

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΣΜΑ

19733

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Α' ΚΑΙ Β' ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ

*Εχολική μετάφρασις με παρατηρήσεις
(γραμματικές, συντακτικές, φραγματικές)
καὶ με ρητορικὰς ἀναλύσεις*

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ Α.Ε.

38 - ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΑ - 38

1947

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΣΜΑ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Α' ΚΑΙ Β' ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ

*Εχολική μετάφρασις με παρατηρήσεις
(γραμματικές, συντακτικές, αραγματικές)
καὶ με ρητορικές ἀναλύσεις*

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε' ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ Α.Ε.

38 - ΟΔΟΣ ΤΣΩΡΤΣΙΑ - 38

1947

Πάν γνήσιον αντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως
καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας».

K. Κογγι

Τελ. Ἑλληνικῆς Ἐκδοτικῆς Ἑταιρείας Α. Ε.—Τεχν. Διεύθ. Ι. Μ. Σκαζίκη
Ἀθήναι, ὁδὸς Παπαδιαμαντιοπούλου 44

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Α΄ ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ

§ 1. Ἐάν μὲν περὶ νέας τινὸς ὑποθέσεως ἐπρόκειτο, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νὰ ὀμιλήσῃ κανεὶς, ἀφοῦ θὰ συνεκράτουν τὸν ἑαυτὸν μου (: ἀφοῦ θὰ ἐπερίμενα = ἐπισχῶν), ἕως οἷον οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς συνήθεις (ρήτορας: ἀπὸ τοὺς τακτικῶς λαμβάνοντας τὸν λόγον ρήτορας = τῶν εἰωθότων [ἀποφαίνεσθαι γνώμην]) θὰ ἔλεγον τὴν γνώμην των (= γνώμην ἀπεφήναντο), ἐάν μὲν μοῦ ἤρθεκε κάτι ἀπὸ αὐτά, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ ἤθελον εἶπει, θὰ ἠσύχαζον (: θὰ ἐσιώπων: θὰ ἀπεῖχον ἀπὸ τοῦ νὰ ὀμιλήσω), εἰ δὲ μὴ (: ἐάν δὲ δὲν μοῦ ἤρθεκε), τότε καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος (= καὶ αὐτὸς = καὶ [ἐγὼ] αὐτὸς) θὰ προσελάθουν νὰ εἶπω τὴν γνώμην μου (= ἂ γινώσκω). Ἐπειδὴ ὁμοῦ, δι' ὅσα πολλάκις ἔχουν ὀμιλήσει αὐτοὶ πρότερον, συμβαίνει καὶ τώρα δὲ νὰ σκεπτόμεθα, νομίζω, ὅτι εὐλόγως ἤθελον τύχει (ἐκ μέρους σας) συγγνώμης (= εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνειν), πὺν πρῶτος πρῶτος (ἀπὸ τοὺς ἄλλους ρήτορας) ἐσηκώθην (: ἀνέβην εἰς τὸ βῆμα). Διότι, ἐάν εἰς τὸ παρελθὸν (= ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου = ἐν τῷ παρεληλυθότι χρόνῳ) τὰ πρόποντα αὐτοὶ (οἷς) συνεβούλευον, διόλου δὲν θὰ ἦτο ἀνάγκη τώρα σεῖς νὰ συσκέπτεσθε.

Παρατηρήσεις.

εἰ μὲν . . . προτίθει(ο) λέγειν, ὑποθκ. πρότασις· αὕτη μερίζεται εἰς δύο (εἰ μὲν ἤρθεκέ τι . . . εἰ δὲ μὴ) καὶ ἔχει ἀπόδοσιν τό: ἡσυχίαν ἂν ἦγον καὶ τό: ἐπειρώμην ἂν λέγειν· ταῦτα εἶναι καὶ ἀποδόσεις συγχρόνως τῶν μερικωτέρων ὑποθκ. προτάσεων, δηλ. τὸ ἡσυχίαν ἂν ἦγον εἶναι ἀπόδοσις τοῦ εἰ μὲν ἤρθεκέ τι, τὸ δὲ ἐπειρώμην ἂν τοῦ εἰ δὲ μὴ (δηλ. ἤρθεκε)· οἱ ὑποθκ. λόγοι εἶναι β' εἶδους σημαίνοντες τὸ μὴ πραγματικόν.— περὶ καινοῦ τινὸς πράγματος, κατὰ τινὰ νόμον τοῦ Σόλωνος, ὅσας τις συνεζητεῖτο νέα τις ὑπόθεσις εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὠμίλουν πρῶτοι οἱ πρεσβύτεροι· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Πελοπον. πολέμου ἤρχισε νὰ παραβαίνεται ὁ νόμος οὗτος· ἐν τοῦτοις πάντοτε οἱ νεώτεροι ἐτίμων τοὺς πρεσβυτέρους καὶ δὲν ἐσηκῶνοντο νὰ ὀμιλήσουν πρῶτοι.— προτίθει(ο) (= προετίθει(ο)), παρατκ. τοῦ ἀπροσ. προτίθει(ο) = πρόκει(ο)ται ὑποκμ. τοῦ προτίθει(ο) εἶναι τὸ ἀπροσ. λέγειν ὑποκμ. δὲ τοῦ λέγειν ἐννοεῖται τό: τινά.— ἐπισχῶν, ἀόρ. β' μετ. τοῦ ἐπέχω (ἐπέιχον, ἐπέξω,

ἐπέσχον) ἢ *μηχ. χρονικ.* = *ἐπει ἐπέσχον* τὸ ἂν τὸ μετὰ τὸ ἐπισχῶν ἀνήκει εἰς τὸ ἦγον, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐπαναλαμβάνεται διὰ τὴν παρεμβολὴν ἄλλων προτάσεων. — *ἔως . . . ἀπεφάναντο*, χρονικ. πρότ. — *τῶν εἰωθότων*, γνκ. διαιρητ. εἰς τό: *οἱ πλείστοι* ὄνομαστ. ὁ εἰωθός, πρkm. *μηχ.* τοῦ *εἰωθα* (μὲ σημασίαν ἐνεστ.) = *συνηθίζω* ὁ ὑπερσυντλ. *εἰώθειν* μὲ σημ. παρατκ. = *συνήθιζον*. — *ἀπεφάναντο*, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ *ἀποφαίνομαι* (*ἀπεφαινόμεν, ἀποφανοῦμαι, ἀπεφηνάμην*). — *τῶν ἐηθέντων*, γνκ. διαιρητ. εἰς τό: *τι*. — *ὑπὸ τούτων*, ποιητκ. αἰτιον. — *καὶ αὐτός*, κρῆσις = *καὶ αὐτός* αὐτός, κατηγορηματικὸς προσδιορισμὸς τοῦ ἐνν. *ἐγώ*. — *ἃ γινώσκω*, ἀναφρκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *λέγειν*. — *λέγειν*, τελκ. ἀπρμφ. ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ *ἐπειρώμην*. — *ἐπειδὴ δὲ συμβαίνει*, αἰτλγκ. πρότ. — *ὑπὲρ ὧν . . . εἰρήκασι*, ἀναφρκ. πρότ. — *εἰρήκασι*, πρkm. ὀριστκ. τοῦ *λέγω*. — *συμβαίνει*, ἀπρσφ. ὑποκμ. τούτου *οκοπεῖν* (ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *οκοπῶ, ἐσοκῶ, ἐσοκῶμαι, ἐσοκῶμαι, ἐσοκῶμαι*) ὑποκμ. τοῦ *οκοπεῖν* ἐνν. ἢ αἰτ. ἡμᾶς. — *καὶ πρῶτος*, ὁ καὶ ἐπιδοτικὸς = πρῶτος πρῶτος. — *ἀναστάς*, ἀόρ. β' *μηχ.* τοῦ *ἀνίσταμαι* ἢ *μηχ.* αἰτλγκ. — *ἂν τυγχάνειν*, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἡγοῦμαι ὡς δοξαστικῶν ὑποκμ. τοῦ *τυγχάνειν* ἐνν. *ἐγώ* (ταυτοσημασία) ἐδῶ τὸ ἀπρμφ. (*τυγχάνειν*) μετὰ τοῦ δυνητικοῦ μορίου ἂν ἰσοδυναμεῖ μὲ δυνητικὴν εὐκτικ. = *ὅτι τυγχάνοιμι ἂν συγγνώμης*, ἀντικμν. — *εἰ . . . οὗτοι συνεβούλευσαν*, ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: *οὐδὲν ἂν ἔδει* (β' εἰδος σημ. τὸ μὴ πραγματικόν). — *παρῆλυθόςτος*, πρkm. *μηχ.* τοῦ *παρέρχομαι* (*παρῆειν καὶ παρῆα, πάριμι, παρῆλθον, παρῆλυθα, παρῆλυθειν*). — *τὰ δέοντα*, ἀντικμ. τοῦ *συνεβούλευσαν*. — *οὐδὲν*, ἐπίρρ. = *οὐδόλως*. — *ἔδει*, ὑποκμ. τούτου *βουλεύεσθαι* ὑμᾶς, ὑποκμ. τοῦ *βουλεύεσθαι*.

§ 2. Πρῶτον μὲν λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ ἀθυμῆτε (: νὰ ἀπελπίζεσθε = *οὐκ ἀθυμητέον* [ὑμῖν ἐστι]), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διὰ τὴν παροῦσαν κατὰστασιν τῶν πραγμάτων, εὖτε καὶ ἂν φαίνονται (: ἔστω καὶ ἂν φαίνονται = *οὐδ' εἰ δοκεῖ*) (αὐτά), ὅτι εὐρίσκονται εἰς πολὺ κακὴν κατὰστασιν (= *πάνυ φαύλως ἔχειν*). Διότι ἐκεῖνο πὸν εἶναι πάρα πολὺ κακὸν (: πὸν πάρα πολὺ οἷς ἔβλαψεν) εἰς τὸ παρελθόν, αὐτὸ (ἀκριβῶς) παρέχει τὰς ἀρίστας ἐλπίδας (: εἶναι λίαν ἐνθαρρυντικόν = *βέλτιστον ὑπάρχει*) διὰ τὸ μέλλον. Ποῖον λοιπὸν εἶναι αὐτό; (Αὐτὸ εἶναι), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι, ἐπειδὴ σεῖς τίποτε δὲν ἐπράξατε ἀπὸ ὅ, τι ἔπρεπε (= *τῶν δεόντων*), (δι' αὐτὸ) τὰ πράγματα εὐρίσκονται εἰς κακὴν κατὰστασιν διότι βεβαίως, ἐὰν (τὰ πράγματα) εὐρίσκοντο εἰς τοιαύτην (κακὴν) κατὰστασιν (= *εἰ [τὰ πράγματα] οὕτως εἴχεν*), ἂν καὶ σεῖς ἐπράττετε (= *πραττόντων* [ὑμῶν]) ὅλα, ὅσα ἔπρεπε, (τότε) οὐδὲ ἐλπὶς θὰ ὑπῆρχε νὰ γίνον αὐτὰ καλῶτερα (: νὰ βελτιωθοῦν).

Παρατηρήσεις.

ἀθυμητέον (σηματικὸν ἐπίθετον τοῦ *ἀθυμῶ*), ἐννοεῖται τὸ ρ. *ἐστι* καὶ τὸ ποιητικὸν αἰτιον κατὰ δκ. *ὑμῖν* = *δεῖ ὑμᾶς ἀθυμεῖν*. — *τοῖς πράγμασι*, δκ.

τῆς αἰτίας.— τοῖς παροῦσι, ἐνεστ. μνη. τοῦ πάρεμι (παρά + εἰμί) χρησιμεύων ὡς ἐπιθτικ. προσδ. τοῦ πράγμασι.— οὐδ' εἰ... δοκεῖ, ἐνδοτικὴ πρότ. εἰσαγομένη μὲ τὸ οὐδ' εἰ (=οὔτε καὶ ἄν), διότι ἡ κυρία πρότ. εἶναι ἀρνητικὴ (οὐκ ἀθυμητέον [ἔστι]).— δοκεῖ, ἐνεστ. ὀριστικ. τοῦ δοκῶ (ἐδόκουν, δόξω, ἔδοξα, πθηκ. πρηκ. καὶ πθηκ. ὑπερσυντικ. ἀπροσώπως: δέδοκται, ἐδέδοκτο) ὑποκμ. τοῦ δοκεῖ ἐνν. τὰ ταῦτα (δηλ. τὰ πράγματα) ἔχειν, εἰδικ. ἀρρηφ. ἐκ τοῦ δοκεῖ ὑποκμ. τοῦ ἀρρηφ. εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὸ ὑποκμ. τοῦ ρ., δηλ. τὰ ταῦτα (ταυτοπροσωπία).— ὅ ἐστι... χρόνον, ἀναφρκ. πρότ. ὅ, ὑποκμ. τοῦ ἐστι χεῖριστον, κτηγμ.— τοῦτο, ὑποκμ. τοῦ ὑπάρχει βέλτιστον, κτηγμ.— ὃ γάρ ἐστι... βέλτιστον ὑπάρχει, σχῆμα ἀπροσδόκητον διὰ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ὁ ρήτωρ ζητεῖ νὰ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν.— τί... ἐστι τοῦτο;, ἐρώτησις: διὰ τῆς ἐρωτήσεως, τὴν ὅποιαν πολλὰκις μεταχειρίζεται ὁ ρήτωρ, ὁ λόγος γίνεται ζωηρότερος καὶ διεγείρεται ἡ προσοχὴ τῶν ἀκροατῶν.— τῶν δεόντων, γνη, διαφρικ. τοῦ οὐδέν.— ποιούντων ἡμῶν, γνη. ἀπόλυτος (αἰτίγν.)=ἐπεὶ οὐδέν ἐποιεῖτε.— τὰ πράγματα, ὑποκμ. τοῦ ἔχει (ἀτι. συντ.).— ἐπεὶ τοι... οὐδ' ἂν ἐλπίς ἦν, αἰτίγν. πρότ.— εἰ πάνθ'... εἶχεν, ἢ συντακτικὴ σειρὰ τῶν λέξεων: εἰ οὕτως εἶχε (τὰ πράγματα) πραττόντων (ἡμῶν) πάνθ', ἢ προσήκε.— εἰ... οὕτως εἶχε, ὑποθτικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: οὐδ' ἂν ἐλπίς ἦν (β' εἶδος σημ. τὸ μὴ πραγματικόν).— πραττόντων (ἡμῶν), γνη. ἀπόλυτος (ἐνδοτικὴ)=εἰ καὶ ὑμεῖς ἐπράττετε πάντα, ἀντικμ. τοῦ πραττόντων.— ἢ προσήκε, ἀναφρκ. πρότ. τὸ προσήκε εἶναι παρτικ. τοῦ ἀπροσώπου ρ. προσήκει=ἀρμόζει, πρέπει ὑποκμ. τοῦ προσήκε ἐνν. πράττειν.— ἐλπίς ἦν, ἀπρόσωπος ἔκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς τὸ ἀρρηφ. γενέσθαι ὑποκμ. τοῦ ἀρρηφ. αὐτὰ βελτίω, κτηγμ.

§ 3. Ἐπειτα πρέπει νὰ ἀναλογισθῆτε (=ἐνθυμητέον [ὑμῖν ἐστι]) καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀκούοντες (οἱ νεώτεροι) καὶ, ὅσοι (σεῖς) οἱ ἴδιοι γνωρίζετε (οἱ πρεσβύτεροι), ἀνακαλοῦντες εἰς τὴν μνήμην σας (=καὶ τοῖς εἰδόσιν [ὑμῖν] αὐτοῖς ἀναμνησκόμενοις), πόσον μεγάλην (=ἡλίκην) δύναμιν ἂν καὶ εἶχον κάποτε οἱ Λακεδαιμόνιοι— ἀφόσιον δὲν εἶναι πολὺς χρόνος (: ὄχι πρὸ πολλοῦ)— πόσον (=ὡς) καλῶς καὶ πρεπόντως (: ὅπως ἔπρεπε) κανὲν ἀνάξιον τῆς πόλεως δὲν ἐκάματε σεῖς, ἀλλ' ὑπεμείνατε χάριν τῶν δικαίων (τῶν Ἑλλήνων) τὸν πόλεμον ἐναντίον ἐκείνων. Διὰ τοῦτο λέγω αὐτά; (Τὰ λέγω) διὰ νὰ γνωρίσετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ νὰ ἴδητε, διὸ οὐδὲν οὔτε φοβερὸν εἶναι εἰς σᾶς, ἐὰν φυλάττεσθε (: ἐὰν προσέχετε = φυλαττομένοις), οὔτε, ἐὰν ἀμελήτε, (εἶναι) τοιοῦτον, ὅποιον σεῖς ἤμπορεῖτε νὰ θέτετε (=ἂν βούλοισθε), ἔχοντες ὡς παράδειγμα (ἀφ' ἐνὸς μὲν) τὴν τότε δύναμιν τῶν Λακεδαιμονίων, τῆς ὁποίας ὑπερισχύσατε (: τὴν ὁποίαν ἐνίκησατε), διότι εἶχατε ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν σας (=ἐκ τοῦ προσέχειν τὸν νοῦν) εἰς τὰ πράγματα (τῆς πόλεως), ἀφ' ἑτέρου δὲ (=καὶ) τὴν σημερινὴν αὐθάδειαν (=τῇ νῦν ὕβρει) αὐτοῦ (τοῦ Φι-

λίπουν), διὰ τὴν ὁποίαν ταρασσόμεθα (: ἡ ὁποία μᾶς ἀνηνοχηῖ), διότι διόλου δὲν φροντίζομεν (= ἐκ τοῦ μηδὲν φροντίζειν) δι' ὅσα ἔπρεπε (νὰ φροντίζωμεν).

Παρατηρήσεις.

ἐνθυμητόν (δηλ. ὑμῖν ἔστι) = δεῖ ὑμᾶς ἐνθυμεῖσθαι. — ἀκούουσι . . . ἀναμιμνησκομένοις, μτχ. τροπικ. ὡς ὑποκμ. αὐτῶν ἐννοεῖται ἢ δτκ. ὑμῖν, ἡ ὁποία εἶναι ποιητικὸν αἴτιον τοῦ ἐνθυμητόν. — τοῖς εἰδόσι, μτχ. ἐπιθτικ. = οἱ ἔστε' τοῦ ρ. οἶδα (πρσμ. μὲ σημ. ἐνεστ. ὑπερσυντλκ. μὲ σημασ. παρατκ. ἤθειν, μέλλ. εἶσομαι καὶ εἰδήσω)· αὐτοῖς, κατηγρητκ. προσδ. τοῦ ἐννοουμένου ὑμῖν. — ἠλίκην . . . ὡς καλῶς . . . ἐπράξατε, πλαγία ἐρωτητικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. ὄχι μόνον τοῦ ἐνθυμητόν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀκούουσι καὶ ἀναμιμνησκομένοις. — ἠλίκος, η, ον) πολλάκις λαμβανόμενη εἰς ἀναφωνήσεις ἐπιφωνηματικῶς = πόσον μεγάλος. — ἐχόντων Λακεδαιμονίων, γνκ. ἀπόλυτος (ἐνδοτικ.) = εἰ καὶ εἶχον Λακεδαιμόνιοι· δύναμιν, ἀντικμ. — ποτε, δηλ. κατὰ τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον (395-387 π. Χ.). — ἐξ οὗ χρόνος οὐ πολὺς (δηλ. ἔστι), χρονκ. πρότ. — ὡς, ἐπίρρ. ἀναφρκ. πολλάκις λαμβανόμενον εἰς ἀναφωνήσεις ἐκφραζούσας θαυμασμὸν = πόσον. — τῆς πόλεως, γνκ. τῆς ἀξίας. — ἵνα εἰδῆτε καὶ θεάσησθε (συνωνυμία), τελκ. προτ. ἔξαφτ. ἐκ τῆς νοουμένης προτάσεως λέγω ταῦτα. — εἰδῆτε, ὑποθτικ. τοῦ οἶδα (εἰδῶ, εἰδῆς, εἰδῆ κτλ.). — ὅτι οὐδὲν οὔτε . . . ἔστι φοβερόν, οὔτε . . . (ἔστι) τοιοῦτον, εἰδικ. πρότ. οὐδὲν, ὑποκμ. τοῦ ἔστι' φοβερόν . . . τοιοῦτον, κατηγορούμενα. — ὑμῖν, δτκ. προσωπικῆ κτητικῆ τοῦ ἔστι' φυλαττομένοις, μτχ. ὑποθτικ. = ἂν φυλάττησθε. — ἂν ὀλιγορῆτε, ὑποθτικ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: (ἔστι) τοιοῦτον (δ' εἶδος). — οἷον ἂν βούλοισθε, ἀναφρκ. ὑποθτικ. πρότ. — χρώμενοι, μτχ. τροπικ. τῇ χῶμῃ - τῇ νῦν ὕβρει, ἀντικμ. τοῦ χρώμενοι' παραδείγμασι, κτηγρμ. — ἦς ἐκρατεῖτε, ἀναφρκ. πρότ. — ἐκ τοῦ προσέχειν τὸν νοῦν - ἐκ τοῦ μηδὲν φροντίζειν, ἐμπρόθ. προσδ. σημαίνοντες τὴν αἰτίαν. — δι' ἣν ταραττόμεθα, ἀναφρκ. πρότ. — ἐκρατεῖτε - ταραττόμεθα, τὸ α' ρ. εἰς β' πρόσ., διότι ὁ Δημοσθ. ὡς γεννηθεὶς τὸ 388 δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον (395) τὸ δὲ β' ρ. εἰς α' πρόσ., διὰ νὰ μὴ ἀποδοθῆ εἰς τὸν Δημοσθ. ἢ κατηγορία, ὅτι αὐτὸς δὲν ταρασσεται ἀπὸ τὴν θρασύτητα τοῦ Φιλίππου. — ἐχρῆν, παρτκ. τοῦ ἀπρσ. χρῆ' ὡς ὑποκμ. τοῦ ἐχρῆν ἐννοεῖται τό: φροντίζειν' ὑποκμ. τούτου ἡμᾶς ὦν, ἀντικμ.

§ 4-6. 'Εὰν δὲ κανεῖς ἀπὸ οἰᾶς, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίξῃ, ὅτι ὁ Φίλιππος εἶναι δυσκολοπολέμητος, διότι παρατηρεῖ (: ἔχει ὑπ' ὄψιν του) καὶ τὸ πλῆθος τῆς ὑπαρχούσης εἰς αὐτὸν (πολεμικῆς) δυνάμεως καὶ τὸ ὅτι: ὄλαι αἱ ὄχυρα: θέσεις (αἱ ἐν Θράκη καὶ Μακεδονίᾳ) ἔχουν χαθῆ (= τὸ ἀπολωλέναι τὰ χωρῖα πάντα) πρὸς ζημίαν τῆς πόλεως (= τῇ πόλει), ὁρθῶς μὲν νομίξει, ἅς σκεφθῆ ὁμως τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ εἶχαμεν ἄλλοτε ποτε ἡμεῖς, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν Πύδναν καὶ τὴν Ποιείδαιαν καὶ τὴν Μεθώνην καὶ ὄλον αὐτὸν (ἐκεῖ) τὸν τόπον γύρω ἰδικόν

μας (= οίκετον) και (οτι) πολλά ἀπὸ τὰ ἔθνη, τὰ ὅποια τώρα εἶναι μαζί με ἐκεῖνον (: ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐκεῖνον), ἦσαν αὐτόνομα και ἐλεύθερα, και μᾶλλον με ἡμᾶς ἤθελον νὰ ἔχουν φιλικὰς σχέσεις (= οίκεως ἔχειν) παρὰ με ἐκεῖνον. Λοιπὸν ἐὰν ὁ Φίλιππος τότε εἶχεν αὐτὴν τὴν γνώμην (: ἐοκέπειτο τοιοῦτοτρόπως), οὐ δηλαδὴ εἶναι δύσκολον νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν Ἀθηναίων, οἱ ὅποιοι εἶχον τόσα φρόνρια ἐπαπειλοῦντα τὴν χώραν του (= ἐπιτειχίσματα τῆς αὐτοῦ χώρας), ἐνῶ αὐτὸς δὲν εἶχε κανένα σύμμαχον (= ὄντα ἔσημον συμμάχων), τίποτε, ἀπὸ ὅσα τώρα δὲ ἔχει κάμει, δὲν θὰ ἔκαμνε, οὔτε θὰ ἀποκτιούσε τόσην δύναμιν (ὅσην τώρα ἔχει). Ἀλλ' ἀπειλήθη, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐκεῖνος καλῶς τοῦτο, οὐ δηλαδὴ ἐκεῖναι μὲν αἱ ὀχροαὶ θέσεις εἶναι ἀνεξαρτέτως (= ἅπαντα) κείνται (= ἐστὶ... κείμενα = κείνται) εἰς τὸ μέσον ὡς βραβεῖα τοῦ πολέμου, ἐκ φύσεως δὲ ἀνήκουν εἰς ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι παρενοίσκονται (εἰς τοὺς κινδύνους), τὰ (ἀγαθὰ) τῶν ἀπόντων (ἐκ τῶν κινδύνων), και εἰς ἐκεῖνους, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ κοπιᾶζον και νὰ κινδυνεύουν (ἀνήκουν) τὰ (ἀγαθὰ) τῶν ἀμελούντων. Δι' αὐτὸ λοιπὸν (= και γὰρ τοι = τοιγαροῦν), ἐπειδὴ τοιοῦτοτρόπως ἐσκέφθη (= ταύτη τῇ γνώμῃ χρησάμενος), οὐ (τὰ) ἔχει ὑποιάζει και (τὰ) κατέχει, ἀλλὰ μὲν (κατέχει) ἔπος θὰ (τὰ) κατέχει κανεὶς (= τὰ μὲν [ἔχει], ὡς ἂν ἔχοι τις [αὐτὰ]), ἂν (τὰ) ἐκυρίευσ (= ἐλὼν [αὐτὰ]) διὰ πολέμου, ἀλλὰ δὲ (κατέχει), ἀφοῦ (τὰ) κατέστησε σύμμαχα και φίλα (: ἀφοῦ ἔκαμε με αὐτὰ συμμαχίαν και φιλίαν) καθῶσον μάλιστα (= και γὰρ) ὅλοι ἀνεξαρτέτως θέλουν νὰ συμμαχοῦν και νὰ συμπράττουν (= προσέχειν τὸν νοῦν = οίκεως ἔχειν) με τοῦτους, τοὺς ὅποιους βλέπουν οὐ εἶναι παρεσκευασμένοι και ἀποφροισμένοι (= παρεσκευασμένους και ἐθέλοντας) νὰ κάμνουν, ὅσα πρέπει.

Παρατηρήσεις.

εἰ δὲ τις... οἴεται, ὑποθ. προτ. ἢ ἀπόδοσις ὀρθῶς μὲν οἴεται, λογισάσθω μέντοι (α' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν). — ὕμῶν, γνκ. διαρκτ. τοῦ τις. — οἴεται, ἐνεστ. ὀριστ. τοῦ οἶομαι και οἶμαι (φύσῃ και φωνῇ, οἴησομαι, φήθη) = νομίζω — εἶναι, εἶδιμ. ἀπρμφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ οἴεται ὡς δοξαστικοῦ τὸν Φίλιππον, ὑποκμ. τοῦ εἶναι: δυσπολέμητον, κτηγμ. — σκοπῶν, μτχ. αἰτλγκ. = ἐπειδὴ σκοπεῖ: τὰ πλήθος και τὸ ἀπολωλέναι, ἀντικμ. τοῦ σκοπῶν: τὰ χωρία, ὑποκμ. τοῦ συνάρθρου ἀπρμφ.: τὸ ἀπολωλέναι τῇ πόλει, δτκ. ἀντιχαριστική. — ἀπολωλέναι, προκμ. ἀπρμφ. τοῦ ἀπόλλυμαι (ἀπολλύμην, ἀπολοῦμαι, ἀπαλόμην, ἀπόλωλα, ἀπωλώλειν) = χάνομαι. — λογισάσθω, μέσ. ἀόφ. α' προσκτκ. τοῦ λογίζομαι. — οὐ εἶχομεν κτλ., εἰδική πρότασις χρησῶν

μεύουσα ὡς ἐπεξήγησις τοῦ τοῦτο, ὅπερ ἀντικμ. τοῦ λογισάσθω. — Πύδναν καὶ Ποτειδαίαν καὶ Μεθώρην καί . . . , πολυσύνδετον διὰ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ὁ λόγος λαμβάνει δύναμιν καὶ μεγαλοπρέπειαν. — πάντα τὸν τόπον τοῦτον κύκλω, δηλ. τὸν περίξ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου τόπον. — οἰκείον, κτηρμ. — πολλά, ὑποκμ. τοῦ ὑπῆρχε καὶ ἐβούλετο (ἀπτ. σύντ.) τῶν ἐθνῶν, γνκ. διαιρητ. τοῦ πολλά' αὐτονομούμενα καὶ ἐλεύθερα (συνωνυμία), κτηρμ. — τῶν μετ' ἐκείνου ἐθνῶν, ἐννοοῦνται οἱ Ἰλλυριοί, Παιόνες καὶ Θρᾶκες. — ἡ κείνω, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ὁ α' ὄρος: ἡμῖν. — εἰ . . . ἔσχε, ὑποθηκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: οὐδὲν ἂν . . . ἔπραξεν οὐδ' ἐκτίηατο ἂν (β' εἶδος σημ. τὸ μὴ πραγματικόν). — ὡς χελεπόν . . . ἐστι κιλ., εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξήγησις τοῦ ταύτην τὴν γνώμην' χελεπόν ἐστιν, ἀπρῶσ. ἔκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς πολεμεῖν ὡς ὑποκμ. τοῦ πολεμεῖν ἐνν. αὐτὸν (τὸν Φίλ.) Ἀθηναίους, ἀντικμ. ἔχουσι, μτχ. ἐπιθηκ. = οἱ εἶχον' τῆς αὐτοῦ χώρας, γνκ. ἀντικειμενικὴ τοῦ ἐπιτελιχίσματα ὄντα, μτχ. ἐνδοκ. = εἰ καὶ ἦν ἡ μτχ. ἐτέθη κατ' αἰτ. συμφωνήσασα μὲ τὸ ἐννοούμενον ὑποκμ. τοῦ ἀπρῶμ. πολεμεῖν, δηλ. μὲ τὸ: αὐτὸν ἔρημον, κτηρμ. συμμαχῶν, γνκ. ἀντικειμενικ. εἰς τὸ ἔρημον (ὡς ἐπιθ. στερησεως σημαντικόν). — οὐδὲν ἂν = οὐδὲν τούτων (γνκ. διαιρητ.), ἄ. — ὅτι ταῦτα μὲν ἐστὶν κιλ., εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξήγησις τοῦ τοῦτο. — ἐστὶ . . . κείμενα = κείται' ὑποκμ. τὰ χωρία (ἀπτ. σύντ.) ἄθλα, κτηρμ. — φύσει, ἐπίρρ. προσδ. — ὑπάρχει, ὑποκμ. τούτου: τὰ τῶν ἀπόντων (ἀγαθὰ) τὰ τῶν ἀμελούντων (ἀγαθὰ) τοῖς παροῦσι τοῖς ἐθέλουσι, δικ. προσωπικαί. — καὶ γὰρ τοι, ἐδῶ = τοιγαροῦν (συμπερασματ. σύνδ.). — χρῆσάμενος, μτχ. αἰτλγκ. = ἐπειδὴ ἐχρήσατο' τῇ γνώμῃ, ἀντικμ. ταύτη, ἐπιθηκ. προσδ. — κατέστραπται, πρῶμ. ὀριστικ. τοῦ καταστρέφομαι = ὑποτάσσω' ὑποκμ.: ὁ Φίλιππος' πάντα, ἀντικμ. — τὰ μὲν . . . τὰ δέ, ἐνν. τὸ ρ. ἔχει. — ὡς ἂν τις ἔχοι, ἀναφρκ. ὑποθηκ. πρότ. — ἐλών, μτχ. ὑποθηκ. = εἰ εἴλε (ἀόρ. β' τοῦ αἰρῶ) πολέμῳ, δικ. τοῦ τρόπου. — ποιησάμενος, μτχ. χροικ. = ἐπεὶ ἐποίησατο' σύμμαχα καὶ φίλα, κτηρμ. — τὰ μὲν ὡς ἂν ἐλών τις ἔχοι πολέμῳ τὰ δὲ σύμμαχα καὶ φίλα π., διὰ τοῦ α' ἐννοοῦνται αἱ πόλεις, τὰς ὁποίας ἀνωτέρω (§ 4) ὠνόμασε, καὶ οἱ Ἰλλυριοί, Παιόνες καὶ Θρᾶκες διὰ δὲ τοῦ β' οἱ Θεσσαλοὶ καὶ οἱ Ὀλύμπιοι, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Φίλ. εἶχε συνάψει συμμαχίαν τῷ 357/6. — καὶ γὰρ, ὁ καὶ ἀνήκει εἰς ὅλην τὴν διὰ τοῦ γὰρ εἰσαγομένην πρότασιν δι' αὐτὸ τὸ καὶ γὰρ = καθόσον μάλιστα ὅταν ὁ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν μετὰ τὸ γὰρ λέξιν, τότε τὸ καὶ γὰρ = διότι καί. — συμμαχεῖν καὶ προσέχειν, τελκ. ἀπρῶμ. ἐκ τοῦ ἐθέλουσι. — οὗς ἂν δρῶσι, ἀναφρκ. ὑποθηκ. πρότ. παρεσκευασμένους καὶ ἐθέλοντας, μτχ. κατηγορητ. ἐκ τοῦ δρῶσι (ὡς αἰσθητικοῦ). — χεή, ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρῶσ. ἐνν. τὸ ἀπρῶμ. πράττειν.

§ 7. Ἄν λοιπόν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ σεῖς θελήσετε νὰ σκεφθῆτε κατὰ τοιοῦτον τρόπον (= γενέσθαι ἐπὶ τῆς τοιαύτης γνώμῃ) (ὅπως ὁ Φίλιππος) τώρα (τοῦλάχιστον), ἀφοῦ βεβαίως (= ἐπειδήπερ) πρότερον δὲν (ἠθέλησατε νὰ τὸ κάμει), καὶ (ἂν) καθέννας ἀπὸ οἶς, (ἐκεῖ) ὅπου εἶναι ἀνάγκη καὶ (ὅπου) θὰ ἠδύνατο νὰ παράσχη τὸν ἑαυτὸν τὸν χρήσιμον εἰς τὴν πόλιν, ἀφοῦ ἀφήσῃ (κατὰ μέρος) κάθε προσ-

ποίησιν (ὅτι δὲν ἔχει χορήματα), εἶναι πρόθυμος (= ἔτοιμος ὑπάρξῃ [= ἦ]) γὰ ἐνεργῆ, ὁ μὲν ἔχων χορήματα γὰ συνεισφέρει, ὁ δ' ἔχων στρατεύσιμον ἡλικίαν (= ὁ δ' ἐν ἡλικία [ὦν]) γὰ ἐκστρατεύῃ — καὶ διὰ γὰ δμιλήσω συντόμως καὶ ἀπλῶς (: ὀρθὰ κοφτὰ) (= συνελόντι δ' ἀπλῶς [εἰπεῖν]), ἂν θελήσατε γὰ γίνετε κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ σας (: γὰ ἐξαριῶσθε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σας [καὶ ὄχι ἀπὸ ἄλλους]), καὶ (ἂν) παύσατε ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς γὰ ἐλπίζῃ, ὅτι αὐτὸς μὲν ὁ ἴδιος (= αὐτὸς μὲν) δὲν θὰ (ἔξῃ ἀνάγκην γὰ) κάμῃ τίποτε, ὁ δὲ πλεῖστον του θὰ κάμῃ τὰ πάντα δι' αὐτόν, (τότε) καὶ τὰ ἰδικὰ σας (= τὰ ὑμέτερ' αὐτῶν) θὰ ἀνακτήσατε (= κομειῖσθε), ἂν ὁ θεὸς θέλῃ (: μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ), καὶ ἔσα ἐξ ἀμελείας (σας) ἔχουν χαθῆ (= τὰ κατερραθυμμένα) πάλιν θὰ (τὰ) λάβετε ὀπίσω (= ἀναλήψασθε), καὶ ἐκεῖνον θὰ ἐκδικηθῆτε.

Παρατηρήσεις.

ἂν τοίνυν... ἐθελήσατε, καὶ ἕκαστος... ἔτοιμος ὑπάρξῃ, ἂν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσατε γενέσθαι καὶ παύσασθε, ὑποθκ. προτάσεις ἢ ἀπόδοσις: καὶ τὰ ὑμέτερα κομειῖσθε, καί... ἀναλήψασθε, κἀκεῖνον τιμωρήσασθε (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον).—ἐπειδήπερ οὐ πρότερον (δηλ. ἠθελήσατε γενέσθαι ἐπὶ τῆς τοιαύτης γνώμης), αἰτλγκ. πρότ. ἕκαστος, ὑποκμ. τοῦ ὑπάρξῃ ἔτοιμος, κτγρμ.—οὐ δεῖ καὶ δύναιτο ἂν... ἀναφρκ. πρότ.—δύναιτο, ἐνεστ. εὐθκ. τοῦ δύναμαι (ὑποθκκ. δύνομαι, εὐθκκ. δυνάμην, δύναιο, δύναιτο κτλ. προστ. δύνω).—παρασχεῖν, ἀόρ. β' ἀπρμφ. τοῦ παρέχω.—αὐτόν, ἀντικμ. τοῦ παρασχεῖν ἡρήσιμον, κτγρμ.—τῇ πόλει, δτκ. ἀντικμκ. εἰς τὸ ἡρήσιμον (ὡς ἐπίθ. ὠφελείας σημαντικόν).—ἀφείς, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ ἀφήμι ἢ μτχ. χρονκ. ἐπὶ ἀφῆ.—πράττειν, εἰσφέρειν, στρατεύεσθαι, τελκ. ἀπρμφ. ἔσαρτ. ἐκ τοῦ ἔτοιμος ὑπάρξῃ.—εἰσφέρειν, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ εἰσφέρειν (εἰσέφερον, εἰσοίσω, εἰσήνεγκα καὶ β' εἰσήνεγκον, εἰσηνήνοχα, εἰσηνήνοχεν).—ἐν ἡλικίᾳ, δηλ. στρατευσίμῳ, ἢ ὁποῖα ἦτο ἀπὸ τοῦ 20-60 ἔτους.—συνελόντι δ' ἀπλῶς, ἐνν. τὸ ἀπρμφ. εἰπεῖν τὸ ἐννοούμενον ἀπρμφ. λαμβανόμενον ἀπολύτως καὶ ἀνεξαρτήτως σημαίνει σκοπὸν—ἵνα δὲ συνελὼν τὸν λόγον ἀπλῶς εἶπω συνελόντι, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ συναίρω (ἀόρ. β' ἐν τῇ ὀριστκ. συνείλον)=περιορίζω, συντομειώ. —ὑμῶν αὐτῶν, γνκ. κατηγορηματικῆ.—ἐλπίζων, μτχ. κατηγορηματικῆ. ἐκ τοῦ παύσασθε (ὡς ρ. λήξεως σημαντικῶν) ποιήσιν—πράξιν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἐλπίζων.—καὶ... κομειῖσθε... καὶ ἀναλήψασθε... κἀκεῖνον τιμωρήσασθε, πολυσύνδετον.—τὰ ὑμέτερα αὐτῶν, διὰν ὑπάρξῃ ταυτότητος τοῦ ὑποκμ. τῆς προτάσεως καὶ τοῦ διὰ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας δηλωμένου προσώπου, τότε ἐπὶ ἐμφάσεως ἀντὶ τῶν ἄλλων ἡμέτερος—ὑμέτερος τίθειται τὸ ἡμέτερος αὐτῶν (=ἰδικός μας), ὑμέτερος αὐτῶν (=ἰδικός σας).—κομειῖσθε, μέσ. μέλλ. ὀριστκ. τοῦ κομίζομαι.—τὰ κατερραθυμμένα, πθκ. πρμκ. μτχ. τοῦ καταρραθυμοῦμαι ἢ μτχ. ἐδῶ ἐπιθκ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἀναλήψασθε.—πάλιν ἀναλήψασθε, πλεονασμός.—τὰ ὑμέτερα αὐτῶν τὰ κατερραθυμμένα, διὰ τοῦ α' ἐννοοῦνται αἱ ἀπολεσθεῖσαι κτήσεις τῶν Ἀθηναίων Πύδνα,

Ποτειδαία, Μεθώνη (§ 4), διὰ δὲ τοῦ β' ἐννοεῖται τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν Ἀθηνῶν.

§ 8. Διότι μὴ νομίζετε, ὅτι ἡ παρούσα κατάστασις τῶν πραγμάτων εἶναι δι' ἐκείνον, ὡσὰν νὰ ἦτο θεός, τόσον στερεά, ὥστε νὰ εἶναι ἀθάνατος (: ἀμετάβλητος) (= τὰ παρόντα πράγματα πεπηγένη ἀθάνατα), ἀλλὰ πολλοὶ (= τὶς) καὶ μισοῦν ἐκείνον καὶ φοβοῦνται, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ φθοροῦν, ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι φαίνονται τώρα (= καὶ τῶν νῦν δοκούντων), ὅτι διάκεινται (πρὸς αὐτὸν) πολὺ φιλικῶς (= πάνυ οἰκείως ἔχειν [αὐτῷ])· καὶ ὅλα ἀνεξαιρέτως (τὰ πάθη, δηλ. τὸ μῖσος, ὁ φόβος, ὁ φθόνος κτλ.), ὅσα βεβαίως καὶ εἰς μερικοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐνυπάρχουν (= ἐνι), αὐτὰ πρέπει νὰ νομίζετε, ὅτι ἐνυπάρχουν (= ἐνεῖναι) καὶ εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εἶναι μαζί με ἐκείνον (: καὶ εἰς τοὺς περιστοιχίζοντας ἐκείνον = κἀν [= καὶ ἐν] τοῖς μετ' ἐκείνου [οὔσι]). Ὅλοι ὁμως αὐτοὶ τώρα εἶναι συνησταλμένοι ἀπὸ φόβον (= κατέπηχε), διότι δὲν ἔχουν (κανὲν) καταφύγιον ἔνεκα τῆς ἰδικῆς σας βραδύτητος καὶ δκηνηρίας, τὴν ὁποίαν λέγω ὅτι πρέπει ν' ἀφήσετε (= ἀποθέσθαι) τώρα πλέον (= ἤδη).

Παρατηρήσεις.

μὴ γάρ... ἀθάνατα, ἢ σ. σ. τ. λ.: μὴ γάρ νομίζετε τὰ παρόντα πράγματα ἐκείνω ὡς θεῷ (ὄντι) πεπηγένη ἀθάνατα.—μὴ νομίζετε, ἀπαγόρευσις· αὐτὴ ἐπὶ ἐνεστ. καὶ προκμ. τίθεται εἰς προστακτ. μετὰ τοῦ μὴ, ἐπὶ δὲ ὀριστοῦ συνήθως μὲν εἰς ὑποτικ., σπανιότερον δὲ εἰς προστακτ. ἰδίως ἐπὶ τοῦ γ' προσώπου.—ἐκείνω, δτικ. προσωπικὴ χαριστικὴ.—πεπηγένη, ἐνεργητ. προκμ. β' με μέσσην σημ. ἀπρμφ. τοῦ πηγνυμαι (ἐπηγγύμην, παγήσομαι, ἐπάγην, πέπηγα, ἐπεπήγειν)=γίνομαι ἢ εἶμαι στερεός· τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ νομίζετε ὡς δοξαστικοῦ· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. εἶναι τὰ πράγματα· ἀθάνατα, προληπτικὸν κτηρμ.=ὥστε ἀθάνατα εἶναι.—ἀλλὰ καὶ μισοῖ... καὶ δέδειε... καὶ φθοροῖ, πολυσύνδετον.—τίς, ἐδῶ = κάποιος ἐκ τῶν πολλῶν= πολλοὶ.—δέδειε, προκμ. ὀριστ. με σημ. ἐνεστ.· δέδοικα καὶ δέδια (ἐδέδοικειν, δέισσομαι, ἐδεισα)=φοβοῦμαι.—τῶν δοκούντων, γνη. διαιρητ. τοῦ τὶς· ἢ μνη. ἐπιθτικ.=ἐκείνων, οἱ δοκοῦσι· ἔχειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ: τῶν δοκούντων.—ὅσα περ... ἐνι, ἀναφκ. πρότ.· τὸ ἐνι=ἐνεστι, ἐδῶ προσωπικόν· ὑποκμ. ὅσα (ἀττ. σύντ.).—κἀν, κρῶσις=καὶ ἐν.—νομίζειν, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. χεῖ' ὡς ὑποκμ. τοῦ νομίζειν ἐνν. ἡμᾶς· ἐνεῖναι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ νομίζειν· ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ ἐνεῖναι (ὅπερ ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ ἐνεμι).—κατέπηχε, προκμ. ὀριστ. τοῦ καταπέσσω=συστέλλομαι, ζαρώνω ἀπὸ φόβον· τὸ ρ. κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν ζῴων, τὰ ὅποια διὰν φοβοῦνται, συστέλλουν τὸ σῶμα των καὶ ἀποχωροῦν.—ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ κατέπηχε (ἀττ. σύντ.).—οὐκ ἔχοντα, μνη. αἰτληκ.=ἐπειδὴ οὐκ ἔχει· ἀποστροφὴν, ἀντικμ.—ἦν... ἤδη, ἀναφκ. πρότ.· ἀποθέσθαι, μέσ. ἀόρ. β' ἀπρμφ. τοῦ ἀποτίθεμαι· τὸ ἀπρμφ. εἶναι

ύποκμ. τοῦ ἀπροσ. δεῖν, ὅπερ εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ φημί (ὡς λεκτικῶν) ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀποθέσθαι ἐνν. ἡμᾶς ἦν, ἀντικμ. τοῦ ἀποθέσθαι.—ἦδη, ἐτέθη εἰς τὸ τέλος χάριν ἐμφάσεως.

§ 9. Διότι βλέπετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν κατάστασιν (= τὸ πρᾶγμα), (δηλαδή) μέχρι ποίου βαθμοῦ ἀναίδειας (= οἱ ἀσελγείας) ἔχει προχωρήσει ὁ ἄνθρωπος (= ἄνθρωπος), ὁ ὁποῖος οὐδὲ ἐκλογὴν οἷς ἐπιτρέπει (= οὐδ' αἴρεσιν ὑμῖν δίδωσι) τοῦ νὰ ἐνεργῆτε ἢ νὰ ἡσυχάζετε (: δὲν οἷς ἐπιτρέπει οὔτε καὶ νὰ ἐκλέξετε τὸ νὰ ἐνεργῆτε ἢ νὰ ἡσυχάζετε), ἀλλὰ (οἷς) ἀπειλεῖ καὶ λόγους ἀλαζονικούς, ὅπως λέγουν, (οἷς) ἀπευθύνει, καὶ δὲν εἶναι τέτοιος, ὥστε κατέχων, ὅσα ἔχει ὑποτάξει, νὰ ἀρχῆται (= οὐχ οἷς ἐσσι... μένειν) εἰς αὐτὰ, ἀλλὰ πάντοτε κατατὶ ἀποκτᾶ κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα (περὶ ἔχει ἀποκτήσει) (= προσπεριβάλλεται) καὶ ὁλόγυρα παντοῦ (μᾶς) περικυκλώνει (ὡσάν με δίκτυα) (= περιστοιχίζεται) ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι βραδύνομεν (= μέλλοντας) καὶ καθήμεθα (χωρὶς νὰ κάμνωμεν τίποτε).

Παρατηρήσεις.

οἱ... προσελήλυθε, πλαγία ἐρωτημικ. πρότ. ἐπεξηγοῦσα τὸ πρᾶγμα· οἱ, ἐπίρρ. τοπκ. ἀναφρκ. ἀσελγείας, γγκ. διαίρτκ. τοῦ οἱ.—ἄνθρωπος, κρᾶσις = ὁ ἄνθρωπος· πολλακίς τοιουτοτρόπως περιφρονητικῶς ὀνομάζει ὁ Δημοσθ. τὸν Φίλιππον.—ὅς οὐδέ... δίδωσι... ἀλλ' ἀπειλεῖ καί... λέγει καὶ οὐχ οἷς ἐσσι... μένειν, ἀλλὰ προσπεριβ. καί... περιστοιχίζεται, ἀναφρ. προτάσεις.—αἴρεσιν ὑμῖν, ἀντικείμενα τοῦ δίδωσι.—τοῦ πράττειν ἢ (τοῦ) ἄγειν ἡσυχίαν, σύναρθρα ἀπρμφ. χρησιμεύοντα ὡς γγκ. ἀντικειμενικαὶ τοῦ αἴρεσιν.—ὡς φασι, ἀναφρκ. πρότ. ὡς ὑποκμ. τοῦ φ. ἐνν. οἱ ἄνθρωποι.—ἔχων, μτχ. τροπκ.—κατέστραπται, μέσ. πρκμ. ὀριστκ. τοῦ καταστρέφομαι=ὑποτάσσω.—μένειν, τὸ ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ οἷς ἐσσι ἢ φράσις οἷς εἶμι μετ' ἀπρμφ. = εἶμαι τοιοῦτος, ὥστε νὰ = εἶμαι τέτοιος ἄνθρωπος πού νὰ ἐνφ ἢ φράσις οἷς τέ εἶμι μετ' ἀπρμφ.=εἶμαι εἰς θέσιν, δύναμαι νὰ.—πανταχῆ, ἐπίρρ. τοπκ.—μέλλοντας καὶ καθήμενος, μτχ. ἐπιθκ.=οἱ μέλλοντες καὶ καθήμεθα.—ἡμᾶς, ἀντικμ. τοῦ περιστοιχίζεται· περιστοιχίζομαι, μεταφορὰ τὸ φ. κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν κυνηγῶν, οἱ ὅποιοι στήνον ὁλόγυρα ξύλα κατὰ σείραν (= στοίχους), ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξαπλώνουν δίκτυα, διὰ νὰ ἐμπίπτουν μέσα εἰς αὐτὰ τὰ θηρία.

§ 10-12. Πότε λοιπόν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πότε θὰ κάμειτε, ὅσα πρέπει; "Όταν γίνῃ τί; "Όταν μὰ τὸν Δία παρουσιασθῇ (=ἦ) καμία (ἐπιτακτικὴ) ἀνάγκη. Ἄλλ' ὅσα γίνονται τώρα (=τὰ νῦν γινόμενα) τί πρέπει νὰ (τὰ) νομίζῃ κανεὶς; Διότι ἐγὼ τοῦλάχιστον (=ἐγὼ μὲν) νομίζω, διὰ διὰ τοὺς ἐλευθέρους (ἀνθρώπους) μεγίστη ἀνάγκη εἶναι ἢ ἐντροπὴ διὰ τὰ (κακῶς) γινόμενα (=ὑπὲρ τῶν πραγμάτων). "Η

θέλετε, εἰπέ μου; περιερχόμενοι (εἰς τὴν ἀγορὰν) νὰ ἐρωτᾶτε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον (= πυνθάνεσθαι αὐτῶν [= ἀλλήλων]) «ὑπάρχει (σήμερον) κανὲν νέον;» Ἄλλὰ (= γὰρ) δύναται νὰ ὑπάρξῃ κανὲν νεώτερον παρὰ ὅτι ἓνας Μακεδῶν καταπολεμῆι τοὺς Ἀθηναίους καὶ διενθύνει τὰ πράγματα τῶν Ἑλλήνων; «Ἀπέθανεν ὁ Φίλιππος;» (ἐρωτᾷ ὁ ἓνας). «Ὅχι μὰ τὸν Δία, ἀλλ' ἀσθενεῖ» (ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος). Τί σᾶς ὠφελεῖ ὁμοῦ (αὐτό); (Τίποτε). Διότι καὶ (= καὶ γὰρ) ἂν αὐτὸς πάθῃ κάτι, ταχέως σεῖς θὰ κάμειτε (ἓναν) ἄλλον Φίλιππον, ἂν βεβαίως προσέχετε εἰς τὰ πράγματα (: φροντίζετε διὰ τὰ πράγματα) τοιοῦτοτρόπως (ὅπως τώρα): διότι οὐδὲ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδικήν του δύναμιν (= παρὰ τὴν αὐτοῦ ὀρώμην) ἔχει ἀξήθη τόσον, ὅσον ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας ἀμέλειαν. Καὶ ὁμοῦ καὶ τοῦτο (πρέπει νὰ σκεφθῶμεν): ἔαν δηλαδὴ (ὁ Φίλιππος) ἤθελε πάθει κάτι καὶ (ἔαν) πρὸς χάριν μας (= ἡμῖν) ἢ τύχῃ (= τὰ τῆς τύχης), ἢ ὅποια πάντοτε καλύτερον (φροντίζει δι' ἡμᾶς) ἀπὸ ὅσον ἡμεῖς φροντίζομεν διὰ τοὺς ἐαυτοὺς μας, ἤθελε κατορθώσει (= ἐξεργάσαιτο) καὶ τοῦτο, μάθετε (= ἴσθ' = ἴστε), ὅτι, ἔαν μὲν εἴσθε πλησίον (τῆς Μακεδονίας), ἐπελθόντες εἰς τὰ πράγματα (= ἐπιστάντες τοῖς πράγμασι), καθ' ὃν χρόνον ὅλα εὐρίσκονται εἰς ταραχὴν (: ἀφοῦ καταλάβετε [διὰ τῆς αἰφνιδίας ἐφορηήσεως ἐκ τινος νήσου ἢ λιμένος, ὅπου διαρκῶς θὰ παραμένετε] τὴν γενικὴν κατάστασιν ἐν ταραχῇ διατελοῦσαν [ὡς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Φιλίππου]), ἤθελετε διαχειρισθῆ (αὐτὴν τὴν κατάστασιν) (= ἂν... διοικήσαισθε [αὐτὰ, τὰ πράγματα]), ὅπως θέλετε, τοιοῦτοι ὁμοῦ πού εἰσθε τώρα (δηλ. ἀμελεῖς, ὀκητροὶ καὶ ἀδρανεῖς) (= ὡς δὲ νῦν ἔχετε), οὔτε, ἂν αἰ περιστάσεις ἤθελον δώσει (= διδόντων τῶν καιρῶν) (εἰς σᾶς) τὴν Ἀμφίπολιν, θὰ ἠδύνασθε νὰ (τὴν) δεχθῆτε, διότι εἰσθε μακρὰν (= ἀπηρημένοι) (τῶν ἐν Μακεδονίᾳ πραγμάτων) καὶ ὡς πρὸς τὰς (πολεμικὰς) παρασκευὰς καὶ ὡς πρὸς τὰς σκέψεις (: διότι δὲν ἔχετε ἐκεῖ, ἐν Μακεδονίᾳ, οὔτε τὰς πολεμικὰς δυνάμεις σας εἰστούς οὔτε τὰς σκέψεις σας).

Παρατηρήσεις.

πότε... πότε, ἀναδιπλώσει: δι' αὐτῆς ὁ λόγος γίνεται ζωηρότερος καὶ τὸ πρᾶγμα ἐντυπώνεται ἰσχυρότερον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν.— ἂ χεῖ, ἀναφορ. πρὸς. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ πράξετε.— νῆ· μὰ, μόρια εὐχρηστοῦ ἐπὶ ὄγκου συντασσόμενα μετ' αἰτ.: τὸ μὲν νῆ ἐπὶ βεβαιώσεως, τὸ δὲ μὰ ἐπὶ ἀρνήσεως (νῆ Δία· οὐ μὰ Δία): ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ νῆ (ἐπὶ βεβαιώσεως) τίθεται τὸ καὶ μὰ.— ἦ, ἐνεστ. ὑποτακτ. τοῦ εἰμί.— ἠγεῖσθαι, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. ρ. χεῖ: ὑποκμ. δὲ τοῦ ἠγεῖσθαι ἐνν. τό: τινά: τὰ νῦν γινόμενα, ἀντικμ. τοῦ ἠγεῖσθαι: τι, κτηγμ.— τοῖς ἐλευθέροις, δικ. προσωπκ. (κτηγμ.).— εἶναι, εἰδικ.

ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ οἶμαι ὡς δοξαστικοῦ τὴν αἰσχύνην, ὑποκμ. τοῦ εἶναι ἀνάγκην, κτγρμ. — ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, μετὰ τὸν πληθ. ἀριθμ. ἔθηκεν ὁ ῥήτωρ ἐνικόν, διὰ νὰ καταστήσῃ προσεκτικωτέροισι τοὺς ἀκροατὰς διότι διὰ τοῦ εἰπέ ὁ κάθε ἀκροατῆς θὰ νομίζῃ, ὅτι προσφανεῖται αὐτὸς μόνος. — περιόντες, ἐνεστ. μτχ. τοῦ περιέρομαι. — αὐτῶν (= ἀλλήλων), ἀντικμ. τοῦ πυνθάνεσθαι, ὅπερ τελκ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ βούλεσθε ὡς ἐφετικοῦ. — ἢ Μακεδῶν . . . διοικῶν, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως. — καὶ τὰ τῆς Ἑλλάδος διοικῶν, διὰ τοῦτου ὑπαινίσσεται ὁ Δημοσθ. τὸν Φωκικὸν πόλεμον, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Φίλιππος κληθεὶς ὑπὸ τῶν Θεσσαλῶν ἀνεμείχθη ἀνεπίστως. — διαφέρει, ἀπρμφ. ὑμῖν, δτκ. προσωπκ. τί ὑμῖν διαφέρει = ποῖαν ὠφέλειαν ἔχετε. — καὶ γὰρ, ὁ γὰρ ἀνήκει εἰς τὴν μετὰ τὸ γὰρ λέξιν δι' αὐτὸ τὸ καὶ γὰρ = διότι καὶ (βλ. καὶ § 4-6 ἐν σελ. 8). — ἀκ οὗτός τι πάθη ἄνπερ . . . προσέχητε τὸν νοῦν, ὑποθκ. προτάσις: ταχέως . . . ποιήσετε (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον). — ἂν τι πάθη, εὐφημισμὸς = ἂν ἀποθάνῃ τὸ πάθη ἄορ. β' ὑποκτικ. τοῦ πάσχω (ἐπασχω, πείσομαι, ἔπαθον, πέπονθα, ἐπεπόνθειν). — τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, ἀντικείμενα τοῦ προσέχητε. — παρὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην· παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν, ἐμπρόθ. προσδ. σημαίνοντες αἰτίαν. — ἐπηύξηται, πρκμ. ὄριστ. τοῦ ἐπαυξάνομαι. — καίτοι καὶ τοῦτο, ἐνν. ἐνθυμητέον ἡμῖν ἐστὶ = καίτοι καὶ τοῦτο δεῖ ἡμᾶς ἐνθυμηθῆναι. — πάθοι, ὑποκμ. ὁ Φίλιππος. — τὰ τῆς τύχης, ὑποκμ. τοῦ ἐξεργάσαιτο (ἀτ. σύντ.). — ἡμῖν, δτκ. χαριστικ. — ἥπερ αἰεὶ βέλτιον (δηλ. ἐπιμελεῖται ἡμῶν), ἀναφρκ. πρότ. — ἢ ἡμεῖς . . . ἐπιμελούμεθα, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως. — καὶ τοῦτο, ἀντικμ. τοῦ ἐξεργάσαιτο, τὸ ὅποιον εἶναι μέσ. ἄορ. α' εὐκτικ. τοῦ ἐξεργάσομαι. — ἴσθ' (= ἴστε), προσκτικ. τοῦ οἶδα (πρκμ. μέ σημ. ἐνεστ.). — ὅτι . . . ἂν διοικήσαιοθε, εἰδικ. πρότ. — ὄντες, μτχ. ὑποθκ. = ἂν ἦτε. — ἐπιστάντες, ἄορ. β' μτχ. τοῦ ἐφίσταμαι ἢ μτχ. χροικ. = ἐπὶν ἐπιστήτε τεταραγμένοι, μτχ. χροικ. = ἐν ᾧ (= καθ' ὃν χρόνον, καθ' ἣν στιγμήν) τεταραγμένα ἐστί. — ὅπως βούλεσθε, ἀναφρκ. πρότ. — δίδόντων τῶν καιρῶν, γγκ. ἀπόλυτος (ὑποθκ.) = εἰ δίδοιεν οἱ καιροί. — Ἀμφίπολιν, ἀντικμ. τοῦ δίδόντων. — δεξασθαι, ὡς ἀντικμ. ἐνν. αὐτὴν (δηλ. τὴν Ἀμφίπολιν). — ἀπηρημένοι, πθκ. πρκμ. μτχ. τοῦ ἀπαρτάω = ἀποχωρίζω ἢ μτχ. εἶναι αἰτλγκ. = ἐπειδὴ ἀπήρηθηθε. — ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς γνώμασι, δτκ. τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸ ἀπηρημένοι.

§ 13-15. Ὅτι μὲν λοιπὸν πρέπει νὰ θέλετε (= ἐθέλοντας ὑπάρχειν = ἐθέλειν) ὅλοι ἀνεξαιρέτως νὰ κάμνετε τὰ πρόποντα (: τὸ καθήκον σας) μὲ προθυμίαν (= ἐτοιμῶς), πᾶν νὰ λέγω (= παύομαι λέγων), διότι κατὰ τὴν γνώμην μου (τὸ) ἔχετε γνωρίσει (: κατανοήσει) καὶ ἔχετε πεισθῆ (περὶ αὐτοῦ) τὸν τρόπον ὁμοῦ τῆς προετοιμασίας, ἢ ὅποια νομίζω ὅτι δύναται νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ (= ἀπαλλάξαι ἂν ἡμᾶς) ἀπὸ τὴν τοιαύτην (δύσκολον) κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ τὸ πλῆθος (τῶν στρατιωτῶν), ὅσον (νομίζω ὅτι πρέπει νὰ εἶναι), καὶ πόρους χρημάτων, ὁποίους (νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐξυσεθοῦν), καὶ τὰ ἄλλα (ὅσα χρειάζονται), πῶς μοῦ φαίνεται (= ὡς . . . μοι δο-

κει), ὅτι δύνανται νὰ παρασκευασθοῦν (= ἂν παρασκευασθῆναι) ἄριστα καὶ τάχιστα, (αὐτὰ) εὐθὺς τώρα (= καὶ δὴ) θὰ προσπαθῆσω νὰ (οἷς) εἶπω, ἀφοῦ οἷς παρακαλέσω, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τόσον μόνον (= τοσοῦτον). (Δηλαδή) διὰν (τὰ) ἀκούσετε ὅλα, (τότε) νὰ κρίνετε, νὰ μὴ κρίνειε πρότερον (πρὸ τοῦ δηλ. ἀκούσειε) μήτε, καὶ (= μηδὲ) ἂν ἐξ ἀρχῆς φανῶ εἰς κανένα, ὅτι προτείνω (= λέγειν) νέαν (πολεμικὴν) προπαρασκευήν, νὰ νομίση, ὅτι (μὲ αὐτὸ) θέλω ν' ἀναβάλλω (= ἀναβάλλειν με) τὰ πράγματα. Διότι δὲν προτείνουν τὰ κατ' ἐξοχὴν πρέποντα (: τὰ ὠφελιμώτατα) (= οὐ λέγουσι μάλιστα εἰς δέον) ὅσοι εἶπουν (ὅτι πρέπει νὰ βοηθήσωμεν) (= οἱ εἰπόντες [βοηθητέον εἶναι ἡμῖν]) «γρήγορα» καὶ «σήμερα» (διότι ὅσα βεβαίως ἕως τώρα ἔχουν γίνεαι δὲν θὰ ἡδυνάμεθα [= οὐ... ἂν δυνηθεῖμεν] νὰ τὰ ἐμποδίσωμεν μὲ τὴν σημερινὴν βοήθειαν), ἀλλὰ (προτείνει τὰ ὠφελιμώτατα) ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ ὑποδείξῃ, ποία προπαρασκευὴ καὶ πόση καὶ πόθεν πορισθεῖσα θὰ δυνηθῆ (: πρέπει νὰ πορισθῆ, διὰ νὰ δυνηθῆ) νὰ μείνῃ διαρκῶς (= διαμεῖναι), ἕως οἷον ἢ συμβεβασθέντες (= πεισθέντες) καταπαύσωμεν τὸν πόλεμον ἢ υπερικχύσωμεν τῶν ἐχθρῶν (μας)· διότι (μόνον) κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον (= οὕτω) δὲν θὰ ἐβλαπτόμεθα πλέον εἰς τὸ μέλλον (= τοῦ λοιποῦ [χρόνου]). Νομίζω λοιπὸν ἐγώ, ὅτι δύναμαι (= ἔχειν) νὰ (οἷς) εἶπω αὐτὰ, χωρὶς νὰ ἐμποδίσω, ἂν κανεὶς ἄλλος ὑπόσχειται κάτι (ἄλλο καλύτερον). Λοιπὸν ἢ μὲν ὑπόσχεσίς (μου) εἶναι τόσον μεγάλη, ἢ δὲ ἀνάπτυξις τῶν προτάσεών μου (= τὸ δὲ πρᾶγμα) εὐθὺς (= ἤδη) θὰ δώσῃ τὴν ἀπόδειξιν (αὐτοῦ)· κοίται δὲ (περὶ αὐτοῦ) θὰ εἶθε οεῖς.

Παρατηρήσεις.

ὡς δεῖ... ἐτοίμως, εἰδικ. πρὸτ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ λέγων· ἐθέλοντας ὑπάρχειν, περιφρασις = ἐθέλειν (ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ)· ποιεῖν, τελκ. ἀπροφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἐθέλοντας ὑπάρχειν· ὡς ὑποκμ. τοῦ ποιεῖν ἐνν. ὑμᾶς· τὰ προσήκοντα, ἀντικμ.—ὡς ἐγνωκότων ὑμῶν καὶ πεπεισμένων, γνκ. ἀπόλυτοι (αἰτλγκ.) = ἐπειδὴ ὑμεῖς ἐγνώκατε καὶ πέπεισθε· ἐτέθη μετὰ τῶν μτχ. τὸ ὡς, διότι ἡ αἰτία παρίσταται κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ὑποκμ. τῆς προτάσεως· ὅταν ὁμως ἡ αἰτία παρίσταται πραγματικὴ, τότε μετὰ τῆς αἰτλγκ. μτχ. τίθεται τὸ ἄτε, οἶον, οἶα.—λέγων, μτχ. κατηγορικ. ἐκ τοῦ παύομαι ὡς λήξεως σημαντικοῦ ρ.—τὸν τρόπον, τὸ πλῆθος, πόρους, τᾶλλα, ἀντικμ. τοῦ λέγειν.—ἦν... οἶομαι, ἀναφρκ. πρὸτ. ἦν, ὑποκμ. τοῦ ἀπαλλάξαι ἄν, ὡσερ εἰδικ. ἀπροφ. μετὰ τοῦ δυνητικοῦ ἂν ἔξαρτ. ἐκ τοῦ οἶομαι (= ὅτι ἀπαλλάξειεν ἄν).—τῶν πραγμάτων ἡμᾶς, ἀντικείμενα τοῦ ἀπαλλάξαι ἄν.—ὅσον (δηλ. οἶομαι δεῖν εἶναι), ἀναφρκ. πρὸτ.—οὕστινας (δηλ. οἶομαι δεῖν πορισθῆναι), ἀναφρκ. πρὸτ.—ὡς ἂν μοι... παρασκευασθῆναι, πλαγία ἐρωτημτχ. πρὸτ. παρασκευασθῆναι ἄν,

ὑποκμ. τοῦ ἄπροσ. δοκεῖ μοι, δτι. προσωπκ. τοῦ δοκεῖ βέλτιστα καὶ τάχι-
στα, ἐπιρρ. προσδ.—δεηθεῖς, πθηκ. ἄορ. μὲ μέσ. σημ. μτχ. τοῦ δέομαι (ἐδεό-
μην, δεήσομαι, ἐδεήθην, δεδέημαι) ἢ μτχ. χρονκ.—ἐπὶ δὲ δεηθῶ ὑμῶν το-
σοῦτον, ἀντικμ.—ἐπειδὴν ἅπαντα κτλ., ἐπεξηγήσις τοῦ τοσοῦτον.—κρίνατε,
ἄορ. α' προστικ. τοῦ κρίνω μὴ προλαμβάνετε, ἐνεστ. προστικτκ. περὶ τῆς
ἀπαγορεύσεως βλ. § 8 «μὴ νομίζετε».—πρότερον προλαμβάνετε, πλεονα-
σμός.—μηδ' ἂν δοκῶ..., ἐνδοτικὴ πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἡγείσθω=μήτε, καὶ ἂν
δοκῶ..., ἡγείσθω ἀναβάλλειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἡγείσθω ὡς δοξαστικοῦ
με, ὑποκμ. τοῦ ἀναβάλλειν τὰ πράγματα, ἀντικμ. ἡγείσθω, ὑποκμ. τούτου τις.
—ταχὺ (=ταχέως), ἐπιρρ. τροπκ. (θᾶττον, τάχιστα).—οἱ εἰπόντες, μτχ. ἐπι-
θετικ.—οἱ ἂν εἴπωσι' χρησιμοποιεῖ ὡς ὑποκμ. τοῦ οὐ λέγουσι' μάλιστα, ἐπιτεί-
νει τὸ εἰς δέον' δέον, οὐδ. οὐσιαστικ., κυρίως οὐδ. μτχ. τοῦ ἄπροσ. δεῖ=ὄ, τι
εἶναι ἀναγκαῖον, πρέπον, ὀρθόν.—εἰς δέον λέγω=δεόντως ἢ τὰ δέοντα λέγω.—
οὐκ ἂν δυνήθεϊμεν, ἀπόδοσις ὑποθτικ. προτάσεως ὑπολανθανούσης εἰς τό: τῆ
νυνὶ βοηθεῖα=εἰ βοηθοῦμεν ὡς νυνὶ ἔχομεν (γ' εἶδος σημ. ἀπλήν σκέψιν τοῦ
λέγοντος).—ἀλλ' ὅς ἂν δείξῃ, ἀναφρκ. πρότ.—ἀλλ' ἐκεῖνος εἰς δέον λέγει, ὅς ἂν
δείξῃ κτλ.—τίς παρασκευὴ καὶ πόση καί... δυνήσεται, πλαγία ἐρωτητκ. πρότ.
τὸ μὲν τις ἀναφέρεται εἰς τὰ εἶδη τῆς πολεμικῆς δυνάμεως, δηλ. ποιοὶ θὰ
εἶναι οἱ στρατιῶται, ὀπλίται, ἱππεῖς, ναῦται, πολῖται, ξένοι τὸ δὲ πόση εἰς τὸν
ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν καὶ νεῶν τὸ δὲ πόθεν εἰς τὰ χρήματα, μὲ τὰ ὅποια
ἢ δύναμις θὰ παρασκευασθῇ καὶ θὰ διαμῆνῃ.—ἕως ἂν ἤ..., χρονκ. πρότ.
πεισθέντες, μτχ. τροπκ.—τῶν ἐχθρῶν, ἀντικμ. τοῦ περιγεγῶμεθα.—οὐκέτι...
πάσοιμεν ἂν, ἀπόδοσις ὑποθτικ. προτάσεως ὑπολανθανούσης εἰς τό: οὕτω =
εἰ πορισάμεθα δύναμιν, ἥτις δυνήσεται κτλ. (γ' εἶδος).—τοῦ λοιποῦ (χρό-
νου), ἢ γνκ. δηλοῖ τὸν χρόνον.—λέγειν, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἔχειν (=δύνα-
σθαι), ὅπερ εἰδικ. ἀπρμφ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ οἶμαι.—μὴ κωλύων, μτχ. τροπκ.—
ἢ ὑπόσχεσις, ὑποκμ. τοῦ ἐγ. ἐστὶ μεγάλη, κτηρμ.—κρίται, κτηρμ.

§ 16-18. Πρῶτον μὲν λοιπόν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγω, ὅτι πρέ-
πει νὰ ἐτοιμάσετε (πρὸς ἀπόπλουν) πενήτηκοντα τριήρεις, ἔπειτα σεῖς
οἱ ἴδιοι (=ὕμᾱς [αὐτοὺς]) ὡς ἑξῆς (=οὕτω) νὰ σκέπτεσθε, ὅτι (δη-
λαδῆ), ἐὰν παρουσιασθῇ καμία ἀνάγκη, πρέπει νὰ ἀποπλεύσετε
(=πλευστήον [ἐστὶν ὑμῖν]), ἀφοῦ σεῖς οἱ ἴδιοι ἐπιβιβασθῆτε (=ὑμῖν)
αὐτοῖς ἐμβᾶσι) εἰς αὐτάς. Ἐκτὸς δὲ τούτου διὰ τὸ ἤμισον τοῦ ἱππι-
κοῦ σας προτείνω νὰ ἐτοιμάσετε (=εὐνρεπίσαι) ἱππαγωγὸς τριή-
ρεις καὶ πλοῖα (φορηγὰ) ἀρκετά. Αὐτὰ μὲν νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ
ὑπάρχουν, διὰ νὰ ἐμποδίζον αὐτάς τὰς ἀφηνδιαστικὰς (=ἐπὶ τὰς
ἐξαίφνης ταύτας) ἐκστρατείας αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ἰδικὴν του χώραν εἰς
τὰς Θερμοπύλας καὶ εἰς τὴν Χερσόνησον καὶ εἰς τὴν Ὀλυνθον καὶ ὅπου
(ἄλλου) θέλει διότι πρέπει νὰ τοῦ ἐμβάλλῃ κανεὶς εἰς τὸν νοῦν του τὴν
ἰδέαν αὐτὴν (=ἐκείνῳ ἐν τῇ γνώμῃ [=ἐν τῇ γνώμῃ ἐκεῖνου] πα-
ρασιῆσαι τοῦτο), ὅτι (δηλαδῆ) οεῖς ἀφήγοντες αὐτὴν τὴν ὑπερβολι-
κὴν σας ἀμέλειαν (=ἐκ τῆς ἀμελείας ταύτης τῆς ἄγαν) ἴσως ἠθέ-

λετε κινήθη (ἀπό ἐδῶ ἐναντίον του) (: ἴσως θὰ τὸ ἐκουνούσατε ἐπὶ τέλους = ἴσως ἂν ὀρμήσαίτε), ὅπως ἀκριβῶς (τὸ ἐκάματε) εἰς τὴν Εὐβοίαν καὶ πρότερον κάποτε (ὅπως). λέγουν εἰς τὴν Ἀλλάριον καὶ τελευταῖον πρὸ ὀλίγου (= πρῶην) εἰς τὰς Θερμοπύλας. (Τὸ προτεινόμενον μείζον) δὲν εἶναι καθόλου βέβαια ἀξίον καταφρονήσεως (= οὗτοι παντελῶς εὐκαταφρόνητόν ἐστιν), καὶ ἂν τυχὸν ἀκόμη (ὡς εἶναι πιθανόν) δὲν ἠθέλατε κάμει αὐτὸ (: δὲν ἠθέλατε κινήθη ἐναντίον του), ὅπως ἐγὼ τοὐλάχιστον λέγω, διὸ πρέπει (γὰ κάμειτε), ἵνα ἢ ἀπὸ τὸν φόβον του ἡσυχάζῃ (= ἡσυχίαν ἔχη) γνωρίζων, ὅτι σεῖς εἰσθε παρεσκευασμένοι (= εὐτρεπεῖς ὑμᾶς [δυνας]), (διότι θὰ τὸ μάθη ἀκριβῶς· διότι ὑπάρχουν, γὰ ὑπάρχουν μεταξὺ μας ἄιθροισμοί, οἱ ὁποῖοι ἀναγγέλλουν εἰς ἐκεῖνον διὰ [ἴσα ἐδῶ συμβαίνουν] περισσότεροι ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε), ἢ ἀδιαφορήσας δι' αὐτὰ (: διὰ τὴν προετοιμασίαν σας) ἀπροφύλακτος καταληφθῆ, ἀπὸ τίποτε δὲν σὰς ἐμποδίζει (= μηδενὸς δυνατος ἐμποδῶν ὑμῖν) γὰ πλεύσετε ἐναντίον τῆς χώρας ἐκείνου, ἂν (σᾶς) δώσῃ εὐκαιρίαν (πρὸς τοῦτο).

Παρατηρήσεις.

τριήρεις, ἀντικμ. τοῦ παρασκευάσασθαι· εἶδη τῶν τριήρων ἦσαν 1) αἱ στρατιώτιδες, αἱ ὁποῖαι μετέφερον τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι προωρίζοντο διὰ πελομαχίαν, 2) αἱ ταχεῖαι, αἱ ὁποῖαι ἦσαν κατάλληλοι διὰ τὴν ναυμαχίαν, 3) αἱ ἱππαγωγοί, μὲ τὰς ὁποίας μετεφέροντο ἵπποις καὶ ἵπποι. — παρασκευάσασθαι, ἔχειν, ὑποκείμενα τοῦ ἀπρὸς. δεῖν, ὅπερ εἶδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ φημί ὡς λεκτικῶν· ὡς ὑποκμ. τῶν παρασκευάσασθαι - ἔχειν ἔνν. τό: ὑμᾶς· αὐτούς, κατηγορικ. προσδ. εἰς τὸ ἔνν. ὑμᾶς. — ὡς... πλευστέον (ὑμῖν ἐστί) κτλ., εἶδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξήγησις τοῦ οὕτω = ὡς... δεῖ ὑμᾶς πλεῦσαι· ἐμβᾶσι, ἀόρ. (κατὰ τὰ εἰς -μι) μτχ. τοῦ ἐμβαίνω· ἢ μτχ. χρονκ. (= ἐπὶ ἂν [ὑμεῖς] αὐτοὶ ἐμβήτε)· ἐτέθη κατὰ δτκ., διότι συνεφώνησε πρὸς τὴν νοουμένην δτκ. ὑμῖν, ἣτις εἶναι ποιητικ. αἰτίον τοῦ πλευστέον (ἐστίν)· αὐτοῖς, κατηγορικ. προσδ. εἰς τὸ ἔνν. ὑμῖν. — εἰάν τι δέη, ὑποθηκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: πλευστέον ἐστί (δ' εἶδος)· δέη, ἔνεστ. ὑποθηκ. τοῦ ἀπρὸς. δεῖ· ὑποκμ. τοῦ δέη ἐδῶ ἢ ἀφηρημένη του ἔννοια = ἐνδεῖα ἢ. — τοῖς ἡμίσεσι (= τῶ ἡμίσει), δτκ. χαριστικ. τῶν ἱππέων, γνκ. διαιρηκ. οἱ ἱππεῖς ἦσαν ἑκατὸν ἐξ ἑκάστης φυλῆς (δηλ. ἐν ὅλῳ 1.000, ἀφοῦ αἱ φυλαὶ ἦσαν δέκα)· προτείνει λοιπὸν ὁ ῥήτωρ τὴν ἀποστολὴν 500 ἱππέων. — πλοῖα, ἔννοσι φορητὰ πλοῖα μεταφέροντα τροφίμα κτλ. — εὐτρεπείσαι, ἀόρ. α' ἀπρμφ. τοῦ εὐτρεπίζω· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ κελεύω ὡς κελευστικῶν· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἔνν. τό: ὑμᾶς· τριήρεις, πλοῖα, ἀντικμ. — ὑπάρχειν, ὑποκμ. τοῦ ἀπρὸς. δεῖν, ὅπερ εἶδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ δοξαστικῶν οἶμαι· ταῦτα (αἰτ.), ὑποκμ. τοῦ ὑπάρχειν· ἐπὶ τὰς ἐξαίφνης στρατείας, ἐμπρόθ. προσδ. σημ. σκοπὸν αὐτοῦ, γνκ. κτηκ. τοῦ στρατείας. — εἰς Πύλας, ταύτας ἀπειραθῆ γὰ καταλάβῃ ὁ Φίλιππος τὸ 352, ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι φθάσαντες ἐγκαίρως μετὰ στρατοῦ ἀπέκρουσαν τὴν

ἀπόπειραν αὐτὴν τοῦ Φιλίππου. — *Χερρόνησον*, τὴν Θερρακικὴν κατὰ ταύτης ὁ Φίλ. ἐξεστράτευσεν εὐθύς μετὰ τὴν εἰς Πύλας ἐκστρατείαν (352). — *Ὀλυθον*, ἐννοεῖται ἐκστρατεία τοῦ Φιλ. γενομένη κατὰ τὸ 351. — *ὄποι βούλεται*, ἀναφρ. πρότ. — *παραστῆσαι*, ἀφρ. α' ἀπρμφ. τοῦ *παρίστημι*· τὸ ἀπρμφ. εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. *δεῖ* ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐννοεῖται *τινά τοῦτο* (αἰτ.), ἀντικμ. τοῦ *παραστῆσαι*. — *ὡς ὑμεῖς* κτλ., εἰδική πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξηγήσις τοῦ *τοῦτο*. — *ἄγαν*, ἐπίφρ. ποσοτικόν· *τῆς ἄγαν*, ἐπιθτικ. προσδ. εἰς τὸ *ἀμελείας*· ἐπιρρημάτα καὶ ἐμπρόθ. προσδ. μετὰ τοῦ ἀρθροῦ λαμβάνουν δύναμιν ἐπιθέτου καὶ τίθενται ὡς ἐπιθτικ. προσδιορισμοί. — *ὥσπερ εἰς Εὐβοίαν* (δηλ. *ὠρμήσατε*), ἀναφρ. πρότ.· οἱ Ἀθηναῖοι ἐκστρατεύσαντες εἰς Εὐβοίαν τὸ 357 ὑπὸ τὸν Τιμόθεον ἐνίκησαν τοὺς κατέχοντας αὐτὴν Θηβαίους. — *φασί*, δηλ. *ὑμᾶς ὀρμήσαι*· ὑποκμ. τοῦ *φασί* ἐνν. *οἱ ἄνθρωποι*. — *εἰς Ἀλιάρτον*, πόλιν τῆς Βοιωτίας· ἐδῶ τὸ 395 οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὸς συμμάχους τῶν Θηβαίους, Ἀργεῖους, Κορινθίους ἐνίκησαν τοὺς Λακεδ. φονεύσαντες καὶ τὸν Λύσανδρον. — *καὶ τὰ τελευταῖα πρῶν εἰς Πύλας* (δηλ. *ὠρμήσατε*), τὸ 352. — *οὔτοι*, ἐπίφρ. = βεβαίως οὐχί· *οὔτοι παντελῶς* = οὐδόλως βεβαίως· *οὔτοι εὐκαταφρόνητόν ἐστιν*, ὡς ὑποκμ. τοῦ *ἐστι* ἐνν. τὸ· *ὑπάρχειν ταῦτα* (δηλ. *τριήρεις, πλοῖα* κτλ.) = τὸ προτεινόμενον μέτρον· *εὐκαταφρόνητον*, κτγρμ. — *οὐδ' εἰ μὴ ποιήσαιτ' ἄν* . . . , ἐνθτικ. πρότ.· ἐδῶ ὁ ῥήτωρ ἔθεσε τὸ ἄν μετὰ τὸν *εἰ*, διότι εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του κάτι τοιοῦτον· *καὶ οὐκ ἂν ποιήσαιτε, εὐ οἶδα ὅτι* = καὶ δὲν ἠθέλατε κάμει, τὸ ξέρω καλά. — *ὡς ἔγωγε* . . . *δεῖν*, ἀναφρ. πρότ.· *δεῖν*, ὑποκμ. τοῦτον ἐνν. τὸ· *ποιήσαι*. — *ἵνα ἦ* . . . *ἠουχίαν ἔχη, ἦ* . . . *ληφθῆ*, τελκ. προτάσεις· *εἰδῶς*, μτχ. αἰτλγκ. (= *ἐπειδὴ οἶδε*)· ἐξ αὐτῆς ἔξαρι. ἢ νοουμένη κατγρμικ. μτχ. *ὄντας*· ὑμᾶς, ὑποκμ. τοῦ *ὄντας*, *εὐτρεπεῖς* κτγρμ. = *δεῖ* ὑμεῖς *ἐστε εὐτρεπεῖς*. — *εἴσεται*, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ *οἶδα*. — *εἰσὶ* . . . *εἰσὶ*, ἀναδιπλωσις (πρβλ. § 10 *ἀπότε* . . . *πότες*). — *οἱ ἐξαγγέλλοντες*, μτχ. ἐπιθτικ.· ἐννοοῦνται οἱ ἐν Ἀθήναις φιλιππιζόντες, ὡς ὁ Φιλοκράτης, Φρύνων, Ἀριστόδημος, Νεοπτόλεμος, Κτησιφῶν καὶ ἄλλοι. — *τοῦ δέοντος*, ἐνεσ. μτχ. τοῦ ἀπρσ. *δεῖ* (τὸ *δέον*, τοῦ *δέοντος*)· ἐδῶ ἢ γνκ. εἶναι συγκριτικὴ ἢ β' ὄρος τῆς συγκρίσεως. — *παριδόν*, ἀφρ. β' μτχ. τοῦ *παρορῶ* ἢ μτχ. ὑποθτικ. = *ἐὰν παρίδῃ*· ταῦτα, ἀντικμ. ἀφύλακτος, κτγρμ. εἰς τὸ ὑποκμ. τοῦ *ληφθῆ*, ὅπερ παθτικ. ἀφρ. ὑποθτικ. τοῦ *λαμβάνομαι*. — *μηδενός* (οὐδ.) *ὄντος ἐμποδῶν*, γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ.) = *ἐπειδὴ οὐδὲν ἐμποδῶν ἐστι*· *ἐμποδῶν*, ἐπίφρ. = *ἐν ποσὶν ὧν* (σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ *ἐκποδῶν*) = μέσα εἰς τὰ πόδια, ἐμπόδιον· ἐδῶ τὸ *ἐμποδῶν* χρησιμεύει ὡς κτγρμ. τοῦ *μηδενός*, ὑποκμ. τοῦ *ὄντος*. — *πλεῖν*, ἐνεσ. ἀπρμφ. τοῦ *πλέω*. — *ὑμῖν*, ἀντικμ. τοῦ *ἐμποδῶν*. — *ἐνδῶ* (ἀφρ. β' ὑποθτικ. τοῦ *ἐνδίδωμι*), ὑποκμ. ὁ Φίλιππος.

§ 19. *Ἀνὰ μὲν εἶναι, τὰ ὅποια λέγω, ὅτι πρέπει νὰ ἔχουν ἀποφασισθῆ ἀπὸ ἄλλους σας* (= *δεδοχθαι πᾶσι*) *καὶ (τὰ ὅποια) νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ ἔχουν προετοιμασθῆ πρὶν ἀπὸ αὐτὰ ὁμως, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λέγω, ὅτι πρέπει νὰ προετοιμάσετε* (= *προχειρισασθαι*) *κάποιαν δύναμιν (πεζικὴν), ἢ ὅποια συνεχῶς θὰ πολεμῆ καὶ θὰ κακοποιῆ ἐκείνον. Ἄς μὴ μοῦ εἴπη κανεῖς* (= *μὴ μὲν εἴπη τις*) *δέκα χιλιάδας μῆτε εἴκοσι χιλιάδας μισθοφόρους, μῆτε τὰς δυνάμεις ἐκεῖ-*

νας, αἱ ὅποια γράφονται (μόνον) εἰς ἐπιστολάς (: εἰς τὸ χαρτί) (= τὰς ἐπιστολιμαίους), ἀλλὰ (λέγω ὅτι πρέπει νὰ προετοιμάσετε δύναμιν), ἢ ὅποια θὰ ἀνήκη (πράγματι) εἰς τὴν πόλιν, (καὶ ἡ ὅποια), εἴτε (= κἄν) ἓνα εἴτε περισσοτέρους εἴτε τὸν δεῖνα εἴτε ὁποιοιδήποτε ἐκλέξετε στρατηγόν, εἰς αὐτὸν θὰ ὑπακούη καὶ (αὐτὸν) θὰ ἀκολουθῆ. Καὶ σιτηρέσιον προτείνω νὰ τῆς ἐξοικονομήσετε (= ταύτη πορίσαι [ὕμᾱς]).

Παρατηρήσεις.

ταῦτα, ὑποκμ. ἔστι (ἀπ. σύντ.).— ἂ πᾶσι κτλ., ἀναφρ. πρότ. δεῖν, εἰδικ. ἀρμφ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ φημί' δεδόχθαι, πρkm. ἀρμφ. τοῦ ἀπροσ. δοκεῖ (ἐν τῇ ὀριστ. ὁ πρkm. δέδοκται = ἔχει ἀποφασισθῆ) τὸ ἀρμφ. δεδόχθαι εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δεῖν' πᾶσι, ποιητκ. αἴτιον τοῦ δεδόχθαι' τὸ ποιητκ. αἴτιον ἐπὶ τοῦ πθτκ. πρkm., πθτκ. ὑπερουντκ. καὶ ἐπὶ τῶν εἰς -τος καὶ -τέος ρηματικῶν ἐπιθέτων τίθεται κατὰ δτκ.— παρασκευάσθαι, πρkm. ἀρμφ. τοῦ παρασκευάζομαι' τὸ ἀρμφ. εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. προσήκειν, ὅπερ εἶναι εἰδικ. ἀρμφ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ οἶομαι.— προχειρίσασθαι, ἀφρ. ἀρμφ. τοῦ προχειρίζομαι' τὸ ἀρμφ. εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δεῖν' ὑμᾶς, ὑποκμ. τοῦ προχειρίσασθαι (ἐτεροπροσωπία) δύναμιν, ἀντκμ.— ἢ . . . πολεμήσει καί . . . ποιήσῃ, ἀναφρ. πρότ.— μή μοι, ἔλλειπτική φράσις— μή μοι εἴπη τις' μή εἴπη, ἀπαγόρευσις (βλ. § 8 «μή νομίζετε»)' μοι, δτκ. προσωπκ. ἠθικῆ.— ξένους . . . δυνάμεις, ἀντκμ.— τὰς ἐπιστολιμαίους δ., οἱ Ἀθηναῖοι συνήθιζον, ὁσάκις οἱ στρατηγοὶ ἐζήτουν ἀπὸ αὐτῶν βοήθειαν, νὰ ὑπόσχωνται μὲν εἰς αὐτοὺς δι' ἐπιστολῶν μεγάλας βοηθείας, νὰ μὴ ἐμμένουν ὁμως εἰς τὰς ὑποσχέσεις τῶν.— ἀλλ' ἢ, ἔλλειπτική φρ.— ἀλλὰ φημί προχειρίσασθαι δεῖν ὑμᾶς δύναμιν, ἢ.— τῆς πόλεως, γγκ. κατγρμκ. κτητικῆ.— κἄν ὑμεῖς, βραχυλογία ἀντί: καὶ ἢ, κἄν ὑμεῖς.— τὸν δεῖνα, ἀντων. ἀφρ. (ὁ δεῖνα, ἢ δεῖνα, τὸ δεῖνα).— ὄντινοῦν, ἀντων. ἀφρ. (ὄτισοῦν, ἤτισοῦν, ὄτιοῦν).— στρατηγόν, κτγρμ.— κείσεται (μέλλ. τοῦ κείσομαι) καὶ ἀκολουθήσει, ὑποκμ. ἢ (δηλ. ἢ δύναμεις)' τοῦτω, ἀντκμ.— πορίσαι, ἀφρ. ἀρμφ. τοῦ πορίζω' τὸ ἀρμφ. εἶναι τελκ. ἐκ τοῦ κειύω' ὑποκμ. τοῦ ἀρμφ. ἐνν. ὑμᾶς' τροφήν ταύτη (δηλ. τῇ δυνάμει), ἀντικείμενα τοῦ πορίσαι.

§ 20-22. Ποῖα δὲ θὰ εἶναι αὐτὴ ἡ δύναμις καὶ πόση, καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ ἔχη τὸ σιτηρέσιόν (της), καὶ πῶς θὰ θελήσῃ νὰ κάμνη αὐτὰ (ν' ἀνήκη δηλαδὴ εἰς τὴν πόλιν καὶ νὰ ὑπακούη εἰς τὸν στρατηγόν); Ἐγὼ θὰ (σᾶς) εἶπω διεξερχόμενος (= διεξιῶν) καθὲν ἀπὸ αὐτὰ χωριστά. Μισθοφόρους μὲν προτείνω — καὶ (προσέξετε) πῶς νὰ μὴ κάμνετε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πολλάκις σᾶς ἐβλάψε (δηλαδὴ) ἐνῶ νομίζετε, ὅτι ὅλα εἶναι μικρότερα ἀπὸ ὅ,τι πρέπει (= τοῦ δέοντος) καὶ (ἐνῶ) ἐγχερίνετε (= αἰρούμενοι) τὰ μέγιστα εἰς τὰ ψηφίσματά σας, ἐπάνω εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐνεργείας (: ὅταν φθάσῃ ὁ καιρὸς τῆς ἐνεργείας = ἐπὶ τῷ πράττειν) οὔτε καὶ τὰ μικρὰ δὲν κάμνετε' ἀπεναντίας (= ἀλλὰ), ἀφοῦ

κάμειτε τὰ μικρὰ καὶ τὰ ἐξοικονομήσετε, (: ἀπεναντίας νὰ κάμειτε τὰ μικρὰ καὶ νὰ τὰ ἐξοικονομήτε καὶ ἔπειτα) νὰ προσθέτετε εἰς αὐτά, ἂν (οἷς) φαίνονται πολὺ μικρά. Λοιπὸν προτείνω ἐν συνόλῳ (= τοὺς πάντας) δύο χιλιάδας (πεζοὺς) στρατιώτας, ἀπὸ αὐτοὺς δὲ λέγω, διὸ πρέπει νὰ εἶναι Ἀθηναῖοι πεντακόσιοι, ἀπὸ οἰκονομῆτε ἡλικίαν (= ἐξ ἧς . . . τινος ἡλικίας) οἷς φαίνεται διὸ εἶναι καλόν, ὑπηρετοῦντες εἰς τὸν στρατὸν (= στρατευομένους) ἐπὶ ὄρισμένον χρονικὸν διάστημα (= τακτὸν χρόνον), καὶ αὐτὸ ὄχι μακρόν, ἀλλ' ὅσον οἷς φαίνεται διὸ εἶναι καλόν, διαδοχικῶς (: οὕτως ὥστε νὰ διαδέχεται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον = ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλοις)· οἱ δὲ ὑπόλοιποι προτείνω νὰ εἶναι μισθοφόροι. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτοὺς (προτείνω νὰ εἶναι καὶ) ἵππεις διακόσιοι, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς πενήκοντα τοῦλάχιστον Ἀθηναῖοι, ὑπηρετοῦντες εἰς τὸν στρατὸν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπως ἀκριβῶς οἱ πεζοὶ· ἐπίσης (προτείνω) καὶ ἵππαγωγοὺς (τριήρεις) δι' αὐτοὺς. Ἔστω (: καλὰ = εἶεν). Τί (ἄλλο) ἀκόμη (προτείνω) ἐκτὸς ἀπὸ αὐτά; Δέκα ταχείας τριήρεις. Διότι, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἔχει ναυτικόν, ἔχομεν ἀνάγκη ἡμεῖς (= δεῖ ἡμῶν) καὶ ἀπὸ ταχείας τριήρεις, διὰ νὰ πλῆθ' ἀσφαλῶς ἡ (πολεμικὴ μας) δύναμις. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν θὰ ἐξοικονομηθῇ τὸ σιτηρέσιον δι' αὐτοὺς; Ἐγὼ καὶ αὐτὸ θὰ (οἷς) εἶπω καὶ θὰ (οἷς) ὑποδείξω, ἀφοῦ (προηγούμενος οἷς) ἐξηγήσω (= ἐπειδὴν διδάξω), διατί (= διότι) νομίζω, διὸ τόσο μικρὰ ἢ δύναμις εἶναι ἀρκετὴ (= τηλικαύτην τὴν δύναμιν ἀποχρῆν) καὶ (διατί) προτείνω νὰ εἶναι πολλοὶ (Ἀθηναῖοι) ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι συνεκστρατεύουν (μὲ τοὺς μισθοφόρους).

Παράτηρήσεις.

ἡ δύναμις, ὑποκμ. τοῦ ἔσται· τίς καὶ πόση, κτηγμ. τὸ τις ἀναφέρεται εἰς τὸ εἶδος τῆς δυνάμεως (πρβλ. § 15).—ἔξει (μέλλ. ὄριστ. τοῦ ἔχω).—ἐθέλησει, ὑποκμ. ἡ δύναμις· ποιεῖν, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἐθέλησει· ὑποκμ. τοῦ ποιεῖν· ἡ δύναμις (ταυτοπροσωπία).—διεξιῶν, ἔνεστ. μτχ. τοῦ διεξέρχομαι· ἡ μτχ. τροπκ.· τούτων, γγκ. διαιρητ. τοῦ καθ' ἕκαστον=ἐν ἕκαστον (ἀντικμ.).—ξένους μὲν λέγω, ὁ ρήτωρ ἀναφέρει τὸ εἶδος τῆς δυνάμεως καὶ ἀπαριθμῶν τὸ πλῆθος αὐτῆς ἀρχεῖται ἀπὸ τῶν ξένων, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς Ἀθην., οἱ ὅποιοι πιθανῶς θὰ ἐνόμιζον ὅτι ὁ ρήτωρ θὰ ἐπρότεινε ν' ἀποτελῆται ἡ δύναμις ἐκ πολιτῶν, ὅπερ πολὺ θὰ ἀπήρθεσκεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους· διακόπτει δ' ἔπειτα τὸν λόγον, διότι, ἐὰν ἐξηκολούθει οὗτος, θὰ εἶχεν ὡς ἔξῃ: ξένους μὲν λέγω πεντακοσίους καὶ χιλίους, Ἀθηναίους δὲ πεντακοσίους· ὁ ἀριθμὸς δὲ οὗτος εἰς τοὺς Ἀθην. συνηθισμένους νὰ ψηφίζον πολλὰς μυριάδας (πρβλ. ἀνωτέρω: μὴ μοι μυρίους κτλ.), θὰ ἐφαίνετο πολὺ γελοῖος· θέλων ὁ ρήτωρ ν' ἀποφύγῃ τὴν τοιαύτην ἐντύπωσιν προλαμβάνων διακόπτει τὸν λόγον καὶ παρενθετικῶς συμβουλεύει τοὺς Ἀθην. νὰ μὴ καταφρονοῦν τὰς μικρὰς δυνά-

μεις.—ὅπως μὴ ποιήσετε, πλαγίῳ ἔρωτιμκ. πρότ. ἔξαρτωμένη ἐκ τοῦ νοουμένου σκοπεῖτε.—πάντα ἐλάττω νομίζοντες κτλ., ἐπεξηγήσεις τοῦ δ'. . . ἔβλαψε νομίζοντες... καὶ αἰρούμενοι, μτχ. ἔνδtk.—εἰ καὶ νομίζετε. . . καὶ αἰρεῖσθε εἶναι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ νομίζοντες· πάντα, ὑποκμ. ἐλάττω, κτγρμ. τοῦτο εἶναι ἐπίθ. συγκριτικ. οὐδ. (μικρός, ἐλάττων, ἐλάχιστος)· τοῦ δέοντος, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως.—ἐπὶ τῷ πράττειν, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν τὸν χρόνον.—ποιήσαντες καὶ πορίσαντες, μτχ. χρονκ.—ἐπὰν ποιήσητε καὶ πορίσητε.—τούτοις, ἀντικμ. τοῦ προστίθετε, τὸ ὁποῖον εἶναι ἔνεστ. προστικ. τοῦ προστίθημι· ἂν ἐλάττω φαίνεται, ὑποθκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: προστίθετε (δ' εἰδος σημ. τὸ προσδοκώμενον) φαίνεται, ὑποκμ. τὰ μικρὰ (ἀττ. σύντ.) ἐλάττω, κτγρμ.—τοὺς πάντας, ἐπιθκ. προσδ. εἰς τό: στρατιώτας.—τούτων, γνκ. διαιρικ.—εἶναι, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δεῖν, ὅπερ ἔξαρκ. ἐκ τοῦ φημί· Ἀθηναίους, ὑποκμ. τοῦ εἶναι.—ἐξ ἧς ἂν τινος κτλ., ἀναφρκ. πρότ. ἡ στρατεύσιμος ἡλικία παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἦτο ἀπὸ τοῦ 20-60 ἔτους.—ἔχειν, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δοκῆ· ὑμῖν, δtk. προσωπκ.—χρόνον τακτόν... μὴ μακρόν, ἡ αἰτ. δηλοῖ χρονικὴν διάρκειαν.—ἀλλήλοις, δtk. ἀντικμκ. τοῦ διαδοχῆς.—ξένους, κτγρμ.—ὥσπερ τοὺς πεζοὺς, καθ' ἕλξιν πρὸς τὸ στρατευσόμενους ἀντί: ὥσπερ οἱ πεζοὶ (δηλ. στρατεύονταί).—ἰπλαγωγὺς τριήρεις τούτοις, δηλ. κελεύω.—εἶεν, δὲν ἔχει καμίαν σχέσιν μὲ τὸ εἶεν, γ' πληθ. πρὸς. εὐκτικ. τοῦ εἰμί, ἀλλ' εἶναι ἐπίρρ. δηλοῦν συγκατάθεσιν μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴν δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα—ἔστω, καλὰ.—τί πρὸς τούτοις ἔτι, δηλ. κελεύω.—δεῖ, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. εἶναι ἡ ἀφηρημένη του ἔννοια—ἐνδεδιά ἐστι· ἡμῖν, δtk. προσωπκ. τοῦ δεῖ· τριήρων ἀντικμ.—ἔχοντος ἐκείνου, γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ.)—ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἔχει.—ὅπως. . . πλέη, τελκ. πρότ.—φράσω, μέλλ. ὀρισκ. τοῦ φράζω—λέγω.—ἐπειδὴν διδάξω, χρονκ. πρότ.—διότι τηλικαύτην κτλ., πλαγίῳ ἔρωτιμκ. πρότ.—ἀποχερῆν, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ ἀποχερῶ (-άω)—ἀρκῶ· τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἔξαρκ. ἐκ τοῦ οἶμαι· τὴν δύναμιν, ὑποκμ. τοῦ ἀποχερῆν· τηλικαύτην, ἀντων. δεικτικ.: τηλικούτος, τηλικαύτη, τηλικούτων—τόσον μέγας ἢ—ὅπως ἐδῶ—τόσον μικρός.—εἶναι, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ κελεύω· τοὺς συστρατευσόμενους, ὑποκμ. τοῦ εἶναι· πολίτας, κτγρμ.

§ 23-24. Τόσον μὲν μικρὰ, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, (ἡ δύναμις νομίζω δι εἶναι ἀρκετῆ) διὰ τοῦτο, διότι δὲν δυνάμεθα (= οὐκ ἐνι ἡμῖν) τώρα νὰ ἐξοικονομήσωμεν δύναμιν ἱκανὴν ἢ ἀντιπαραταχθῆ (= τὴν παραταξομένην) πρὸς τὴν δύναμιν ἐκείνου (= ἐκείνω [= τῆ ἐκείνου δυνάμει]), ἀλλ' (εἶναι) ἀνάγκη ληστρικῶς (μόνον) νὰ πολεμώμεν (: νὰ διεξάγωμεν κλεφτοπόλεμον = ληστεύειν) καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον τοῦ πολέμου νὰ μεταχειρίζωμεθα κατ' ἀρχὰς (= τὴν πρώτην)· δὲν πρέπει (= οὐ δεῖ) λοιπὸν αὐτῆ (ἡ δύναμις) νὰ εἶναι πολὺ μεγάλη (διότι δὲν ὑπάρχει μισθὸς οὐδὲ οἰτηρέσιον), οὔτε (πάλιν) ὄλως διόλου μικρὰ. Πολῖται δὲ (Ἀθηναῖοι) νὰ παρευρίσκωνται καὶ νὰ συμπλέων (μαζὶ μὲ τοὺς μισθοφόρους) προτείνω διὰ τοῦτο, διότι ἔχω ἀκούσει (= ἀκούω = ἀκήκοα), διὲ καὶ πρότερον κάποτε ἡ πόλις συνειτῆρει μισθοφορικόν

στράτευμα (= ξενικόν) εἰς τὴν Κόρινθον, τοῦ ὁποῦ σιρατηγός ἦτο ὁ Πολύστρατος καὶ ὁ Ἰφικράτης καὶ ὁ Χαβρίας καὶ μερικοὶ ἄλλοι, καὶ οἱ σεις οἱ ἴδιοι συνεστρατεύατε (μαζί των) καὶ γνωρίζω ἐξ ἀκοῆς (= οἶδ' ἀκούων), ὅτι οἱ μισθοφόροι οὗτοι παρατασσόμενοι μαζί με σᾶς ἐνίκων τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ (οἱ) σεις μαζί με ἐκείνους (τοὺς ἐνικᾶτε). Ἄφ' ὅτου (= ἐξ οὗ) ὁμοῦς ἐντελῶς μόνα των (= αὐτὰ καθ' αὐτὰ [ἀνευ δηλ. πολιτῶν Ἀθηναίων]) τὰ μισθοφορικὰ στρατεύματα διὰ λογαριασμόν σας (= ὑμῖν) ἐκστρατεύουν, (ἀπὸ τότε) νικοῦν (: βλέπουν) τοὺς φίλους (μας) καὶ τοὺς συμμάχους (μας), οἱ δ' ἐχθροί (μας) ἔχουν γίνεαι (ἀπὸ τότε) ἰσχυρότεροι παρ' ὅσον ἔπρεπε. Καὶ ἀφοῦ ρίψουν (τὰ μισθοφορικὰ στρατεύματα) ἐπιπολαίως ἐν βλέμμα (= παρακύψαντα [τὰ ξενικά]) εἰς τὸν πόλεμον, τὸν ὅποιον διεξάγει ἡ πόλις, ὀλοταχῶς πλέουν (= οὔχεται πλέοντα) πρὸς τὸν Ἀρτάβαζον καὶ παντοῦ (ἄλλοῦ) μᾶλλον, ὁ δὲ σιρατηγός (μας τὰ) ἀκολουθεῖ εὐλόγως· διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἄρχῃ κανεὶς, ἐὰν δὲν δίδῃ μισθόν.

Παρατηρήσεις.

τοσαύτην μὲν, ἐννοεῖται: οἶμαι ἀποχερῆν τὴν δύναμιν.—ὅτι οὐκ ἐνὶ κτλ., αἰτλγ. πρότ. ἐπεξηγοῦσα τό: διὰ ταῦτα ἐνὶ, ἀπρόσ.—ἐνεοῖ' ὑποκμ. τοῦτου: πορίσασθαι' ὑμῖν, δικ. προσωπκ. τοῦ ἐνὶ καὶ ὑποκμ. τοῦ πορίσασθαι' δύναμιν, ἀντικμ. τὴν παραταξομένην, μτχ. ἐπιθκ. ἡ μτχ. τοῦ μέλλ. μετὰ τοῦ ἄρθρου σημαίνει ἐδῶ τὸν ἱκανὸν νὰ πράξῃ τὸ ὑπὸ τῆς μτχ. ἐκδηλούμενον' ἐκείνω, ἀντικμ. τῆς μτχ.—ἀνάγκη (δηλ. ἐοτί), ἀπρόσ. ἐκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς: ληστεύειν καὶ χρῆσθαι' ὑποκμ. τῶν ἀπρωφ. ἐνν. ἡμᾶς' τῷ τρόπῳ, ἀντικμ. τοῦ χρῆσθαι' τὴν πρώτην, ἐπιρρ. προσδ.—εἶναι, ὑποκμ. τοῦ ἀπρως. δεῖ' αὐτήν, ὑποκμ. τοῦ εἶναι' ὑπέρογκον· ταπεινήν, κτρωμ.—μισθός οὐδὲ τροφή, εἰς τοὺς στρατιώτας ἐδίδοτο μισθός καθ' ἑκάστην καὶ σιτηρέσιον (τροφή)' οὐδέποτε αὐτὰ ὁμοῦς ὑπερέβαινον τὴν δραχμὴν καθ' ἑκάστην, οὐδὲ ἦσαν ὀλιγώτερα τῶν 4 ὀβολῶν.—παρεῖναι (ἐνεστ. ἀπρωφ. τοῦ πάρεμι) καὶ συμπλεῖν, τελκ. ἀπρωφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ κελεύω' πολιτας, ὑποκμ. τῶν ἀπρωφ.—ὅτι καὶ πρότερον κτλ., αἰτλγ. πρότ. ἐπεξηγοῦσα τό διὰ ταῦτα' πρότερόν ποτε, δηλ. κατὰ τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον (395-387).—τρέφειν· συστρατεύεσθαι, εἰδικ. ἀπρωφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἀκούω' ὑποκμ. τοῦ α': τὴν πόλιν, τοῦ β': ὑμᾶς' αὐτούς, κτρωμκ. προσδ.' ξενικόν, ἀντικμ. τοῦ τρέφειν.—οὐ... ἤγετο, ἀναφρκ. πρότ.—ἀκούων, μτχ. κτρωμκ. ἐκ τοῦ οἶδα' ὅτι... ἐνίκων, εἰδικ. πρότ. ἐννοεῖται ἡ νίκη τοῦ Ἰφικράτους παρὰ τὸ Λέχαιον, λιμένα τῆς Κορίνθου, ὅπου κατεστράφη ὀλόκληρος μόρα Σπαρτιατῶν (τάγμα ἐκ 400 ἀνδρῶν) τὸ 392 π. Χ.—παρατατόμενοι, μτχ. τρωπκ.—καὶ ὑμεῖς μετ' ἐκείνων, δηλ. παρατατόμενοι ἐνικᾶτε.—ἐξ οὗ (δηλ. χρόνου)... στρατεύεται, χροικ. πρότ. τὰ ξενικά, ὑποκμ. τοῦ στρατεύεται (ἀπ. σύντ.) ὑμῖν, δικ. χαριστική' αὐτά, κτρωμκ. προσδ. καθ' αὐτά, ἐμπρόθ. προσδ. σημ. χωρισμὸν καὶ διανομήν ὁ προσδ. αὐτὸς ἐπιτείνει ἐδῶ τὴν ἐννοίαν τοῦ αὐτά' αὐτά καθ' αὐτά=ἐντελῶς μόνα των.—νικᾶ, ὑποκμ.

τὰ ξενικά.—οἱ δ' ἐχθροί, ἐννοοῦνται οἱ Θηβαῖοι, Χίοι, Ρόδιοι, πρωτίστως δὲ ὁ Φίλιππος.—μείζους, κτηρμ. τοῦ οἱ ἐχθροί· τοῦ δέοντος, β' ὄρος· τῆς συγκρίσεως.—παρακύνπαντα, ἀόρ. α' μτχ. τοῦ παρακύνπτω· ἢ μτχ. χρονκ. = ἐπὶ παρακύνψη (τὰ ξενικά)· ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον, οἱ Ἀθηναῖοι διεξήγον τότε δύο πολέμους, τὸν κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ τὸν κατὰ τῶν συμμάχων, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀποστατήσῃ.—μᾶλλον, ὡς β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ἐνν.: ἢ ἐπὶ τοὺς πολεμίους.—οἴχεται, ἐνεστ. ὀριστκ. τοῦ οἴχομαι (ᾠχόμεν, οἴχῃσομαι) = ἔχω ἀπέλθει, εἶμαι φευγάτος· τὰ ξενικά, ὑποκμ. τοῦ οἴχεται (ἀττ. σύντ.)· πλέοντα, μτχ. κτηρμκ. ἐκ τοῦ οἴχεται· ἢ μτχ. ἐξηγεῖται μὲ ρῆμα, τὸ δὲ ρῆμα μὲ ἐπίρρ.=ὀλοταχῶς πλέουν.—ἔστιν, ἀπρὸς· ὑποκμ. αὐτοῦ ἄρχειν· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. τὸ τινά μὴ δίδόντα, μτχ. ὑποθτκ. = ἐὰν μὴ διδῶ· μισθόν, ἀντικμ.

§ 25-27. Τί προιτρέπω λοιπόν; (Σᾶς προιτρέπω) νὰ ἀφαιρέσετε τὰς προφάσεις καὶ τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῶν στρατιωτῶν, ἀφοῦ (τοὺς) ἐξοικονομήσετε μισθὸν καὶ (ἀφοῦ) τοποθετήσετε πλησίον των (=παρακαταστήσαντας) στρατιώτας ἰδικούς σας (δηλ. πολιίας Ἀθηναίους) ὡς ἐπόπτας τῶν πραττομένων ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ (: τῶν πράξεων τοῦ στρατηγοῦ = τῶν στρατηγουμένων)· διότι τώρα βεβαίως εἶναι γελοῖον πρᾶγμα (: γελοῖος) ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὅποιον μεταχειρίζομεθα τὰ πράγματα (: μὲ τὸν ὅποιον φροντίζομεν διὰ τὸν πόλεμον). Διότι ἐὰν κανεὶς ἤθελε σᾶς ἐρωτήσῃ «ἔχετε εἰρήνην, ἄνδρες Ἀθηναῖοι;» «Μὰ τὸν Δία, ὄχι, ἡμεῖς τοῦλάχιστον» ἠθέλατε ἀπαντήσῃ «ἀλλὰ πολεμοῦμεν ἐναντίον τοῦ Φιλίππου». Δὲν ἐξελέγετε δὲ (κατ' ἔτος, ἀπὸ τότε ποὺ ἤρχισεν αὐτὸς ὁ πόλεμος ἕως σήμερον) ἀπὸ οἷς τοὺς ἰδίους δέκα ταξίαρχους καὶ (δέκα) στρατηγούς καὶ (δέκα) φυλάρχους καὶ δύο ἱπάρχους; Τί κάμουν λοιπόν αὐτοί; Ἐκτός ἐνὸς ἀνδρός, τὸν ὅποιον ἀποστελλετε εἰς τὸν πόλεμον, οἱ ὑπόλοιποι προηγούνται (=πέμποσι) πρὸς εὐχαρίστησίν σας (=δμῖν) τῶν πομπῶν μαζὶ μὲ τοὺς ἱεροποιούς· διότι ὅπως οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους (ταξίαρχους καὶ φυλάρχους πλάττουν αὐτοὺς διὰ τὴν ἀγορὰν [: διὰ νὰ τοὺς πωλήσουν], τοιοῦτοτρόπως καὶ σεῖς) ἐκλέγετε τοὺς ταξίαρχους καὶ τοὺς φυλάρχους διὰ τὴν ἀγορὰν (διὰ νὰ συνοδεύουν δηλαδὴ τὰς πομπὰς διὰ τῆς ἀγορᾶς), ὄχι διὰ τὸν πόλεμον. Λοιπόν (= γὰρ) δὲν ἔπρεπε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νὰ εἶναι ταξίαρχοι ἀπὸ οἷς, ἱπάρχος ἀπὸ οἷς, (ἐν γένει) ἄρχοντες ἰδικοί σας, διὰ νὰ ἀνῆκεν ἡ δύναμις πραγματικῶς (= ὡς ἀληθῶς) εἰς τὴν πόλιν; Ἀλλ' εἰς μὲν τὴν Δήμνον ὁ ἰδικός σας ἱπάρχος πρέπει (: εἶναι λογικὸν) νὰ πλέη, τῶν δὲ ἀγωνιζομένων διὰ τὰς κτήσεις τῆς πόλεως νὰ εἶναι ἱπάρχος ὁ Μενέλαος; Καὶ δὲν (τὰ) λέγω αὐτὰ κατηγορῶν τὸν ἄνδρα, ἀλλ' ἔπρεπε ἀπὸ οἷς νὰ ἔχη ἐκλεχθῆ οὗτος, ὁτισσὴ οὗτος καὶ αὐτὸς εἶναι.

Παρατηρήσεις.

τὰς προφάσεις καὶ τοῦ στρατ. καὶ τῶν στρατ., οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ στρατιῶται πολλάκις ἄφηναν τὸν κατὰ τοῦ Φιλίππου πόλεμον προφασισζόμενοι, ὅτι δὲν ἐλάμβανον μισθόν.— ἀφελεῖν, ἀόρ. β' ἀπρμφ. τοῦ ἀφαιρῶ· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ νοουμένου κελεύω· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀφελεῖν ἐνν. ἡ αἰτ.: ὁμᾶς.— πορίσαντας καὶ παρακαταστήσαντας (ἀόρ. α' τοῦ παρακαθίστημι), μτχ. χρονκ.— ἐπὶ πορίσητε καὶ ἐπὶ παρακαταστήσητε.— μισθόν· στρατιώτας, ἀντικείμενα· τὸ α' τοῦ: πορίσαντας, τὸ β' τοῦ: παρακαταστήσαντας.— τῶν στρατηγουμένων, μτχ. ἐπιθκ. γέν. οὐδ. ἢ γνκ. εἶναι ἀντικειμενικὴ τοῦ ἐπόπτας.— ἐπεὶ νῦν γε... ἔστι, αἰτλγκ. πρότ. ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι, ἀναφρκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ. τοῦ ἔστι· γέλωσ, κτγμ.— εἰ γὰρ ἔροιο..., ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: εἴποιτε ἂν (γ' εἶδος σημ. ἀπλῆν σκέψιν τοῦ λέγοντος) ἔροιο, μέσος ἀόρ. β' (μὲ σημ. ἐνεργκ.) εὐκτιζῆς τοῦ ἐρωτῶ (ἠρώτων, ἐρωτήσω καὶ ἐρήσομαι, ἠρώτησα καὶ ἠρόμην, ἠρώτηκα).— οὐχ ἡμεῖς γε, δηλ. ἀγομεν εἰρήνην.— Φιλίππῳ πολεμοῦμεν, ἀπὸ τοῦ 357, ἀφ' οὗτο ὁ Φίλ. κατέλαβε τὴν Ἀμφίπολιν, ἀνέλαβον οἱ Ἀθην. τὸν κατ' αὐτοῦ πόλεμον· ἀλλ' ὁμως οὐδέποτε οἱ ἴδιοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν.— ἐχειροτονεῖτε, παρτκ. τοῦ χειροτονῶ— ἐκλέγω δι' ἀνάτασιν τῶν χειρῶν.— δέκα ταξίαρχους καὶ στρατ. κτλ., βλ. ἐγκεκρμμένην ἔκδοσιν Κ. Κοομᾶ— Δ η μ ο σ θ ε ν ο υ ς Ὀ λ υ ν θ ι α κ οῖ καὶ Φ ι λ ι π π ι κ οῖ (ἐν λ. στρατηγοί, σελ. 88).— ὃν ἂν ἐκπέμψητε..., ἀναφρκ. ὑποθκ. πρότ.— τὰς πομπάς, οἱ Ἀθην. ἐτέλουν πομπὰς μεγαλοπρεπεῖς κατὰ τὰ Παναθηναῖα, Διονύσια καὶ λοιπὰς εορτὰς.— ὕμιν, δτκ. προσωπκ. ἠθικὴ.— ἱεροποιοί, βλ. ἐγκεκρ. ἔκδ. ἐν λ. ἱεροποιοί (σελ. 73).— ὥσπερ γὰρ οἱ πλάττ. κτλ., τὸ πλήρες: ὥσπερ γὰρ οἱ πλάττοντες τοὺς πηλίνους ταξίαρχους καὶ φυλάρχους πλάττουσιν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀγοράν, οὕτως ἡμεῖς εἰς τὴν ἀγοράν χειροτονεῖτε κτλ.— ἐχρῆν, παρτκ. τοῦ ἀπρσ. χρῆ· εἶναι, ὑποκμ. τοῦ ἐχρῆν· ταξίαρχους· ἱππαρχον· ἀρχοντας, ὑποκμ. τοῦ εἶναι· οἰκειούς, κτγμ.— παρ' ὑμῶν... παρ' ὑμῶν, σχῆμα ἐπαναφορᾶς.— ἱππαρχον, εἰς ἐνικὸν ἀριθμ., ὡς καὶ κατωτέρω τὸν παρ' ὑμῶν ἱππαρχον, διότι ὁ ῥήτωρ ἔχει ὑπ' ὄψιν τοῦ τὸν ἀποστελλόμενον εἰς τὸν πόλεμον.— ἵνα ἦν..., τελκ. πρότ. ἐκφερομένη δι' ὀριστκ. παρτκ. πρὸς δήλωσιν σκοποῦ μὴ δυναμένου νὰ πραγματοποιηθῆ.— ὡς, ἐπίρρ. τιθέμενον ἐδῶ μὲ ἄλλο ἐπίρρ. θετικοῦ βαθμοῦ εἰς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ: ὡς ἀληθῶς = πραγματικῶς.— τῆς πόλεως, γνκ. κτγμκ. κτητικὴ.— Αἴμων, βλ. ἐγκεκρ. ἔκδ. ἐν λ. Αἴμων (σελ. 76).— πλεῖν· ἱππαρχεῖν, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δεῖ· ὑποκμ. τοῦ α' ἀπρμφ.: τὸν ἱππαρχον, τοῦ β': Μενέλαον· τῶν ἀγωνιζομένων, μτχ. ἐπιθκ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἱππαρχεῖν.— Μενέλαον, βλ. ἐγκεκρ. ἔκδ. ἐν λ. Μενέλαος (σελ. 77).— μεμφόμενος, μτχ. τροπκ.— ἔδει, ὑποκμ. τοῦτοῦ τὸ ἀπρμφ. εἶναι· τοῦτον, ὑποκμ. τοῦ εἶναι· κεχειροτονημένον, κτγμ. ὑφ' ὑμῶν, ποιητικ. αἰτιον.— δοῖς ἂν ἦ, ἀναφρκ. ὑποθκ. πρότ.

§ 28-29. Ἴσως δὲ νομίζετε, ὅτι αὐτὰ μὲν ὀρθῶς λέγονται, ἀλλὰ τὸ (ζήτημα) τῶν χρημάτων, πόσα δηλαδὴ (τὰ χρήματα) θὰ εἶναι καὶ ἀπὸ ποῦ (αὐτὰ) θὰ ἐξοικονομηθοῦν, προπάντων (= μάλιστα) ἐπιθυμεῖτε νὰ ἀκούσῃτε. Αὐτὸ εὐθὺς (ὅπως σεῖς ἐπιθυμεῖτε, τοιοῦτο

τρόπως) καὶ (ἐγὼ) θὰ διαπραγματευθῶ (=περαίνω = περανῶ). Λοιπὸν ὡς πρὸς τὰ χρήματα (οἷς λέγω τὰ ἐξῆς) ὑπολογίζεται μὲν ἡ διατροφή, (δηλαδή) μόνον τὸ σιτηρέσιον διὰ τὴν δύναμιν αὐτήν, ἐνενηκοντὰ τάλαντα καὶ προσέτι (=πρὸς) ὀλίγον ἀκόμη (:καὶ κατὰ παραπάνω, δηλ. δύο τάλαντα), διὰ τὰς δέκα μὲν ταχείας ναῦς τεσσαράκοντα τάλαντα, εἴκοσι μναὶ διὰ κάθε ναῦν κάθε μῆνα, διὰ δύο δὲ χιλιάδας στρατιώτας ἄλλα τόσα (δηλ. τεσσαράκοντα τάλαντα), διὰ τὰ λαμβάνη δὲ κάθε στρατιώτης δέκα δραχμὰς τὸν μῆνα ὡς σιτηρέσιον, διὰ δὲ τοὺς ἰππεῖς, οἱ ὅποιοι εἶναι διακόσιοι, ἐὰν καθένας λαμβάνη τριάκοντα δραχμὰς τὸν μῆνα, δώδεκα τάλαντα. Ἐὰν δὲ κανεὶς νομίξῃ, ὅτι εἶναι μικρὸν βοήθημα (=ἀφορμὴν) τὸ νὰ ἔχουν οἱ στρατιῶται (=τὸ) ὑπάρχειν τοῖς στρατευομένοις) σιτηρέσιον (μόνον), δὲν κρίνει ὀρθῶς· διότι ἐγὼ γνωρίζω καλῶς, ὅτι, ἂν γίγῃ αὐτό, τὰ ὑπόλοιπα (δηλ. τὸν κυρίως μισθὸν) θὰ ἐξοικονομῇ τὸ ἴδιον τὸ σιράτευμα ἀπὸ τὸν πόλεμον (: ἀπὸ τὰ λάφυρα τοῦ πολέμου), χωρὶς νὰ βλάβῃ κανένα ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας οὔτε ἀπὸ τοὺς συμμάχους (μας), ὥστε νὰ ἔχῃ τὸν πληρῆ μισθὸν του (δηλ. καὶ τὸ σιτηρέσιον καὶ τὸν μισθὸν). Ἐγὼ, ἀφοῦ πλεύσω μαζὶ (μὲ τοὺς στρατιώτας μας) ὡς ἐθελοντής, (εἶμαι) εἰσιμος νὰ πάθω (: ἐγὼ εἶμαι εἰσιμος νὰ πλεύσω μαζὶ μὲ τοὺς στρατιώτας μας ὡς ἐθελοντής καὶ νὰ πάθω) ὅτιδῆποτε (=διοῦν), ἂν αὐτὰ δὲν εἶναι εἶσι (ὅπως δηλ. τὰ λέγω). Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν θὰ ἐξοικονομηθῶν τὰ χρήματα (=ὁ πόρος τῶν χρημάτων [γενήσεται]), τὰ ὅποια προτείνω νὰ ἐξευρεθῶν ἀπὸ οἷς (: προτείνω νὰ ἐξοικονομήσετε), αὐτὸ εὐθὺς θὰ (οἷς) εἴπω.

Παρατηρήσεις.

ταῦτα (αἰτ), ὑποκμ. τοῦ λέγεσθαι, ὅπερ εἰδικ. ἀπρμφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ἠγεῖσθε.—τὸ τῶν χρημάτων (ζήτημα), ἀντικμ. τοῦ ἀκοῦσαι.—πόσα (ἔσται) καὶ πόθεν ἔσται, πλαγία ἐρωτητικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξηγήσις τοῦ: τὸ τῶν χρημάτων ἔσται, ὡς ὑποκμ. ἐνν. τὰ χρήματα (ἀπτ. σύντ.).—χρήματα, αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς.—ἔστι μὲν, ἡ ἀπόδοσις τοῦ μὲν κατωτέρω ἐν § 29 «εἰ δὲ τις σῖται...».—σιτηρέσιον, ἐπεξηγήσις τοῦ ἡ τροφή· τὸ σιτηρέσιον τῶν στρατιωτῶν ἐδίδετο εἰς χρήματα, ὁ δὲ στρατηγὸς ἐφρόντιζε νὰ παρευρίσκωνται εἰς τὸ στρατοπέδον πωληταὶ τροφίμων.—τῇ δυνάμει, ναοί, στρατιώταις, τοῖς ἰππεῦσι, δικ. κτηκ. τοῦ ἔστι.—εἰς τὴν ναῦν, ἐμπρόθ. προσδ. σημ. σκοπόν.—τάλαντον-μνα, ταῦτα δὲν ἦσαν νομίσματα, ἀλλ' ὀνομασθαί χρηματικῶν ποσῶν· τὸ τάλαντον=6.000 δραχμ. ἡ δὲ μνα=100 δραχμ.—πρὸς, ἐδῶ ἐπίρρ. = προσέτι.—τοῦ μηνός, γνκ. τοῦ χρόνου.—Ἴνα... λαμβάνη, τελκ. πρότ. δραχμὰς, ἀντικμ. σιτηρέσιον, κτηγμ.—οἷσι, μτχ. ἐπιθκ. (τοῦ εἶμι)=οἱ διακόσιοι εἶσι.—ἐάν... λαμβάνη, ὑποθκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: (ἔστι) δώδεκα τὰ

λαγτα (δ' είδος). — *εἰ δέ τις οἴεται*, ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: *οὐκ ὀρθῶς ἔγνωκεν* (α' είδος σημ. τὸ πραγματικόν) *εἶναι*, είδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ *οἴεται* (τὸ) *ὑπάρχειν*, ὑποκμ. τοῦ *εἶναι* *ἀφορμῆν*, κτγρμ. *σιτηρέσιον*, ὑποκμ. τοῦ *ὑπάρχειν*. — *ὅτι προσποριεῖ* (μέλλ. ὄριστκ. τοῦ *προσπορίζω*), είδικ. πρότ. ἔξαρθωμένη ἐκ τοῦ *οἶδα* *τὰ λοιπά*, ἀντικμ. τοῦ *προσποριεῖ*· τοῦτου ὑποκμ. *τὸ στράτευμα*· *αὐτό*, κτγρμτκ. προσδ. — *τοῦτ' ἂν γένηται*, ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: *προσποριεῖ* . . . (δ' είδος σημ. τὸ προσδοκώμενον). — *ἀδικοῦν*, ἔνεστ. ἀντικμ. *τῶν Ἑλλήνων οὐδὲ τῶν συμμ.*, γνκ. διαιρτκ. — *ὥστε ἔχειν* . . ., συμπερασμτκ. πρότ. ὑποκμ. τοῦ *ἔχειν* ἔνν. *τὸ στράτευμα*· *μισθόν*, ἀντικμ. — *ἐγὼ συμπλέων ἐθελοντῆς* . . . *ἔτοιμος*, ταῦτα δεικνύουν ὄχι μόνον τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην τοῦ ρήτορος, ἀλλὰ καὶ τὴν πεποιθήσιν· ἐπαυξανομένην καὶ διὰ τοῦ ἀσυνδέτου -, τὴν ὁποίαν ἔχει οὗτος περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς γνώμης του. — *συμπλέων*, ἔνεστ. μτχ. τοῦ *συμπλέω* ἢ μτχ. χρονκ. *ἐθελοντῆς*, κτγρμ. τοῦ *ἐγὼ*· *πάσχειν*, τελκ. ἀπρμφ. ἔξαρθ. ἐκ τοῦ *ἔτοιμος* (*εἰμι*)· *ἴδιον*, ἀντικμ. σύστοιχον τοῦ *πάσχειν* = ὅτιδήποτε, ὁποιοῦδήποτε πάθημα· τὸ δὲ *ἴδιον* εἶναι ἀντωνυμ. ὄριστ. γέν. οὐδ. (*δοτissoῦν, ἠτισsoῦν, ἴδιον*). — *ταῦτα*, ὑποκμ. τοῦ *ἔχῃ* (ἀπτ. σύντ.). — *πόθεν ὁ πόρος τῶν χρημάτων* (ἔνν. *γενήσεται*), πлагία ἔρωτμτκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *λέξω*· *τῶν χρημάτων*, γνκ. ἀντικμκ. τοῦ *πόρος*. — *ἃ παρ' ὑμῶν κελεύω γενέσθαι*, ἀναφρκ. πρότ. *ἃ*, ἀντικμ. τοῦ *κελεύω* καὶ ὑποκμ. τοῦ *γενέσθαι*. — *τοῦτο*, ἐπαυλαμβάνει τὸ *πόθεν οὐδὲ πόρος τῶν χρημάτων*.

ΠΟΡΟΥ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

[Τὴν ἀπόδειξιν αὐτὴν ὁ Δημοσθ. πάντως εἶχε γράψει ἐν καταλόγῳ, τὸν ὅποιον παρέδωκεν εἰς τὸν γραμματεῖα πρὸς ἀνάγνωσιν ὁ κατάλογος αὐτὸς λείπει ἀπὸ τὸν λόγον.]

§ 30. Ὅσα μὲν ἡμεῖς, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἔχομεν *δυνητῆ* νὰ ἐξεύρωμεν, αὐτὰ εἶναι. Ὅταν δὲ ὑποβάλετε (διὰ τοῦ προέδρου τῆς ἐκκλησίας) τὰς γνώμας (τῶν ρητόρων) εἰς τὴν διὰ χειροτονίας κρίσιν (= *ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας*), ἂν σὰς ἀρέσῃ (ἢ πρότασις μου), ψηφίσατε (αὐτήν), διὰ νὰ μὴ πολεμῆτε τὸν Φίλιππον μόνον εἰς τὰ ψηφίσματα καὶ τὰς ἐπιστολάς (: μὲ τὰς δυνάμεις τὰς ἀναγραφόμενας εἰς τὰ ψηφίσματά σας καὶ τὰς ἐπιστολάς), ἀλλὰ καὶ μὲ τὰς πράξεις σας.

Παροχτηρήσεις.

ἃ μὲν . . . *εὔρεῖν*, ἀναφρκ. πρότ. *ἃ*, ἀντικμ. τοῦ *εὔρεῖν*, ὅπερ τελκ. ἀπρμφ. ἔξαρθ. ἐκ τοῦ *δεδυνῆμεθα*. — *ἡμεῖς*, ἀναφέρεται ὄχι μόνον εἰς τὸν Δημοσθ., ὁ ὅποιος οὐδέποτε χρησιμοποιεῖ τὸν πληθυντ. ἀριθμὸν διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς πολιτικούς του φίλους, τοὺς ὁποίους ὁ ρήτωρ βεβαίως εἶχε προσκαλέσει πρὸς ἐπεξεργασίαν τῆς ἀποδείξεως. — *ἐπιχειροτονῆτε*· *χειροτονῆσατε*

παρονομασία. — *ἐπειδὴν ἐπιχειροτονήτε*, χρον. πρότ. — *ἂν ὑμῖν ἀρέσκη*, ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: *χειροτονήσετε* (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον) ὡς ὑποκμ. τοῦ *ἀρέσκη* ἔνν.: *ἂ ἐγὼ γέγραφα* (= ἡ πρότασις μου) *ὑμῖν*, ἀντικμ. τοῦ *ἀρέσκη*. — *χειροτονήσετε*, ὁ μέλλ. ἐδῶ ἀντί προσκτικ.: *χειροτονήσατε* ὡς ἀντικμ. αὐτοῦ ἔνν.: *ἂ ἐγὼ γέγραφα* (= τὴν πρότασιν μου) *χειροτονω*, ἐδῶ = δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν ψηφίζω. — *ἵνα μὴ... πολεμήτε...*, τελκ. πρότ. — *τοῖς ἔργοις*, δκτ. ὄργανκ.

§ 31-32. Μοῦ φαίνεται δὲ (= *δοκεῖτε δέ μοι* = *δοκεῖ δέ μοι ὑμᾶς*), ὅτι πολὺ καλύτερον περὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὄλης (πολεμικῆς) προπαρασκευῆς ἠθέλετε σκεψθῆ (= *ἂν βουλευσασθαι*), εἰάν τὴν γεωγραφικὴν θέσιν (= *τὸν τόπον*), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς χώρας (δηλ. τῆς Μακεδονίας), κατὰ τῆς ὁποίας πολεμεῖτε, ἠθέλετε λάβει ὑπ' ὄψιν σας (= *ἐνθυμηθεῖτε*), καὶ (εἰάν) ἠθέλετε σκεψθῆ, ὅτι ὁ Φίλιππος μὲ τὴν βοήθειαν τῶν (καταλλήλων) ἀνέμων καὶ τῶν (καταλλήλων) ἐποχῶν (= *τοῖς πνεύμασι καὶ ταῖς ὥραις*) τοῦ ἔτους προκαταλαμβάνων κατορθώνει τὰ περισσότερα (= *τὰ πολλὰ* = *τὰ πλείω*), καὶ ἀποῦ περιμείνη (= *φυλάξας*) τοὺς ἐτησίαις (: τὰ μελέμισ) ἢ τὸν χειμῶνα κάμνει τὰς ἐπιχειρήσεις του, ὅταν ἡμεῖς δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ. Πρέπει λοιπὸν αὐτὰ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας τὰ μὴ πολεμῶμεν μὲ ἐπικουρικὰ στρατεύματα (= *βοηθείαις*) (διότι [τότε] θὰ καθυστεροῦμεν εἰς ὅλα ἀνεξαιρέτως), ἀλλὰ μὲ συνεχῆ προπαρασκευὴν καὶ (συνεχῆ) δύναμιν. Δύνασθε δὲ σεῖς (= *ὑπάρχει δ' ὑμῖν* = *ἔξεσι δ' ὑμῖν*) ὡς χειμᾶδιον μὲν (: ὡς τόπον μὲν διαχειμάσεως) νὰ χρησιμοποιήτε (= *χρησθαι*) διὰ τὴν (στρατιωτικὴν αὐτὴν) δύναμιν τὴν Ἀἴμον καὶ τὴν Θάσον καὶ τὴν Σκιάθον καὶ τὰς ἰήσους τὰς (κειμένας) εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, εἰς τὰς ὁποίας καὶ λιμένες καὶ σῖτος καὶ ὅλα, ὅσα χρειάζεται: ἵνα στρατεύμα (= *ἂ χρη στρατεύματι [ὑπάρχειν]*), ὑπάρχον κατὰ τὴν καλὴν δ' ἐποχὴν (= *τὴν δ' ὥραν*) τοῦ ἔτους (δηλ. κατὰ τὸ ἔαρ), ὅτε εὐκόλον εἶναι νὰ προσεγγίσῃ (αὐτὴ ἡ δύναμις) καὶ εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ (ὅτε) οἱ ἀνεμοὶ (= *τὸ τῶν πνευμάτων*) εἶναι ἀσφαλεῖς (: κανεὶς κίνδυνος δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τοὺς ἀνέμους), εὐκάλως θὰ διατριβῇ (αὐτὴ ἡ δύναμις) πλησίον αὐτῆς τῆς χώρας (τοῦ Φιλίππου) καὶ παρὰ τὰ στόμια τῶν ἐμπορικῶν λιμένων τῆς.

Παρατηρήσεις.

δοκεῖτε δέ μοι (= *δοκεῖ δέ μοι ὑμᾶς*), ἐκ τούτου ἔξαρτ. τὸ εἰδικ. ἀπρμφ. *βουλευσασθαι ἂν*, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲ δυνατικ. εὐκτικ. = *ὅτι βουλευσασθε ἂν* βέλτιον, ἐπιρρ. προσδ. — *εἰ... ἐνθυμηθεῖτε καὶ λογίσασθε* (συνωνυμία), ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: *βουλευσασθε ἂν* (γ' εἶδος σημ. ἀπλήν σκέ-

ψιν τοῦ λέγοντος).—τὸν τόπον, ἀντικμ. τοῦ ἐνθυμηθεῖτε (ἀορ. εὐκτι. τοῦ ἐνθυμοῦμαι).—ὅτι... διαπράττεται καί... ἐπιχειρεῖ, εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ λογίζασθε (ἀορ. εὐκτι. τοῦ λογίζομαι).—πολλά, ἀντικμ. τοῦ διαπράττεται· προλαμβάνων, μτχ. τροπκ.—φυλάξας, μτχ. χρονκ.—ἐπὶ φυλάξῃ· τοὺς ἐτησίας ἢ τὸν χειμῶνα, ἀντικμ.—ἐτησίαί (γενκ. τῶν ἐτησίων), οἱ ΒΑ ἄνεμοι οἱ πνέοντες κατὰ τὸ θέρος ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει (τὰ τουρκοσιτὶ λεγόμενα μελτέμια)· οἱ ἄνεμοι αὐτοὶ ἐμποδίζουν τὸν πλοῦν εἰς τοὺς πρὸς Β ἄπ' Ἀθηνῶν πλέοντας.—ἠνίκ' ἂν κτλ., χρονκ. πρότ. δυνάμεθα, ἔνεστ. εὐκτι. τοῦ δύναμαι.—ἐκεῖσε, ἐπίρρ. τοπκ. δηλοῦν τὴν εἰς τόπον κίνησιν.—ἀφικέσθαι, ἀορ. β' ἀπρμφ. τοῦ ἀφικνοῦμαι· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ μὴ δυνάμεθα.—ταῦτα, ἀντικμ. τοῦ ἐνθυμουμένου, ὅπερ τροπκ. μτχ.—μὴ πολεμεῖν, τελκ. ἀπρμφ. χρησιμεῦον ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρσο. δεῖ· ὑποκμ. τοῦ μὴ πολεμεῖν ἔνν. ἡμᾶς· βοηθείαις· παρασκευῇ καὶ δυνάμει, δικ. ὄργνκ.—συνεχεῖ, ἐπιθετικ. προσδ. τοῦ παρασκευῇ καὶ δυνάμει.—ὕστεριούμεν, μέλλ. ὀριστικ. τοῦ ὑστερίζω· ἀπάντων, ἀντικμ.—ὑπάρχει, ἐδῶ ἀπρόσ.—ἔξεσσι· ὑποκμ. αὐτοῦ χοῦσθαι· ὑμῖν, δικ. προσωπκ. τοῦ ὑπάρχει καὶ ὑποκμ. τοῦ χοῦσθαι· Λήμνω καὶ Θάσω καὶ Σκιάθῳ καὶ ταῖς νήσοις, ἀντικμ. τοῦ χοῦσθαι· χειμαδίῳ, κτγρμ. τῇ δυνάμει, δικ. χαριστικ.—ταῖς ἐν τούτῳ τόπῳ (δηλ. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει) νήσοις, νοοῦνται αἱ νῆσοι Ἰμβρος, Σκύρος καὶ Πελαγονίος.—ἐν αἰς... ὑπάρχει, ἀναφρκ. πρότ. λιμένες καὶ οἶτος καί... πάντα, ὑποκμ. τοῦ ὑπάρχει (ἀπτ. σύντ.).—ἃ χρὴ στρατ., ἀναφρκ. πρότ. χρὴ, ὑποκμ. αὐτοῦ ἔνν. ὑπάρχειν· ἃ, ὑποκμ. τοῦ ἐννοουμένου ὑπάρχειν.—καὶ λιμένες καὶ οἶτος καὶ ἃ..., πολυσύνδετον.—τὴν ὥραν, αἰτ. δηλοῦσα χρονικὴν διάρκειαν.—ὅτε... ἀσφαλές, χρονκ. πρότ. ῥᾶδιον (δηλ. ἔστι), ἀπρόσ. ἔκφρασις· ὑποκμ. αὐτῆς γενέσθαι· ὑποκμ. τοῦ γενέσθαι ἔνν. τὴν δύναναι.—τὸ τῶν πνευμάτων (= τὰ πνεύματα), ὑποκμ. τοῦ ἔνν. ἔστι· ἀσφαλές, κτγρμ.—ἔσται, ὑποκμ. ἔνν. αὕτη ἡ δύναμις.

§ 33-34 τὴν θάλατταν. Ποίαν μὲν λοιπὸν χρῆσιν θὰ κάμη (αὐτῆς) τῆς δυνάμεως καὶ πότε (: πῶς μὲν λοιπὸν καὶ πότε θὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν τὴν δύναναι), θὰ (τὰ) σχεφθῇ (= βουλευέσεται) εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν (= παρὰ τὸν καιρὸν) ἑκείνος, ὁ ὁποῖος θὰ διορισθῇ ἀπὸ σαῶ στρατηγός (= ὁ κύριος καίσαρς = δς ἂν καταστῆ κύριος) εἰς αὐτὰ (: διὰ τὰ κανονίζῃ αὐτὰ, δηλ. τὸ πῶς καὶ πότε θὰ χρησιμοποιῇ τὴν δύναναι)· ὅσα δὲ πρέπει νὰ ὑπάρξουν (: νὰ γίνων) ἀπὸ μέρος σας (: ὅσα δὲ πρέπει σεῖς νὰ κάμει) εἶναι αὐτὰ, τὰ ὁποῖα ἐγὼ ἐγγράφως ἔχω προτείνει. Ἄν κατὰ προῖτον, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐξοικονομήσετε αὐτὰ τὰ χοῦματα, τὰ ὁποῖα (σαῶ) εἶπα (= ἃ λέγω = ἃ εἶπον), ἔπειτα (ἂν) προετοιμάσετε καὶ τὰ ἄλλα, (δηλαδή) τοὺς στρατιώτας, τὰς τριήρεις, τοὺς ἵππους, καὶ (ἂν) τελείαν ὄλην τὴν δύναναι ἀναγκάσετε (= κατακλείσῃτε) διὰ νόμον νὰ μένη εἰς τὸ πεδῖον τοῦ πολέμου (= ἐπὶ τῷ πολέμῳ), γινόμενοι μὲν σεῖς οἱ ἴδιοι (= [ὑμεῖς] αὐτοὶ) ταμίαι καὶ πορισταὶ τῶν χορημάτων, ἀπαιτοῦντες

δὲ ἀπὸ τὸν στρατηγὸν τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένην λογοδοσίαν (= τὸν λόγον) τῶν πράξεών του, (τότε) θὰ παύσετε νὰ σκέπτεσθε πάντοτε διὰ τὰ ἴδια πράγματα καὶ νὰ μὴ κάμνετε τίποτε περισσότερον (: καὶ νὰ μὴ κατορθώνετε τίποτε : χωρὶς νὰ κατορθώνετε τίποτε). Καὶ ἀκόμη ἐκὶς τοῦτον πρῶτον μὲν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θὰ ἀφαιρέσετε τὸν μεγαλύτερον ἀπὸ τοὺς πόρους ἐκείνου. Ποῖος δὲ εἶναι αὐτὸς (ὁ πόρος) ; Μὲ τοὺς ἰδικούς σας συμμάχους (: μὲ τὰ χρήματα τῶν ἰδικῶν σας συμμάχων) οἷς πολεμεῖ, ληστεύων (= ἄγων καὶ φέρων) τοὺς πλεοντίας τὴν θάλασσαν (: τοὺς ταξιθεύοντας χάριν ἐμπορίου).

Παρατηρήσεις.

ἃ μὲν χρῆσεται καὶ πότε..., πλαγία ἐρωτητκ. πρῶτ. ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ βουλευόμεται· ἃ - τῆ δυνάμει, ἀντικείμενα τοῦ χρῆσεται· τὸ α' αὐτοίχον ἀντικμ. = τίνα χρῆσιν (= πῶς) χρῆσεται. — παρὰ τὸν καιρὸν, ἐμπρόθ. προσδ. σημ. τὸν χρόνον. — ὁ... καταστάς, μτχ. ἐπιθτκ. (= ὅς ἂν καταστῆ) χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ. τοῦ χρῆσεται καὶ βουλευόμεται· ὑφ' ὕμῶν, ποιητκ. αἰτίον τοῦ καταστάς· κύριος, κτγρμ.· τούτων, γνκ. ἀντικμκ. τοῦ κύριος. — ὑπάρξαι, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ· ἃ, ὑποκμ. τοῦ ὑπάρξαι· παρ' ἡμῶν, ποιητκ. αἰτίον. — ἃ γὰρ γέγραφα, οἱ ῥήτορες ὄφειλον πρότερον ἐγγράφως νὰ καταθέτουν τὰς γνώμας των εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἔπειτα ν' ἀγορεύουν πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῶν. — ἂν ταῦτα κτλ., ἀσύνδετον ὡς συγκεφαλαιωτικὴ ἐπανάληψις τῶν εἰρημένων. — ἂν ... πορίσῃτε, εἶτα καὶ τὰλλα παρασκευάσαντες... κατακλείσῃτε (= εἶτα καὶ τὰλλα παρασκευάσῃτε καὶ... κατακλείσῃτε), ὑποθτκ. προτάσεις· ἢ ἀπόδοσις : παύσεσθε... βουλευόμενοι καὶ... ποιούντες (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον). — ταῦτα, ἐπιθτκ. προσδ. τοῦ χρήματα, ὅπερ ἀντικμ. τοῦ πορίσῃτε. — τοὺς στρατιώτας, τὰς τριήρεις, τοὺς ἱππέας, ἐλεξήγησις τοῦ τὰλλα, ὅπερ ἀντικμ. τοῦ παρασκευάσαντες. — νόμῳ, δτκ. ὄργανκ. — γιγνόμενοι, ζητούντες, μτχ. τροπκ. — αὐτοί, κατηγορητκ. προσδ. τοῦ ἐνν. ὑμεῖς. — ταμίαι καὶ πορισταί, προθέστερον = πορισταί καὶ ταμίαι· οἱ μὲν πορισταί ἔργον εἶχον νὰ ὑποδεικνύουν δημοσίους πόρους πρὸς συνάθροισιν χρημάτων, οἱ δὲ ταμίαι νὰ φυλάττον τὰ εἰσπραχθέντα καὶ διαθέσιμα χρήματα· ἔως τότε οἱ στρατηγοὶ ἦσαν ταμίαι καὶ πορισταί. — τῶν πράξεων, γνκ. τῆς αἰτίας εἰς τὸ : τὸν λόγον. — βουλευόμενοι, ποιούντες, μτχ. κτγρμκ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ παύσεσθε ὡς ρ. λήξεως σημαντικῆς. — πλεον, οὐδ. συγκριτ. ἐπίθ. (πολύς, πλείων καὶ οὐδ. πλεον, πλείστος) χρησιμεύον ὡς ἀντικμ. τοῦ ποιούντες. — τῶν πόρων, γνκ. διαιωτκ. τοῦ : τὸν μέγιστον. — ἀφαιρήσεσθε, μέσ. μέλλ. ὀριστκ. τοῦ ἀφαιροῦμαι. — ἔστι, γ' ἐνικ. πρῶσ. τοῦ ἔνεσσι. τῆς ὀριστ. τοῦ εἰμί· τονίζεται ἐδῶ εἰς τὴν παραλήγουσαν, διότι εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀρχὴν προτάσεως οὗτος, ὑποκμ. τοῦ ἔστι· τίς, κτγρμ. — ἀπὸ τῶν συμμάχων, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν τὸ μέσον, τὸ ὄργανον αἱ περισσότεραι ἐκ τῶν νήσων καὶ τῶν παραλίων πόλεων, τῶν ὁποίων οἱ κάτοικοι ἐπλεον περὶ τὸν Εὐξείνιον πόντον καὶ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος χάριν ἐμπορίου, συνεμάχουν μὲ τοὺς Ἀθηναίους. — ὑμῖν, ἀντικμ. τοῦ πολεμεῖ. —

ἄγων καὶ φέρων, μτχ. τροπικαὶ ἐπεξηγοῦσαι τὸ: ἀπὸ τῶν *συμμάχων*.— τοὺς πλέοντας, μτχ. ἐπιθτικ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἄγων καὶ φέρων.

§ 34 *ἔπειτα*. Ἔπειτα τί (ἄλλο) ἐκτὸς τούτου (θὰ *συμβῆ*); Σεις οἱ ἴδιοι (= [*ὕμεις*] *αὐτοί*) θὰ εἰσθε μακρὰν ἀπὸ κάθε δεινοπάθημα (: δὲν θὰ *κακοπαθῆτε* [ἀπὸ αὐτὸν]= *γενήσεσθε* *ἔξω τοῦ κακῶς πάσχειν*), οὐδὲ (θὰ *συμβῆ* πλέον), ὅπως κατὰ τὸ παρελθόν, ὁπότε ἐπιδραμῶν (αὐτὸς) εἰς τὴν *Λήμνον* καὶ τὴν *Ἴμβρον* ἀπεχώρησεν (ἀπὸ ἐκεῖ) ἀπάγων ὡς αἰχμαλώτους πολίτας ἰδικούς σας, (καὶ) πλησίον τοῦ *Γεραιστοῦ*, ἀφοῦ συνέλαβε τὰ (ἐκεῖ ἠγκυροβολημένα ἐμπορικὰ) πλοῖα, ἀμέτροτητα χρήματα εἰσέπραξεν (ὡς λῦτρα διὰ τὴν ἀπόδοσιν τῶν πλοίων), (καὶ) τελευταῖον εἰς τὸν *Μαραθῶνα* ἀπεβιβάσθη καὶ ἀπῆλθεν ἀπὸ τὴν χώραν (αὐτὴν) ἀπάγων τὴν *Ἰεράν τριήρη*, ἐνῶ σεις (= *ὕμεις* δὲ) οὔτε αὐτὰ (: τὰς *κακοπραγίας* αὐτὰς τοῦ *Φιλίππου*) δύνασθε νὰ ἐμποδίζετε οὔτε νὰ στέλλετε βοήθειαν (= *βοηθεῖν*) κατὰ τὸν χρόνον, τὸν ὁποῖον ἠθέλετε ὀρίσει (: ἐν *καταλήλῳ χρόνῳ*).

Παρκτηρήσεις.

τί πρὸς τοῦτο, ἐνν. τὸ ρ. *γενήσεται*.— *αὐτοί*, κτηγμκ. προσδ. τοῦ ἐννοουμένου *ὕμεις*, ὑποκειμένου τοῦ *γενήσεσθε*.— *ἔξω*, ἐπίρρ. προθετικὸν συντασσόμενον μετὰ γνκ. (τοῦ *κακῶς πάσχειν*) = μακρὰν ἀπὸ τὸ *κακοπαθεῖν* τὸ *κακῶς πάσχω* εἶναι πθτικ. τοῦ *κακῶς ποιῶ*.— *οὐχ ὥσπερ* κτλ., βραχυλογία ἀντί: οὐδὲ τὰ πράγματα οὕτως ἔξει ὥσπερ κτλ.— *τὸν χρόνον*, αἰτ. τοῦ χρόνου.— *ἐμβάλων*, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ *ἐμβάλλω* ἢ μτχ. χρονικ. = *ἐπει ἐνέβαλεν* (ὑποκμ.: οὔτος, δηλ. ὁ *Φίλ.*), ἢ ἐπιδρομὴ τοῦ *Φιλ.* κατὰ τῆς *Λήμνον* καὶ *Ἴμβρον*, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι, αἱ ἐν τῷ παρόντι χωρὶς ἀναφερόμεναι *κακοπραγίαι* αὐτοῦ, ἐγένοντο πιθανῶς τὸ 352.— *ῥηγο*, πρτικ. (μὲ σημ. ἀορ.) τοῦ *οἴχομαι* (ἐνεστ. μὲ σημ. πρκμ.) = *ἔχω ἀπέλθει* *ἔχων*, μτχ. τροπκ. *πολίτας*, ἀντικμ. τοῦ *ἔχων* *αἰχμαλώτους*, κτηγμ.— *πολίτας ὑμετέρους*, οἱ *Λήμνιοι* καὶ *Ἴμβριοι* ὡς *κληροῦχοι* Ἀθηναῖοι ἦσαν *πολίται* Ἀθηναῖοι καὶ κατὰ τὰ δικαιώματα καὶ τὰ καθήκοντα.— *εἰς Λήμνον*... *ἔχων*— *πρὸς τῷ Γεραιστοῦ*... *ἔξελεξεν*— *τὰ τελευταῖα*... *τριήρη*, ἀσύνδετον.— *Γεραιστός*, ἀκρωτήριον καὶ κόμη τῆς *Εὐβοίας* ἔχουσα λιμένα.— *τὰ πλοῖα*, ἀντικ. τοῦ *συλλαβῶν*, ὅπερ μτχ. χρονκ. = *ἐπει συνέλαβε*.— *ἀμύθητα*, ἐπιθτικ. προσδ. τοῦ *χρήματα*, ὅπερ ἀντικμ. τοῦ *ἔξελεξε*.— *Ἰερά τριήρης*, βλ. ἐγκειρ. ἔκδ. ἐν λ. *Ἰερά τριήρης* (σελ. 73).— *οὔτε*... *δύνασθε*, εἰς ἐνεστ. ἀντί παρτικ. ἢ ἀορ. (*ἐδύνασθε* ἢ *ἐδυνήθητε*), διὰ νὰ δηλωθῇ μὲ ἔμφασιν, ὅτι ἀκόμη διαρκεῖ ἡ ἀδυναμία τῶν Ἀθηναίων.— *κωλύειν*— *βοηθεῖν*, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ *δύνασθε* ταῦτα, ἀντικμ. τοῦ *κωλύειν*.— *οὓς ἂν προσησθε* (μέσ. ἀορ. β' ὑποτικ. τοῦ *προτίθεμαι*), ἀναφρκ. ὑποθτικ. πρότ.

§ 35-36 *ἅπαντα*. Καὶ ὅμως διατὶ ἄραγε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίζετε, ὅτι ἢ μὲν ἑορτὴ τῶν *Παναθηναίων* καὶ ἢ (ἑορτὴ) τῶν *Διο-*

νυοίων πάντοτε γίνεται κατὰ τὸν ὄρισμένον χρόνον (= τοῦ καθήκοντος χρόνου), εἴτε (= ἂν τε) ἔμπειροι διὰ κλήρου ἀναδειχθοῦν (= λάχωσιν) εἴτε ἄπειροι οἱ ἐπιμεληταὶ καὶ τῶν δύο αὐτῶν (ἐορτῶν), διὰ τὰς ὁποίας τόσα χρήματα δαπανῶνται, ὅσα δι' οὐδεμίαν (= οὐδ' εἰς ἓνα=εἰς οὐδένα) ἀπὸ τὰς ναυτικὰς ἀποστολὰς (= τῶν ἀποστόλων), καὶ (αἱ ὁποῖαι ἐορταὶ ἀπαιτοῦν) τόσον πλῆθος ἀνθρώπων (δηλ. χορευτῶν, ἀθλητῶν, χορηγῶν, γυμνασιάρχων κτλ.) καὶ (τόσην) προπαρασκευὴν (δηλ. πολυτελῆ σκευή, ἐνδύματα κτλ.), ὅσην δὲν γνωρίζω, ἂν ἀπαιτεῖ κανὲν ἄλλο ἀπὸ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ πράγματα (: ὅσην ἴσως δὲν ἀπαιτεῖ κανὲν ἄλλο πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον), αἱ δὲ ναυτικαὶ ἀποστολαὶ σας ὄλαι (ὅτι) φθάνουν ἄργά (= ὑστερίζειν) διὰ τὰς περιστάσεις (: δὲν ἐπωφελοῦνται τὰς εὐνοϊκὰς περιστάσεις), (ὅπως παραδείγματος χάριν) ἢ εἰς τὴν Μεθώνην (ἀποστολή), ἢ εἰς τὰς Παργασάς, ἢ εἰς τὴν Ποιείδειαν; Διότι ἐκεῖνα μὲν ὄλα (: ὄλα μὲν ἐκεῖ [δηλ. εἰς τὰς ἐορτὰς]) διὰ νόμον ἔχουν διορθῆ, καὶ ἐκ τῶν προτέρων γνωρίζει (= προοιδεν) καθένας ἀπὸ σᾶς πρὸ πολλοῦ, ποῖος (θὰ εἶναι) χορηγὸς ἢ γυμνασιάρχος τῆς φυλῆς του (= τῆς φυλῆς = τῆς ἐαυτοῦ φυλῆς), πότε καὶ παρὰ τίνος καὶ τί ἀφοῦ λάβῃ (αὐτός, δηλ. ὁ χορηγὸς ἢ ὁ γυμνασιάρχος) τί πρέπει νὰ κάμῃ, (καὶ ἐν συντόμῳ) τίποτε εἰς αὐτὰ δὲν ἔχει παραμεληθῆ, ὅστε νὰ εἶναι ἀνεξέταστον καὶ ἀκαθόριστον εἰς τὰ ἀφορῶντα ἕμως τὸν πόλεμον καὶ τὴν προετοιμασίαν αὐτοῦ (= ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ πολέμου [πράγμασι] καὶ [ἐν] τῇ παρασκευῇ τούτου) ὄλα ἀνεξαιρέτως (εἶναι) χωρὶς τάξιν, ἀκανόνιστα, ἀκαθόριστα.

Παρατηρήσεις.

τί, αἰτ. τῆς ἐρωτητ. ἀντων., ἧτις ἐδῶ λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς καὶ δηλοῖ αἰτίαν=διατί.—*δήποτε*, ἐπίρρ. ἐρωτητ. συναπτόμενον μετὰ τοῦ τί=διατί ἄραγε.—*τὴν μὲν... γίγνεσθαι*, ἢ ἀπόδοσις: *τοὺς δ' ἀποστόλους... ὑστερίζειν*.—*Παναθηναία· Διονύσια*, ἐορταὶ τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων τὰ πρῶτα ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ μῆνα Ἑκατομβαιῶνα (15 Ἰουλίου-15 Αὐγούστου) ἢ κατὰ τετραετίαν (τὰ μεγάλα Παναθηναία) ἢ κατ' ἔτος (τὰ μικρά) τὰ δὲ Διονύσια ἐτελοῦντο πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου κατ' ἔτος ὑπῆρχον δὲ τέσσαρα 1) τὰ κατ' ἄγρους ἢ τὰ μικρά κατὰ μῆνα Ποσειδεῶνα (τέλ. Δεκεμβρίου-μέσ. Ἰανουαρίου), 2) τὰ ἐν Δίμναις ἢ Ἀθήναις κατὰ μῆνα Γαμηλιῶνα (τέλ. Ἰανουαρίου-μέσ. Φεβρουαρίου), 3) τὰ Ἀνθεστήρια κατὰ μῆνα Ἀνθεστηριῶνα (τέλ. Φεβρουαρίου-μέσ. Μαρτίου) καὶ 4) τὰ ἐν Ἄστει ἢ τὰ μεγάλα κατὰ μῆνα Ἐλαφροβλιῶν (τέλ. Μαρτίου-μέσ. Ἀπριλίου).—*γίγνεσθαι*, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ νομίζετε ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. τὴν ἐορτήν.—*τοῦ χρόνου*, γγκ. τοῦ χρόνου τοῦ καθήκοντος, ἐνεστ. μτχ. τοῦ καθήκω=εἶμαι κατάλληλος, ὄρισμένος ἢ μτχ. ἐπιθτικ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπιθτικ. προσδ. τοῦ: τοῦ χρόνου.—*ἂν τε-ἂν τε*, σύνδεσμο

διαzeugτικοί· διὰ τούτων (ὡς καὶ διὰ τῶν *ἐάν τε · ἐάν τε, ἦν τε · ἦν τε*) συνδέονται διαzeugτικῶς δύο τινά, ὅταν πρόκειται νὰ δηλωθῇ ἀδιαφορία τοῦ λέγοντος ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν τῶν διαzeugνουμένων.—*λάχουσι*, ἀορ. β' ὑποτικ. τοῦ *λαγχάνω* (*ἐλάγχανον*, *λήξομαι*, *ἐλαχον*, *ἐλληχα*)=διὰ κλήρου ἀποδεικνύομαι.—*οἱ ἐπιμελούμενοι*, ὑποκμ. τοῦ *λάχουσι*· *δεινοὶ*· *ιδιωταί*, κτηγμ.· *τούτων ἐκατέρων*, γνκ. ἀντικμ. τοῦ *ἐπιμελούμενοι*· ὡς *ἐπιμεληταί* τῶν μὲν Παναθηναίων ἦσαν οἱ δέκα *ἀθλοθέται*, τῶν δὲ Διονυσίων ὁ ἐπώνυμος ἄρχων.—*εἰς ἃ* κτλ., ἀναφρκ. πρότ.· *τοσαῦτα*, ἐπιθτικ. προσδ. τοῦ *χρήματα*, ὅπερ ὑποκμ. τοῦ *ἀναλίσκεται* (ἀντ. σύντ.).—*ἄσα οὐδ' εἰς ἓνα τῶν ἀπ.*, δηλ. *ἀναλίσκεται*.—*ἄχλον καὶ παρασκευὴν*, ἀντικμ. τοῦ ἔνν. ρ. *ἔχει*· ὑποκμ. δὲ τούτου ἐννοεῖται ἐκ τοῦ προηγουμένου *εἰς ἃ* τό· *ἄ*.—*εἰ τι τῶν ἀπάντων ἔχει*, πλαγία ἐρωτικ. πρότ. ἐκ τοῦ οὐκ *οἶδα*· *τι*, ὑποκμ. τοῦ *ἔχει*· ἀπάντων (γέν. οὐδ.), γνκ. διαιρηκ.—*ὑστερίζειν*, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ *νομίζετε*· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. *τοὺς ἀποστόλους πάντας*, ἐπιθτικ. προσδ.· *ὑμῖν*, ἐδῶ ἢ δικ. ἀντί γνκ. κτητικῆς εἰς τὸ ἀποστόλους=ἑμῶν· *τῶν καιρῶν*, ἀντικμ. τοῦ *ὑστερίζειν*· *τὸν εἰς Μεθώνην* (*ἀπόστολον*), *τὸν εἰς Παγ.*, *τὸν εἰς Ποτ.*, διασάφεις τοῦ· *τοὺς ἀποστόλους πάντας*· τὴν Μεθώνην κατέλαβεν ὁ Φίλ. τὸ 353, τὰς Παγασὰς τὸ 352 καὶ τὴν Ποτειδαίαν τὸ 356· οἱ Ἀθηναῖοι ἐννοεῖται ἐστελλόντες εἰς τὰς πόλεις αὐτὰς βοηθείας, ἀλλ' αἷται δὲν κατόρθωνον τίποτε, διότι ἤρχοντο συνηθῶς μετὰ τὴν ἐκπόρθησιν τῶν πόλεων.—*οἱ ἐκεῖνα...*, αἰτλγκ. πρότ.· ἀπάντησις εἰς τὸ *τί δήποτε*;—*ἐκεῖνα*, ὑποκμ. τοῦ *τέτακται* (πθτικ. πρκμ. τοῦ *τάττομαι*)· *νόμφ*, δικ. ὄργανκ.—*προόιδε*, πρκμ. μὲ σημ. ἐνεστ.· *προόιδα*=γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων.—*εἰς χορ. ἢ γυμν. τῆς φυλῆς* (ἐνν. *ἔσται*), *πότε καί...*· *ποιεῖν*, πλάγια ἐρωτικ. πρότ. ἐκ τοῦ *προόιδεν*.—*τοῦ*, ἀντωνυμ. ἐρωτικκ.=*τίνος* (ἢ *τοῦ*).—*τι*, ἀντικμ. τοῦ *λαβόντα*, ὅπερ μτχ. χρονκ.=*ἐπὶ ἀν λάβη*.—*ποιεῖν*, ὑποκμ. τοῦ *δεῖ*· ὑποκμ. τοῦ ἀπαρμφ. ἐνν.: *τὸν χορηγὸν ἢ γυμνασίαρχον*· *χορηγὸς* λέγεται ὁ καταβάλλων τὰς δαπάνας διὰ τὴν προετοιμασίαν τοῦ χοροῦ, *γυμνασίαρχος* δὲ ὁ ἀναλαμβάνων τὴν δαπάνην διὰ τὸν ἐξωραϊσμόν τοῦ διὰ τοὺς γυμνικούς ἀγῶνας προωρισμένου χώρου καὶ διὰ τὴν ἀσκήσιν καὶ διατροφὴν τῶν ἀθλητῶν ἢ *χορηγία* καὶ ἡ *γυμνασιαρχία* ἦσαν αἱ σπουδαιότεραι τῶν ἐν Ἀθήναις λειτουργιῶν.—*οὐδὲν ἀνεξέταστον... ἡμέληται*, ἀσύνδετον συγχεφαλαιοῦν τὰ προηγούμενα· *οὐδὲν*, ὑποκμ. τοῦ *ἡμέληται* (πρκμ. τοῦ *ἀμελοῦμαι*)· *ἀνεξέταστον καὶ ἀόριστον*, προληπτικὰ κτηγμ.=*ἄσπερ ἀνεξέταστον καὶ ἀόριστον εἶναι*.—*ἅπαντα*, ὑποκμ. τοῦ ἔνν. *ἐστί*· *ἅτακτα*, *ἀδιόρθωτα*, *ἀόριστα* (κτηγμ.), τὸ ἀσύνδετον, τὰ ἀλλεπάλληλα φωνήεντα, τὸ ὁμοιοτέλετον, ἢ χασμῶδια καὶ ὁ ἀκανόνιστος ρυθμὸς συντελοῦν εἰς τὸ νὰ ἐξαρθῇ ἡ ἔννοια τῆς *ἀταξίας*, ἡ ὁποία τότε ἐπεκράτει εἰς τὸν στρατιωτικὸν ὄργανισμόν τῶν Ἀθηναίων.

§ 36 τοιγαροῦν-37. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς λοιπὸν (= *τοιγαροῦν*) μὲν ἔχομεν ἀκούσει κάτι (: *πολεμικὴν τινα ἐνέργειαν* τοῦ Φιλίππου) καὶ (εὐθὺς) διορίζομεν τριηράρχους καὶ εἰς αὐτοὺς ἐπιτρέπομεν νὰ κάμουν (= *ποιούμεθα*) ἀντιδόσεις (: *ἀνταλλαγὴν τῶν περιουσιῶν*) καὶ περὶ προμηθείας χρημάτων οκεπιόμεθα, καὶ μετὰ ταῦτα ἀποφασίζομεν (= *ἔδοξεν [ἡμῖν] = δοκεῖ ἡμῖν*) νὰ ἐμβαίνουν (εἰς τὰ

πλοῖα) οἱ μέτοικοι καὶ οἱ κατοικοῦντες χωριστὰ (ἀπὸ τοὺς μέχοι τοῦδε κυρίου των, δηλ. οἱ ἀπελευθέροι). Ἐπειτα πάλιν (ἀποφασίζομεν νὰ ἐμβαιώωμεν εἰς τὰ πλοῖα) ἡμεῖς οἱ ἴδιοι (= [ἡμᾶς] αὐτούς), ἔπειτα (ἀποφασίζομεν) νὰ ἐμβιβάζωμεν (εἰς τὰ πλοῖα) ἀντὶ ἡμῶν τῶν ἰδίων (πάλιν ἐκεῖνους, δηλ. τοὺς μετοίκους καὶ τοὺς ἀπελευθέρους), (καὶ) ἔπειτα, ἐν ὄσῳ (ὄλα) αὐτὰ ἀναβάλλονται, ἔχει χαθῆ (: ματαιοῦται) ἐκ τῶν προτέρων (= προαπόλωλε) ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον θέλομεν νὰ ἐκπλεύσωμεν (: ὁ σκοπὸς τοῦ ἰδικοῦ μας ἀπόπλου)· διότι τὸν χρόνον τῆς ἐνεργείας (: τῆς δράσεως = τοῦ πράττειν) δαπανῶμεν εἰς τὸ νὰ προετοιμαζώμεθα, αἱ δὲ εὐνοϊκαὶ περιστάσεις πρὸς δρᾶσιν (= οἱ δὲ καιροὶ τῶν πραγμάτων [= τοῦ πράττειν]) δὲν περιμένουν τὴν ἰδικήν μας βραδύτητα καὶ πρόφασιν (ὅτι δὲν ἔχομεν χρήματα). Αἱ δὲ δυνατόμεν (αἱ μισθοφορικαί, αἱ διαμένονσαι διαρκῶς ἀνά τὸ βόρειον Αἰγαῖον), τὰς ὁποίας κατὰ τὸν μεταξὺ χρόνον (ἕως διου δηλ. περαιωθῆ καὶ φθάσῃ ἡ ἀποφασισθεῖσα ναυτικὴ προετοιμασία) ἐνομίζομεν ἀρκετάς (= ὑπάρχειν ἡμῖν), ἀποδεικνύονται εἰς αὐτὰς τὰς καταλλήλους περιστάσεις (= ἐπ' αὐτῶν τῶν καιρῶν), ὅτι δὲν δύναται τίποτε (= οὐδὲν οἶαι τ' οὐσαι) νὰ κάμουν. Ἐκεῖνος ὁμοῦς εἰς τόσῃ αὐθάδειαν (= εἰς τοῦθ' ὕβρεως) ἔχει φθάσει, ὥστε νὰ σιέλλῃ τῶρα πλέον (= ἤδη) εἰς τοὺς Εὐβοεῖς τοιαύτας ἐπιστολάς (ὁποία εἶναι αὐτὴ ἐδῶ).

Παράτηρήσεις.

τοιγαροῦν, σύνδ. συμπερασμτκ. εἰσάγων συμπέρασμα, τὸ ὅποιον παρίσταται ὡς ἰσχυρὰ πεποιθήσις τοῦ λέγοντος.—**ἄμα**, ἐπίρρ. χρονκ.—**τι**, ἀντικμ. τοῦ ἀνηκόωμεν.—**τριήραρχος** ἐκαλεῖτο ὁ ἀναλαμβάνων νὰ ἐξοπλίσῃ τριήρη, τὴν ὁποίαν παρελάμβανε παρὰ τῆς πόλεως.—**καθίσταμεν**, ἐνεστ. ὀριστκ. τοῦ **καθίστημι**—διορίζω.—**ἀντιδόσεις ποιούμεθα**, ὁ ἐκλεγόμενος ὡς τριήραρχος ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τὴν ἀντικατάστασίν του ἀπὸ ἄλλον πολίτην, τὸν ὅποιον παρουσάζεν ὡς πλουσιώτερόν του ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως ἐκείνου, προέτεινε τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν περιουσιῶν των ἢ διαδικασία αὐτὴ ἐλέγξτε **ἀντίδοσις**—σκοποῦμεν, ἐνεστ. ὀριστκ. τοῦ **σκοπῶ** (ἐσκόπων, σκέψομαι, ἐσκεπάμην, ἐσκεμμαι).—**ἔδοξε**, ἀπρσο. ἐδῶ ὁ ἀφρ. εἶναι γνωμικὸς = **δοκεῖ** ἐνν. ἢ δικ. προσωπκ. ἡμῖν ἐμβαίνειν, ὑποκμ. τοῦ **ἔδοξε** τοὺς μετοίκους καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας, ὑποκμ. τοῦ **ἐμβαίνειν**.—**μέτοικοι** ἐκαλοῦντο οἱ ξένοι, οἱ ὅποιοι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ κατοικοῦν ἐν Ἀθῆναις ἀντὶ καταβολῆς φόρου 12 δραχμῶν τὸ ἔτος· οἱ πλουσιώτεροι ἀπὸ αὐτοὺς ἐστρατεύοντο ὡς ἄπλιται, οἱ δὲ λοιποὶ ὡς κοπιλάται εἰς τὸ ναυτικόν τὴν ἰδίαν στρατιωτικὴν ὑποχρέωσιν εἶχον καὶ οἱ ἀπελευθέροι.—**εἰτ'** αὐτοὺς πάλιν, ἐνν. **ἔδοξεν ἐμβαίνειν** ὡς ὑποκμ. τοῦ **ἐμβαίνειν** ἐνν. ἡμᾶς αὐτούς, κτηρικ. προσδ.—**εἰτ' ἀντεμβιβάζειν**, τὸ πλήρες: **εἰτ' ἔδοξεν ἡμῖν ἀντεμβιβάζειν τοὺς μετοίκους καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας ἀντεμβιβάζειν**, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσο. **ἔδοξε** ἡμῖν, δικ. προσωπ.

πική τοῦ ἔδοξεν καὶ ὑποκμ. τοῦ ἀντεμβιβάζειν· τοὺς μετοίκους καὶ τοὺς χ. οἰκ., ἀντικμ. τοῦ ἀντεμβιβάζειν.—ἐν ὄσῳ (χρόνῳ) μέλλεται, χρονκ. πρότ. ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ μέλλεται (ἀπτ. σύντ.).—προαπόλωλε, προκμ. ὀριστκ. τοῦ προαπόλλυμαι· τὸ ἐφ' ὃ ἂν ἐκπλέωμεν, ὑποκμ. τοῦ προαπόλωλε.—τὸν χρόνον, ἀντικμ. τοῦ ἀναλίσκομεν—ἄς δέ... δυνάμεις, ἔλξεις = αἱ δὲ δυνάμεις, ἄς· τὸν μεταξὺ χρόνον, αἰτ. τοῦ χρόνου· ὑπάρχειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ οἰόμεθα· ἄς, ὑποκμ. τοῦ ὑπάρχειν· ἐξελέγχονται ὑποκμ. αἱ δυνάμεις· οἶαί τ' οὔσαι, μτχ. κτηρικτ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἐξελέγχονται = ὅτι οἶαί τ' εἰσὶ· ποιεῖν, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ οἶαί τ' οὔσαι· διότι οἶός τ' εἰμί=δύναμαι.—ῥβρωος, γγκ. διαιρικτ. εἰς τὸ· εἰς τοῦτο.—ὥστε ἐπιστέλλειν, συμπερομτκ. πρότ.· Ἐὐβοεῦσιν ἐπιστολάς, ἀντικείμενα τοῦ ἐπιστέλλειν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΙΣ

[Ὁ Δημοσθ. διὰ τὰ ἀποδείξει τὴν ἀλήθειαν τῶν λεγομένων του ἀναγινώσκει ἐπιστολὴν τοῦ Φιλίππου σταλείσαν πρὸς τοὺς συμμάχους τῶν Ἀθηναίων Εὐβοεῖς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Φίλιππος θέλων ν' ἀποσπάσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἀθηναϊκὴν συμμαχίαν τοὺς συνεβούλευσε νὰ μὴ ἐλπίζουσι εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθηναίων, διότι οὗτοι οὐδὲ τοὺς ἑαυτοὺς τῶν δύνανται νὰ σφύζουσι. Ἡ ἐπιστολὴ λείπει ἀπὸ τὸν λόγον.]

§ 38-39. Ἀπὸ αὐτὰ, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὰ ὅποια (σᾶς) ἀνέγνωσα (= τῶν ἀνεγνωσμένων [μοι]), ἀληθῆ μὲν εἶναι τὰ περισσότερα (= τὰ πολλὰ = τὰ πλείω), ὅπως δὲν ἔπραξε (: δυστυχῶς), ἀλλ' ἔμωσ (= οὐ μὴν ἀλλὰ) ἴσως ὄχι εὐχάριστα νὰ (τὰ) ἀκούετε. Ἀλλὰ ἐὰν μὲν, ὅσα κανεῖς παραλείψῃ (: ἀποσιωπήσῃ = ὑπερβῆ) εἰς τὸν λόγον σου, διὰ νὰ μὴ προξενήσῃ λύπην, καὶ ἢ πραγματικότης (ὅπως δηλ. καὶ ὁ ρήτωρ) θὰ τὰ ὑπερηγήσῃ (: θὰ κάμῃ ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχουν, νὰ μὴ ἔχουν γίνεσι), (τότε) πρέπει νὰ ἀγορεύῃ κανεῖς πρὸς εὐχαρίστησιν (τῶν ἀκροατῶν σου)· ἐὰν ὁμως οἱ εὐχάριστοι (διὰ τὸ περιοχόμενον των, οἱ ἀποκρύπτοντες δηλ. τὴν ἀληθῆ τῶν πραγμάτων κατάστασιν) λόγοι (= ἢ τῶν λόγων χάρις), ὅπου (οὔτοι, οἱ εὐχάριστοι λόγοι) δὲν ἀρμόζουσι, πράγματι καταλήγουσι εἰς βλάβην, (τότε) εἶναι ἐπιτροπὴ νὰ ἐξαπατᾷτε τοὺς ἑαυτοὺς σας, καὶ, ὅλα ἀνεξαιρέτως ἀναβάλλοντες, ὅσα τυχὸν εἶναι (= ἂν [= ἂ ἀν] ἦ) δυσάρεστα, νὰ καθυστερῆτε εἰς ὅλας τὰς ἐπιχειρήσεις, καὶ νὰ μὴ δύνασθε οὔτε τοῦτο νὰ ἀντιληφθῆτε, ὅτι (δηλαδή) δὲν πρέπει οἱ θέλοντες νὰ διεξάγουν ἐπιωφελῶς ἕνα πόλεμον νὰ ἀκολουθοῦν (= οὐ δεῖ τοὺς ὀρθῶς χρωμένους πολέμῳ ἀκολουθεῖν) τὰ γεγονότα, ἀλλ' αὐτοὶ (πρέπει) γὰ προηγῶνται (= ἔμπροσθεν εἶναι) τῶν γεγονότων, καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπως ἀκριβῶς θὰ εἶχε κανεῖς τὴν ἀξιώσιν (= ἀξιώσειέ τις ἂν) ὁ στρατηγὸς νὰ προηγήται τῶν στρα-

τενμάτων (του), τοιοῦτοτρόπως (πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς τὴν ἀξίωσιν) καὶ οἱ (δρθῶς) σκεπτόμενοι (νὰ προηγοῦνται) τῶν πραγμάτων (: νὰ διευθύνουν τὰ πράγματα), ἵνα, ὅσα φαίνονται καλὰ (= ἂν [= ἂ ἂν] δοκῆ) εἰς αὐτοὺς (= ἐκείνοις = τούτοις), αὐτὰ πράττονται καὶ μὴ ἀναγκάζονται (αὐτοὶ) νὰ ἀκολουθοῦν (= διώκειν) τὰ συμβάντα.

Παρατηρήσεις.

τούτων, γνκ. διαιρητ. τοῦ τὰ πολλά, ὅπερ ὑποκμ. τοῦ ἔστι (ἀπ. σύντ.) ἀληθῆ· οὐχ ἡδέα, κτηγμ. τῶν ἀνεγνωσμένων, πθηκ. προκμ. τοῦ ἀναγινώσκομαι· ἢ μχ. ἐπιθηκ. εἰς αὐτὴν ἔνν. ἢ δικ. τοῦ ποιητκ. αἰτίου ἐμοί = τούτων, ἢ ἀνεγνωσταὶ μοι = τούτων, ἢ ἀνεγνώκα. — ὡς οὐκ ἔδει, ἀναφρκ. πρότ.· ὑποκμ. τοῦ ἄπροσ. ἔδει ἔνν. τὸ ἄπροσφ. εἶναι. — οὐ μὴν ἀλλὰ, σύνδ. ἀντιθηκ. — εἰ μὲν... ὑπερβῆσται, ὑποθηκ. πρότ.· ἢ ἀπόδοσις: δεῖ... δημηγορεῖν (ἀ' εἰδός σημ. τὸ πραγματικόν). — ὅσ' ἂν τις ὑπερβῆ (ἀόρ. ὑποθηκ. τοῦ ὑπερβαίνω) τῷ λ., ἀναφρκ. ὑποθηκ. πρότ. — τὰ πράγματα, ὑποκμ. τοῦ ὑπερβῆσται (ἀπ. σύντ.) ὡς ἀντικμ. τοῦ ὑπερβῆσται ἔνν. ἐκ τοῦ ὅσα τὸ: ταῦτα· τῷ λόγῳ, δικ. ὄργνη. — ἵνα μὴ λυπήσῃ, τελκ. πρότ.· ὑποκμ. τις. — δημηγορεῖν, ὑποκμ. τοῦ ἄπροσ. δεῖ· ὑποκμ. τοῦ ἄπροσφ. ἔνν. τινά. — εἰ δ' ἢ τῶν λόγων χάρις... γίγνεται, ὑποθηκ. πρότ.· ἢ ἀπόδοσις: αἰσχρόν ἐστι κτλ. (ἀ' εἰδος). — ἢ τῶν λόγων χάρις, ὑποκμ. τοῦ γίγνεται, καθὼς καὶ τοῦ ἢ (ἐνεστ. ὑποθηκ. τοῦ εἶμι)· μὴ προσήκουσα· ζημία, κτηγμ. — αἰσχρόν ἐστι, ἄπροσφ. ἔκφρασις· ὑποκμ. αὐτῆς τὰ ἄπροσφ. φενακίζεις, ὑστερεῖν, δύνασθαι· ὑποκμ. τῶν ἄπροσφ. ἔνν. ἡμᾶς. — αὐτούς, ἀντικμ. τοῦ φενακίζεις· ἐδῶ ἢ αὐτοκ. ἀντων. τοῦ γ' προσ. ἀντί τῆς τοῦ β' προσ.: ἡμᾶς αὐτούς. — φενακίζεις, μεταφορά· τὸ ρ. κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν φαλακρῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς φενακίης (= προσθέτου κόμης, περούκας) ἀπατοῦν. — ἀναβαλλομένους, μχ. τροσκ.· ἅπαντα, ἀντικμ. — ἂν (= ἂ ἂν) ἢ δυσχερῆ, ἀναφρκ. ὑποθηκ. πρότ.· ἂ, ὑποκμ. τοῦ ἢ (ἀπ. σύντ.)· δυσχερῆ, κτηγμ. — τῶν ἔργων, ἀντικμ. τοῦ ὑστερεῖν. — τοῦτο, ἀντικμ. τοῦ μαθεῖν, ὅπερ τελκ. ἄπροσφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ δύνασθαι. — ὅτι δεῖ... κτλ., εἰδικὴ πρότ. ἐπεξηγοῦσα τὸ τοῦτο. — δεῖ... οὐκ ἀκολουθεῖν = οὐ δεῖ... ἀκολουθεῖν. — δεῖ, ὑποκμ. αὐτοῦ τὰ ἄπροσφ. ἀκολουθεῖν, εἶναι· τοὺς χρωμένους, ὑποκμ. τοῦ ἀκολουθεῖν· πολέμῳ, ἀντικμ. τοῦ χρωμένους. — αὐτούς, ὑποκμ. τοῦ εἶναι. — ὥσπερ... ἀξιώσασί τις ἂν, ἀναφρκ. πρότ. — τὸν στρατηγόν, ὑποκμ. τοῦ ἠγεῖσθαι· τῶν στρατευμάτων, ἀντικμ. τοῦ ἠγεῖσθαι· οὕτω καὶ τῶν πραγμ. τοὺς βουλ., τὸ πλήρες: οὕτω δεῖ ἀξιοῦν καὶ τοὺς (εὐ) βουλευομένους ἠγεῖσθαι τῶν πραγμάτων. — ἵνα... πράττονται καὶ μὴ ἀναγκάζονται, τελκ. προτάσεις. — ἂν (= ἂ ἂν) ἐκείνοις δοκῆ, ἀναφρκ. ὑποθηκ. πρότ.· ἂ, ὑποκμ. τοῦ δοκῆ· ἐκείνοις, δικ. προσωπκ.· ἢ δεικτικῆ ἀντων. ἐκεῖνος ἐδῶ μετὰ τινος ἐμφάσεως ἀντί τῆς οὗτος. — ἀναγκάζονται, ὑποκμ. ἔνν.: οἱ (εὐ) βουλευόμενοι· τὰ συμβάντα, ἀντικμ. τοῦ διώκειν.

§ 40-41. Σεῖς δέ, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἂν καὶ ἔχετε τὴν μεγαλυτέραν δύναμιν ἀπὸ ὄλων, τριήρεις, ὀπλίτας, ἱππεῖς, προσόδους (= χρημάτων πρόσδοον), ἀπὸ αὐτὰ μὲν μέχρι τῆς σημερινῆς ἡμέρας κανὲν

ποτέ δὲν ἔχετε χρησιμοποιήσῃ εἰς σπουδαίαν τινὰ περίστασιν (= εἰς δέον τι), διόλου δὲ δὲν παύετε (= οὐδὲν δ' ἀπολείπετε) νὰ πολεμήτε τὸν Φίλιππον τοιοῦτοτρόπως, ὅπως ἀκριβῶς πυγμαχοῦν οἱ βάρβαροι. Διότι καὶ ἀπὸ ἐκείνους (: διότι καθὼς ἀπὸ ἐκείνους) ὅποιος κτυπηθῆ (= ὁ πληγείσ) πάντοτε πιάνεται ἀπὸ τὸ κτυπηθὲν μέρος (: φέρει τὴν χεῖρα του πρὸς τὸ κτυπηθὲν μέρος = ἔχεται τῆς πληγῆς), καὶ ἂν εἰς ἄλλο μέρος (τὸν) κτυπήσῃ, ἐκεῖ (φέρονται καὶ ἐκεῖ) εἶναι αἱ χεῖρες του· νὰ προτείνῃ ὁμοῦς (τὰς χεῖρας του πρὸς προφύλαξίν του) ἢ νὰ κοιτάζῃ κατὰ πρόσωπον (= ἐναντίον) (τὸν ἀντίπαλόν του, διὰ νὰ παρακολουθῆ τὰς κινήσεις του καὶ προφυλάσσεται) οὔτε (τὸ) γνωρίζει οὔτε (τὸ) θέλει. ("Ἔτσι) καὶ σεῖς, ἂν μάθειτε ὅτι ὁ Φίλιππος εἶναι (= Φίλιππον [ὄντα]) εἰς τὴν Χερρόνησον, (ἀμέσως) ἀποφασίζετε νὰ στείλετε βοήθειαν ἐκεῖ, ἂν (μάθειτε ὅτι εἶναι) εἰς τὰς Θερμοπύλας, (ἀπευδέτε) ἐκεῖ, ἂν δὲ εἰς κανὲν ἄλλο μέρος (= ἄλλοθί που), τρέχετε κατόπιν του (= συμπαραθεῖτε) ἄνω κάτω καὶ διευθύνεσθε ἀπὸ ἐκείνου, ὡς ἔαν τὸν εἶχατε στρατηγόν (= στρατηγεῖσθ' ὑπ' ἐκείνου), σεῖς δὲ οἱ ἴδιοι κανὲν ὠφέλιμον διὰ τὸν πόλεμον δὲν ἔχετε ἀποφασίσει, οὔτε προβλέπετε τίποτε πρὸ τῶν γεγονότων, προτοῦ (δηλαδὴ) νὰ μάθειτε ἢ ὅτι ἔχει γίνεῖ ἢ ὅτι γίνεται κάτι. Αὐτὰ δὲ (ὁ τοιοῦτος δηλ. τρόπος τῆς διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου) ἴσως πρότερον μὲν ἦσαν δυνατὰ (= ἐνῆν)· τῶρα ὁμοῦς (ἢ [ἐκ τῆς τοιαύτης διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου δημιουργηθεῖσα] κατάστασις) ἔχει φθάσει ἀκριβῶς εἰς τὸ κρίσιμον σημείον (= ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀκμὴν), ὥστε αὐτὰ (ὁ τοιοῦτος δηλ. τρόπος τῆς διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου) δὲν ἐπιτρέπονται πλέον.

Παρατηρήσεις.

πλείστην δύναμιν κτλ., ἡ πολεμικὴ δύναμις τῶν Ἀθην. καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Δημοσθ. ἦτο μεγίστη· οἱ Ἀθην. τότε εἶχον 1.000 ἱππεῖς, 13.000 ὀπλίτας καὶ τριήρεις 300· τὸ δὲ σύνολον τῶν κατ' ἔτος προσόδων τῆς Ἀττικῆς ἀνήρχετο εἰς 1.500 τάλαντα.—ἀπάντων, γνκ. διαίρητ. τοῦ πλείστην· ἔχοντες, μτχ. ἐνδτκ.—εἰ καὶ ἔχετε· δύναμιν, ἀντικμ.· τριήρεις, ὀπλίτας, ἱππέας, πρόδο-
 οδον, ἐπεξήγησις τοῦ δύναμιν.—τούτων, γνκ. διαίρητ. τοῦ οὐδενί, ὅπερ ἀντικμ. τοῦ κέχρησθε (παρχμ. ὀριστκ. τοῦ χρωμαι).—τῆς τῆμερον, ἐπιθκ. προσδ. τοῦ ἡμέρας, διότι πολλάκις ἐπίρρ. μὲ τὸ ἄρθρον πρὸ αὐτοῦ λαμβάνεται ὡς ἐπιθκ. προσδ.—οὐδέν, ἐπίρρ.—ὥσπερ . . . πυκτεύουσι, ἀναφρκ. πρὸτ.· οἱ βάρβαροι δὲν ἐπυγμαχοῦν κατὰ τοὺς γυμναστικούς κανόνας, ὅπως οἱ Ἕλληνες.—πολε-
 μεῖν, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἀπολείπετε.—καὶ γὰρ, ἐδῶ ὁ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν μετὰ τὸ γὰρ λέξιν· δι' αὐτὸ καὶ γὰρ—διότι καὶ (βλ. καὶ § 4-6 ἐν σελ. 8 «καὶ γὰρ»).—ἐκείνους, γνκ. διαίρητ. τοῦ ὁ πληγείσ (πθκ. ὀφρ. β' μτχ. τοῦ πλήττο-
 μαι, πληγήσομαι, ἐπλήγην, πέπληγμαί)· ἢ μτχ. ἐπιθκ.—ὅς ἂν πληγῆ.—ἔχε-

ται, ὑποκμ. τούτου ὁ πληγείς· τῆς πληγῆς, ἀντικμ.· τὸ ἔχεται συντάσσεται με-
 γκ. ὡς ρ. ἰψῆς σημαντικόν.—*κἄν*. . . *πατάξῃς* (ἀόρ. ὑποτικτκ. τοῦ *πατάσσω*),
 ὑποθτικ. πρότ.· ἡ ἀπόδοσις· *ἐκεῖσε εἰσὶν αἱ χεῖρες* (δ' εἶδος).—*ἐκεῖσ' εἰσὶν αἱ*
χεῖρες, βραχυλογία· *ἐκεῖσε κινουῦνται καὶ ἐκεῖ εἰσὶν αἱ χεῖρες*.—*προβάλλε-*
σθαι ἢ βλέπειν, τελκ. ἀπρμφ. ἔξαφτ. ἐκ τοῦ οὐτ' οἶδεν οὐτ' ἐθέλει. — *ἐναν-*
τίον, ἐπίρρ.—*κατὰ πρόσωπον*.—*οὐτ' ἐθέλει*, καὶ ἂν δηλ. κανεῖς τοῦ ὑποδείξει
 ὅτι ἀδεξίως πυγμαχεῖ. — *ἂν*. . . *πύθηθε* (ἀόρ. β' ὑποτικτκ. τοῦ *πυνθάνομαι*),
 ὑποθτικ. πρότ.· ἡ ἀπόδοσις· *ἐκεῖσε... ψηφίζεσθε* (δ' εἶδος).—*Φίλιππον*, ὑποκμ.
 τῆς ἐνν. κτηρικτκ. μετοχῆς *ὄντα*. — *ἂν ἐν Πύλαις*, δηλ. *πύθηθε Φίλιππον*
ὄντα.—*ἐκεῖσε*, δηλ. *βοηθεῖν ψηφίζεσθε*. — *ἂν ἄλλοθί πον*, δηλ. *πύθηθε*.—
συμπαραθεῖτε, ἐνεστ. ὀριστικ. τοῦ *συμπαραθέω*.—*ὑπ' ἐκείνου*, ποιητικ. αἰτιον
 τοῦ *στρατηγεῖσθε*.—*βεβούλευσθε*, ὡς ὑποκμ. ἐνν. τό· *ὑμεῖς' αὐτοί*, κτηρικτκ.
 προσδ.—*πρὶν ἂν*. . . *πύθηθε*, χρονκ. πρότασις χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξήγησις
 τοῦ *πρὸ τῶν πραγμάτων*· τὸ *πρὶν* κανονικῶς συντάσσεται· 1) με ὀριστικ. ἢ
 ὑποτακτκ., ὅταν ἡ κυρία πρότ. εἶναι ἀρνητικῆ· 2) με ἀπρμφ., συνήθως ὅταν ἡ
 κυρία πρότ. εἶναι καταφατικῆ. — *ἡ γεγενημένον ἢ γιγνόμενον*, μιχ. κτηρικτκ.
 ἔξαφτ. ἐκ τοῦ *πύθηθε*—*ἢ ὅτι γεγένηται ἢ ὅτι γίγνεται*.—*ταῦτα*, ὑποκμ. τοῦ
ἐνῆν (ἀπτ. σύντ.).—*πρότερον*, ὅτε δηλ. οἱ μὲν Ἀθηναῖοι εἶχον ἀκόμη τὰ ἐν
 Μακεδονίᾳ φρούρια, ὁ δὲ Φίλιππος δὲν εἶχε καταστῆ ἰσχυρός. — *ἤκει*, ἐνεστ.
 ὀριστικ. τοῦ *ἦκω* (με ἴσμ. πρκμ.)—*ἔχω ἔλθει*, *ἔχω φθάσει*· ὑποκμ. τοῦ *ἦκει*,
 ἐνν. *ταῦτα* (δηλ. τὰ *πράγματα*).—*ἀκμή*, κυρ.—*ἢ κόψις* (τοῦ μαχαιριοῦ)· ἔπειτα—
 τὸ κρίσιμον σημεῖον· πρβλ. παροιμιώδη ἔκφρασις· *ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἴσταται*,
 ὅπερ κυρ. = ἴσταται εἰς τὴν κόψιν τοῦ ξυραφιοῦ· ἔπειτα = εὐρίσκειται εἰς κρίσι-
 μώτατον σημεῖον.—*ὥστε*. . . *ἐγγωρεῖ*, συμπερασματικ. πρότ.· ὑποκμ. τοῦ *ἐγγωρεῖ*
 ἐνν. *ταῦτα* (ἀπτ. σύντ.).

§ 42. Μοῦ φαίνεται δέ, ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ἄνδρες
 Ἀθηναῖοι, ἀπὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν πόλιν μας (= ὑπὲρ τῆς πόλεως)
 ἐντροπέμενος διὰ τὰ συμβαίνοντα, ἐνέβαλεν εἰς τὸν Φίλιππον αὐτὴν
 τὴν φιλοπραγμοσύνην (: τὴν περὶ τὸ πράττειν *μανίαν*). Διότι, ἐὰν κα-
 τέχων, ὅσα ἔχει ὑποτάζει καὶ ἔχει προκαταλάβει, ἤθελε νὰ ἡσυχάζῃ
 καὶ δὲν ἐπεχειρεῖ τίποτε πλέον, μοῦ φαίνεται (: νομίζω), ὅτι μερικοὶ
 ἀπὸ οἷς θὰ ἔμενον ἱκανοποιημένοι (= ἀποχορῆν ἂν) (ἀπὸ αὐτά), διὰ τὰ
 ὅποια (: ἀπὸ τὴν κατάστασιν αὐτὴν, διὰ τὴν ὁποῖαν) ἠθέλαμεν ἐπισύρει
 κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας δημοσίᾳ αἰσχρόνην (= ὠφληκότες ἂν ἦμεν αἰ-
 σχύννην) καὶ κατηγορίαν δειλίας (= ἀνανδρίαν) καὶ ὅλα τὰ ἀσχισια
 (: διὰ τὰ ὅποια ἠθέλαμεν καταιοχυνθῆ ἐνώπιον τοῦ κόσμου καὶ κα-
 τηρορηθῆ ὡς ἀνδρῶν καὶ πάθει ὅλα τὰ ἀσχισια). Τώρα ὁμως,
 ἐπειδὴ (αὐτὸς) ἐπιχειρεῖ πάντοτε κάτι (νέον) καὶ (πάντοτε) ἐπιθυμεῖ
 περισσώτερα, ἴσως οἷς ἠθέλει ἐξεγείρει (ἀπὸ τὴν νωθρότητά σας), ἐὰν
 βεβαίως δὲν ἔχετε ἀπελπισθῆ (= εἶπερ μὴ ἀπεγνώκατε) καθ' ὅλο-
 κληρίαν.

Παρατηρήσεις.

δοκεῖ, προσωπκ. τις, ὑποκμ. μοι, δτι. προσωπκ. θεῶν, γνκ. διαιρηκ.— τοῖς γιγνομένοις, δτι. τῆς αἰτίας εἰς τὸ αἰσχυνόμενος, ὅπερ μτχ. επιθηκ.— ἐμβάλειν, ἄορ. β' ἀπρηφ. τοῦ ἐμβάλλω' τὸ ἀπρηφ. εἰδικ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ δοκεῖ' ὑποκμ. τοῦ ἀπρηφ. τις' τὴν φιλοπραγμοσύνην Φίλιππῳ, ἀντικείμενα τοῦ ἐμβάλειν.—εἰ ἤθελε καὶ μηδὲν ἔπραττε, ὑποθηκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἀποχερῆν ἄν=(ὄτι) ἀπέχερῃ ἄν (β' εἶδος σημ. τὸ ἀπραγματοποιήτων).—ἔχων, μτχ. ιροσκ.—ἃ κατέστραπται καί... ἀναφρκ. πρότ. κατέστραπται, πρκμ. ὄρισκ. τοῦ καταστρέφωμαι=ὑποτάττω' προεἴληφε, πρκμ. ὄρισκ. τοῦ προλαμβάνω.—ἀποχερῆν, ἐνεστ. ἀπρηφ. τοῦ ἀπροσώπου ἀπόχερῃ (ἀπέχερῃ, ἀποχερῆσει, ἀπέχερῃς)=εἶναι ἀρκετόν' τὸ ἀπρηφ. εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δοκεῖ μοι' ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀποχερῆν ἐνν.: ἔχειν ἃ κατέστραπται καὶ ἡσυχίαν ἔχειν.—ἐνίοις, ἀντων. ἄοριστος (ἐνιοί, ἐνίαι, ἐνία=μερικοί) ἢ δτι. εἶναι προσωπκ. τοῦ ἀποχερῆν ἄν' ὑμῶν, γνκ. διαιρηκ. τοῦ ἐνίοις.—ἐξ ὧν, ἐμπροθ. προσδ. δηλῶν τὴν αἰτίαν.—αἰσχύνην, ἀνανδρίαν, τὰ αἰσχιστά, ἀντικμ. τοῦ ὀφληκότες ἄν ἡμεν' ὀφληκότες ἡμεν, περιφραστικὸς ὑπερσυντκ. τοῦ ὀφλισκάνω (ὀφλίσκων, ὀφλήσω, ἄορ. β' ὄφλον, ὄφληκα, ὄφληκειν), ὅπερ κυρ.=καταδικάζομαι νά πληρώσω πρόστιμον' ἔπειτα: ὀφλισκάνω αἰσχύνην, ἀνανδρίαν=ἐπισύρω κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου αἰσχύνην, κατηγορίαν δειλίας=καταισχύνομαι, κατηγοροῦμαι ὡς ἀνάνδρος.—ἐπιχειρῶν, ὀρεγόμενος, μτχ. αἰτλγκ.—ἐπειδὴ ἐπιχειρεῖ, ἐπειδὴ ὀρεγεται' τινι, ἀντικμ. τοῦ ἐπιχειρῶν' τοῦ πλείονος, ἀντικμ. τοῦ ὀρεγόμενος.—ἐκκαλέσαιτο, μέσ. ἄορ. α' εὐκτκ. τοῦ ἐκκαλοῦμαι=ἐξεγείρω.—εἴπερ μὴ ἀπεγνώκατε (πρκμ. ὄρισκ. τοῦ ἀπογιγνώσκω), ὑποθηκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἄν ἐκκαλέσαιτο (α' εἶδος).

§ 43-44. Ἐγὼ δὲ τοῦλάχιστον ἀπορῶ, ἐὰν (: διότι) κανεῖς ἀπὸ σᾶς οὔτε σκέπτεται οὔτε ὀργίζεται, ἄν καὶ βλέπει (: διὰν βλέπῃ), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι ἡ μὲν ἀρχὴ τοῦ πολέμου ἔχει γίνεαι, διὰ νὰ τιμωρήσωμεν τὸν Φίλιππον, τὸ δὲ τέλος (αὐτοῦ) τώρα πλέον εἶναι, διὰ νὰ μὴ κακοποιηθῶμεν ἡμεῖς ἀπὸ τὸν Φίλιππον. Προσέτι δὲ (= ἀλλὰ μὴν), ὅτι βεβαίως (= γ' = γε) δὲν θὰ σταματήσῃ (ἀλλ' οὐ θὰ προχωρήσῃ καὶ θὰ ἐπέλθῃ ἐναντίον τῆς Ἀττικῆς), εἶναι φανερόν, ἐὰν δὲν θὰ (τὸν) ἐμποδίσῃ κανεῖς. Ἐπειτα (: Καὶ ἀφοῦ εἶναι εἶσι) θὰ (τὸ) περιμένωμεν αὐτό, καὶ νομίζετε (= οἴεσθε), ὅτι ὅλα πάντε καλὰ (= πάντα καλῶς ἔχειν), ἄν ἀποστειλεῖτε τριήρεις κενὰς καὶ τὰς ἐλπίδας (αἱ ὅποια παρέχονται) ἀπὸ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον (τὸν ῥήτορα = παρὰ τοῦ δεινός); Δὲν θὰ ἐπιβιβασθῶμεν (ἐπὶ τέλους εἰς τὰς ναῦς); Δὲν θὰ ἐκστρατεύσωμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι (= [ἡμεῖς] αὐτοὶ) μὲ ἓνα μέρος τοῦλάχιστον (= γε) ἰδικῶν μας στρατιωτῶν τώρα (τοῦλάχιστον), ἄν καὶ (: ἀφοῦ) δὲν (τὸ ἐκάμαρην) πρότερον; Δὲν θὰ πλεύσωμεν ἐναντίον τῆς χώρας ἐκεῖνου; «Εἰς ποῖον μέρος (= ποῖ) λοιπὸν θὰ προσορμισθῶμεν;» ἤθελε μ' ἐρωτήσῃ κανεῖς (: Ἴσως μ' ἐρωτήσῃ κανεῖς = ἤρειτό

τις = ἔροίτο ἄν τις). Τὰ ἀσθενῆ μέρη, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐκείνου (= τὰ σαθρὰ τῶν πραγμάτων ἐκείνου) (: τὰ μέρη, ὅπου ἐκεῖνος εὐκόλως δύναται νὰ προσβληθῆ) θὰ (τὰ) ἀνεύρη αὐτὸς ὁ πόλεμος, ἄν (τόν) ἐπιχειρήσωμεν (: ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸν ἐπιχειρήσωμεν): ἄν ὁμως καθήμεθα εἰς τὴν πατρίδα μας (: ἐδῶ) ἀκούοντες τοὺς ῥήτορας (= τῶν λεγόντων) νὰ ἀλληλοὑβρίζονται (= λοιδορουμένων ἀλλήλους) καὶ νὰ ἀλληλοκατηγοροῦνται (= αἰτιωμένων ἀλλήλους), (τότε) τίποτε ἀπὸ ὅσα πρέπει (= τῶν δεόντων) δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ἐκ μέρους ἡμῶν (: δὲν θὰ κάμωμεν ποτέ).

Παρατηρήσεις.

θαυμάζω, εἰ κτλ., μετὰ τὰ ψυχικοῦ πάθους σημαντικὰ ρ. (χαίρω, θαυμάζω κ. τ. τ.) ἢ μετὰ τὰς ταυτοσήμους ἀπροσώπους ἐκφράσεις (αἰσχρόν ἐστι, θαυμαστόν ἐστι κ. τ. τ.) τὸ αἷτιον τοῦ ψυχικοῦ πάθους ἐκφέρεται ὄχι μόνον διὰ τοῦ αἰτιολογ. ὅτι, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ εἰ (ὡς αἰτιολογικοῦ).—ὕμων, γνκ. διαιρητ. τοῦ μηδεῖς.—δρῶν, μτχ. ἐνδtk. ἢ χροικ. = εἰ καὶ δρᾶ ἢ δταν δρᾶ.—γιγνομένην, οὖσαν, μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ δρῶν ὡς αἰσθητικοῦ ρ.: ὑποκμ. τῆς μὲν α' μτχ.: τὴν ἀρχήν, τῆς δὲ β': τὴν τελευταίην.—περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι, ὑπὲρ τοῦ μὴ παθεῖν κακῶς, ἐμπρόθ. προσδ. σημ. τὸν σκοπόν ὡς ὑποκμ. τῶν συνάρθρων ἀπρμφ. ἐνν. τό: ἡμᾶς ὑπὸ Φιλίππου, ποιητ. αἷτιον.—ἀλλὰ μὴν, ἐδῶ τὸ ἀλλὰ μὴν εἶναι μεταβατικὸς σύνδ.= προσέτι δέ, ἐκτὸς δὲ τούτου.—ὅτι οὐ στήσεται (μέλλ. ὀριστ. τοῦ ἴσταμαι), εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ. τῆς ἀπροσ. ἐκφράσεως δηλόν (ἐστι): ὑποκμ. τοῦ στήσεται ἐνν.: Φίλιππος.—εἰ μὴ τις κωλύσει (δηλ. αὐτὸν προῖέναι), ὑποθtk. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: οὐ στήσεται (α' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν).—τοῦτο (δηλ. τὸ προῖέναι καὶ ἦκειν Φίλιππον εἰς τὴν Ἀττικὴν), ἀντικμ. τοῦ ἀναμενοῦμεν (μέλλ. ὀριστ. τοῦ ἀναμένω).—τριήρεις... ἄν ἀποστείλητε, ὑποθtk. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: οἴεσθε πάντα ἔχειν καλῶς (δ' εἶδος) τριήρεις, ἐπιτίδας, ἀντικείμενα τοῦ ἀποστείλητε.—δεῖνος, ἀντων. ἄορ. κλινομένη κατὰ τὴν γ' κλίσειν (δ δεῖνα, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα - οἱ δεῖνες, τῶν δεῖνων, [τοῖς δεῖσι], τοὺς δεῖνας) λαμβάνεται δὲ καὶ ἄκλιτος (ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα, τῷ δεῖνα κτλ.) εἶναι δ' αὕτη εὐχρηστος, ὅταν δὲν δύναται ἢ δὲν θέλῃ τις νὰ ὀνομάσῃ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα.—πάντα, ὑποκμ. τοῦ εἰδικ. ἀπρμφ. ἔχειν, τὸ ὁποῖον ἐξαρτ. ἐκ τοῦ οἴεσθε.—οὐκ ἐμβησόμεθα (δηλ. εἰς ναῦς); οὐκ ἐξιμεν κτλ., αἱ μικραὶ προτάσεις καὶ αἱ ἀλλεπάλληλοι ἐρωτήσεις ἐκφράζουν ἄριστα τὴν σφοδρότητα τοῦ λόγου.—ἐξιμεν (μέλλ. ὀριστ. τοῦ ἐξέρχομαι), ὑποκμ. ἐνν. ἡμεῖς αὐτοί, κτηρικ. προσδ.—μέρει, δtk. τῆς συνοδείας στρατιωτῶν, γνκ. διαιρητ. τοῦ μέρει.—εἰ καὶ μὴ πρότερον (δηλ. ἐξήλθομεν), ἐνδtk. πρότ.—ποῖ, ἐπίρρ. ἐρωτημτκ. τοπικόν δηλοῦν τὴν εἰς τόπον κίνησιν=εἰς ποῖον μέρος.—προσορμίζομεθα, μέλλ. ὀριστ. τοῦ προσορμίζομαι.—ἤρετο, ἄορ. β' ὀριστ. τοῦ ἐρωτῶ.—«ποῖ οὖν προσορμίζομεθα»; ἤρετό τις (= ἔροίτο ἄν τις), σχῆμα προλήψεως ὁ Δημοσθ. προβλέπων, ὅτι ἴσως κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀκρατάς του ἀντίειπῃ εἰς αὐτόν, προλαμβάνει καὶ θέτει εἰς τὸ στόμα του τὴν ἐνδεχομένην ἀντίρρησιν (ποῖ οὖν προσορμίζο-

μεθα;), εἰς τὴν ὁποίαν ἀμέσως ἀπαντᾷ διὰ τοῦ εὐρήσει κτλ. — τὰ σαθρά, ἀντικμ. τοῦ εὐρήσει, τοῦ ὁποίου ὑποκμ. ὁ πόλεμος.— ἂν ἐπιχειρῶμεν, ὑποθτκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: εὐρήσει τὰ σαθρά κτλ. (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον).— ἂν καθώμεθα, κτλ., ὑποθτκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: οὐδέποτε οὐδὲν ἡμῖν μὴ γένηται τῶν δεόντων = οὐκ ἐλπὶς ἔστι μὴ ποίε τι τῶν δεόντων γένηται ἡμῖν = οὐδέποτε οὐδὲν τῶν δεόντων γενήσεται ἡμῖν (δ' εἶδος).— ἀκούοντες, μτχ. τροπκ. τῶν λεγόντων, ἀντικμ. τοῦ ἀκούοντες· λοιδορουμένων καὶ αἰτιωμένων, μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ ἀκούοντες ὡς αἰσθητικοῦ ρ. ἔδω τὸ ἀκούω συνετάχθη μετὰ γνκ. καὶ κατηγρητκ. μτχ., διότι δηλοῦται ἄμεσος ἀντίληψις = ἀκούω τινὰ μὲ τὰ αὐτιά μου νὰ... — οὐδὲν, ὑποκμ. τοῦ μὴ γένηται· τῶν δεόντων, γνκ. διαιρητκ. τοῦ οὐδὲν.

§ 45-46. Διότι, νομίζω, ὅπου μὲν ἐν μέρος ἐκ τῶν πολιτῶν (= τῆς πόλεως) ἀποσταλῆ μαζί (μὲ τοὺς μισθοφόρους), καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἀποσταλοῦν ὅλοι οἱ πολῖται (= κἂν μὴ πᾶσα [ἢ πόλις ἀποσταλῆ]), (ἐκεῖ) καὶ οἱ θεοὶ (μᾶς) εἶναι εὐμενεῖς καὶ ἡ τύχη ἀγωνίζεται μαζί μας (: μᾶς βοηθεῖ = συναγωνίζεται [ἡμῖν])· ὅπου ὅμως ἀποστείλετε (= ὅποι δ' ἂν ἐκπέμψητε) (μόνον ἓνα) στρατηγόν (χωρὶς στρατὸν ἐκ πολιτῶν Ἀθηναίων) καὶ ψήφισμα ἀνεκτέλεστον καὶ τὰς ἐλπίδας (αἱ ὁποῖαι παρέχονται) ἀπὸ τοῦ βήματος, (ἐκεῖ) τίποτε δὲν οἷος γίνεται ἀπὸ ὅσα πρέπει, ἀλλ' οἱ μὲν ἐχθροὶ ἐμπαίζουσι (: χλευάζουσι) (τὰς τοιαύτας ἀποστολάς), οἱ δὲ σύμμαχοι τὰς φοβοῦνται σὰν τὸ Χάρο (= τεθναῖσι τῷ δέει). Διότι δὲν εἶναι δυνατόν, (γαί) δὲν εἶναι δυνατόν ἓνας (μόνον) ἄνθρωπος (ἓνας δηλ. στρατηγὸς χωρὶς στρατὸν) νὰ δυνηθῆ ποτὲ νὰ (οἷος) ἐκτελέσῃ ὅλα αὐτά, ὅσα θέλετε νὰ (οἷος) ὑποσχεθῆ ὅμως καὶ νὰ (οἷος) βεβαιώσῃ καὶ νὰ κατηγορήσῃ τοῦτον καὶ ἐκεῖνον (= τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα) (αὐτὸ) εἶναι δυνατόν, ἀλλὰ τὰ (ἐκάστοτε) ζητήματά μας (= τὰ δὲ πράγματα) ἕνεκα τούτων χάνονται. Διότι, ὅταν ὁ μὲν στρατηγὸς ἐχῆ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του (= ἡγήται) ἀθλίους μισθοφόρους ἀμίσθους (: μὴ λαμβάνοντας μισθόν), ἔδω δ' εὐκόλως ὑπάρχουσι (: εὐρίσκονται) ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ψεύδονται (= οἱ ψευδόμενοι) πρὸς οἷος διὰ τὰς πράξεις (: διὰ τὰς ἐπιχειρήσεις) ἐκεῖνου (= ὑπὲρ ὧν ἂν ἐκεῖνος πράξῃ), σεῖς δὲ συμφώνως μὲ ὅσα ἀκούετε (: βασιζόμενοι εἰς ὅσα ἀκούετε = ἐξ ὧν ἂν ἀκούσητε) ἀποφασίζετε ὅτι τύχη (: ἀπεριοκέπτως ἀποφασίζετε), (τότε) τί πράγματι (εἰ μὴ ὀλεθρον, ὅπως λέγω) πρέπει νὰ περιμένῃ κανεῖς;

Παρατηρήσεις.

ὅποι ἂν... ἀποσταλῆ, ἀναφρκ. ὑποθτκ. πρότ. ὅποι, ἐπίρρ. ἀναφρκ. τοπικόν.— συναποσταλῆ (= ἀποσταλῆ σὺν τοῖς ξένοις), πθτκ. ἀόρ. β' ὑποκτκ.

τοῦ συναποστέλλομαι.— *κἄν μὴ πᾶσα* (δηλ. ἡ πόλις ἀποσταλῆ), ἐνδτκ. πρότ.
 — τὸ τῶν θεῶν, τὸ τῆς τύχης (περίφρασις = οἱ θεοί, ἡ τύχη), τὸ μὲν α' εἶναι
 ὑποκμ. τοῦ ἐνν. ρ. ἐστί, τὸ δὲ β' τοῦ συναγωνίζεται' εὐμενές, κτηρμ. — στρα-
 τηγὸν καὶ ψήφισμα καὶ ἐλπίδος, ἀντικμ. τοῦ ἐκπέμψητε. — οὐδέν, ὑποκμ.
 τοῦ γίγνεται' τῶν δεόντων, γγκ. διαιρητκ. τοῦ οὐδέν. — καταγελωσοί, ὡς ἀντικμ.
 τοῦτοῦ ἐνν.: τῶν τοιοῦτων ἀποστόλων. — τεθναῖσι, πρκμ. ὀριστ. γ' πληθ. προσ.
 (τεθνήκασι καὶ τεθναῖσι) τοῦ ἀποθνήσκω (ἀπέθνησκον, ἀποθανοῦμαι, ἀπέ-
 θανον, τέθνηκα, ἐτεθνήκειν)' τῷ δέει, οὐσ. πτ. δικ. ὀνομαστκ. τὸ δέος, τοῦ
 δέους κτλ. = ὁ φόβος ἢ δικ. σημ. τὴν αἰτίαν' τοὺς ἀποστόλους, ἀντικμ. τοῦ
 τεθναῖσι τῷ δέει, διότι τοῦτο = μάλιστα δεδίασι = παρὰ πολὺ φοβοῦνται' περὶ
 τοῦ πράγματος βλ. § 24. — οὐκ ἔστιν, οὐκ ἔστιν, ἀναδιπλώσις (πρβλ. § 10
 «πότε... πότε»). — ἔστιν, ἀπρόσ. ὑποκμ. αὐτοῦ δυνηθῆναι' ὑποκμ. τοῦ δυνη-
 θῆναι τὸ: ἔνα ἄνδρα' πράξει, τελκ. ἀπρηφ. ἐκ τοῦ δυνηθῆναι. — ὑποσχέσθαι
 καὶ φῆσαι καὶ αἰτιάσασθαι, ὑποκμ. τοῦ ἀπρόσ. ἔστιν' ὡς ὑποκμ. τῶν ἀπρηφ.
 ἐνν. τὸ: τοῦτον (δηλ. τὸν ἔνα ἄνδρα)' τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα, ἀντικμ. τοῦ
 αἰτιάσασθαι. — ὑποσχέσθαι, ἀόρ. β' ἀπρηφ. τοῦ ὑπισχοῦμαι' φῆσαι, ἀόρ. α'
 ἀπρηφ. τοῦ φημί = ἰσχυρίζομαι, βεβαιῶ. — ὑποσχέσθαι καὶ φῆσαι, καθὼς οἱ
 ρήτορες ἀπὸ τοῦ βήματος (§ 43) παρεῖχον εἰς τοὺς Ἄθην. ἀγαθὰς ἐλπίδας
 περὶ τοῦ πολέμου, τοιοῦτοτρόπως καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν στρατηγῶν' ἐδῶ ὁ Δημοσθ.
 ὑπαινίσσεται τὸν στρατηγὸν τῶν μισθοφορικῶν στρατευμάτων Χάρητα, τοῦ
 ὁποῖου αἱ ὑποσχέσεις ἦσαν παροιμιώδεις. — καὶ τὸν δεῖνα αἰτιάσασθαι καὶ
 τὸν δεῖνα, εἰς τὰς ἀποτυχίας συνήθιζον οἱ στρατηγοὶ νὰ κατηγοροῦν ἄλλους,
 διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν τιμωρίαν' οὕτως ὁ Χάρης διέβαλε κατὰ τὸν συμμαχικὸν
 πόλεμον (358) τοὺς συνάρχοντας Ἰφικράτην καὶ Τιμόθεον ὡς προδότας. — τὰ
 πράγματα, ὑποκμ. τοῦ ἀπόλωλε (πρκμ. ὀριστκ. τοῦ ἀπόλλυμαι). — ἐκ τούτων,
 ἐμπρόθ. προσδ. σημ. τὴν αἰτίαν. — *ὅταν ἡγήται...*, οἱ δέ... ὧσιν, ὑμεῖς δέ... ψη-
 φίζησθε, χρονικαὶ πρότ. — *ξένων*, ἀντικμ. τοῦ ἡγήται' ἀθλίων ἀπομίσθων,
 ἐπιθτκ. προσδ. τοῦ ξένων. — οἱ ψευδόμενοι, μτχ. ἐπιθτκ. χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ.
 τοῦ ὧσιν. — *ὑπὲρ ἄν... ἂν πράξει*, ἀναφрк. ὑποθτκ. πρότ. — *ἐξ ὧν ἂν ἀκούσητε*
 (= ἐκ τούτων, ἂ ἂν ἀκούσητε), ἀναφрк. ὑποθτκ. πρότ. ἐδῶ ἢ ἐκ μετὰ γγκ.
 δηλοῖ συμφωνίαν. — *ὅ, τι ἂν τύχητε* (δηλ. ψηφίζόμενοι), ἀναφрк. ὑποθτκ. πρότ.
 χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ψηφίζησθε. — *τί καὶ χρεὶ προσδοκᾶν*, εὐθεῖα
 ἐρωτητκ. πρότασις (ἀπόδοσις τῶν χρονκ. πρότ.: *ὅταν ἡγήται* κτλ.)' ἐδῶ ὁ καὶ
 ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰ προηγούμενα: τὰ πράγματα... ἀπόλωλεν: διότι, ὅταν ὁ
 μὲν στρατηγός... , τί πράγματι (εἰ μὴ ὄλεθρον, ὅπως λέγω) πρέπει νὰ περι-
 μένη κανεῖς; ὁ καὶ δηλ. εἶναι συναναφορικός. — *τί*, ἀντικμ. τοῦ προσδοκᾶν,
 ὅπερ ὑποκμ. τοῦ ἀπρόσ. *χρεὶ* ὡς ὑποκμ. τοῦ προσδοκᾶν ἐνν. τὸ: τινά.

§ 47. Πῶς λοιπὸν θὰ παύσουν αὐτά; "Ὅταν σεῖς, ἄνδρες Ἄθη-
 ναῖοι, τοὺς ἰδίους (ἀνθρώπους) καταστήσετε στρατιώτας καὶ μάρτυρας
 (συγχρόνως) τῶν πράξεων τῶν στρατηγῶν των (= τῶν στρατηγουμέ-
 νων) καὶ (ὅταν αὐτοὺς) μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν των (= ἐλθόντας =
 ἐπανελθόντας) εἰς τὴν πατρίδα (τοὺς κάμετε) δικαστὰς τῶν εὐθυνῶν
 (τῶν στρατηγῶν), ὥστε νὰ μὴ μανθάνετε μόνον ἐξ ἀκοῆς (= μὴ

ἀκούειν ἡμᾶς) τὰ τῶν ὑποθέσεών σας (=τὰ ὑμέτερά αὐτῶν), ἀλλὰ καὶ παρόντες (ἐκεῖ) νὰ τὰ βλέπετε (διὰ τῶν συμπολιτῶν σας στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι θὰ παρακολοῦθον τὰς πράξεις τῶν στρατηγῶν). Τώρα ὁμως εἰς τοιοῦτο σημεῖον καταισχύνης ἔχουν φθάσει τὰ πράγματα (: τώρα δὲ ἐπικρατεῖ μία κατάστασις τόσον ἀναξιοπρεπής), ὥστε καθένας ἀπὸ τοὺς στρατηγοὺς δύο καὶ τρεῖς φορές δικάζεται ἐνώπιόν σας δι' ἐγκλήματα τιμωρούμενα μὲ θάνατον (=περὶ θανάτου), κανεὶς δὲ ἀπὸ αὐτοὺς οὔτε μίαν φοράν δὲν τολμᾷ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν θάνατον πολεμῶν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν (= πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀγωνίσασθαι περὶ θανάτου), ἀλλὰ προτιμοῦν μᾶλλον (= μᾶλλον αἰροῦνται) τὸν θάνατον τῶν σωματεμπόρων καὶ τῶν κλεπιτῶν ἀπὸ τὸν ἀρμόζοντα (θάνατον) (: ἀπὸ τὸν ἐντιμὸν θάνατον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης): διότι εἶναι ἴδιον τοῦ μὲν κακούργου, ἀπὸ δικασθῆ (= κριθέντα), νὰ ἀποθάνῃ, τοῦ δὲ στρατηγοῦ (νὰ ἀποθνήσκῃ) μαχόμενος πρὸς τοὺς ἐχθροὺς.

Παρατηρήσεις.

ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ παύσεται (ἀττ. σύντ.).— ὅταν ἡμεῖς ἀποδείξητε... τῶν εὐθυνῶν, χρονκ. πρότ. τοὺς αὐτοὺς, ἀντικμ. στρατιώτας καὶ μάρτυρας καὶ δικαστάς, κτηγμ. τῶν στρατηγουμένων, μτχ. ἐπιθκ. γέν. οὐδ. ἡ γγκ. εἶναι ἀντικμν. τοῦ μάρτυρας' ἐλθόντας, μτχ. χρονκ. ὑποκμ. τῆς μτχ. ἐνν. αὐτοὺς = ἐπ' αὐτοῖ) ἔλθωσι' τῶν εὐθυνῶν (ὄνομοστκ. ἡ εὐθυνα, συνήθως ἐν τῷ πληθ. αἰ εὐθυναί), γγκ. ἀντικμν. τοῦ δικαστάς' ἐν Ἀθήναις πάντες οἱ ἄρχοντες μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἀρχῆς των ὄφειλον νὰ δώσουν λόγον τῶν πράξεών των.— ὥστε μὴ ἀκούειν..., συμπερασμκ. πρότ. ὑμᾶς, ὑποκμ. τοῦ ἀκούειν καὶ ὄραν' τὸ ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ. (ὑμᾶς) ἔπρεπε νὰ παραλειφθῆ διὰ τὴν ταυτοπροσωπίαν (ὑμεῖς ἀποδείξητε), ἀλλὰ διὰ τὴν ἔμφασιν προσετέθη κατ' αἰτ. (ὑμᾶς).— τὰ ὑμέτερα αὐτῶν, ἀντικμ. τοῦ ἀκούειν καὶ ὄραν' περὶ τοῦ: τὰ ὑμέτερα αὐτῶν βλ. § 7 ἐν σελ. 9^α παρόντας, μτχ. τροπκ.— τὰ πράγματα, ὑποκμ. τοῦ ἦκει (ἀττ. σύντ.) αἰσχύνης, γγκ. διαιρτκ. τοῦ τοῦτο.— ὥστε... κρίνεται κτλ., συμπερασμκ. πρότ.— τῶν στρατηγῶν (γγκ. διαιρτκ. τοῦ) ἕκαστος, ὁ Δημοσθ. ἐννοεῖ διαφόρους στρατηγοὺς τῆς ἐποχῆς του, ἄγνωστον ἀκριβῶς ποίους· ἴσως τὸν Χάρητα, ὁ ὅποιος πολλακίς κατηγορήθη καὶ ἐδικάσθη δι' ἀποτυχίας του εἰς διαφόρους ἐπιχειρήσεις.— κρίνεται περὶ θανάτου, τὸ κρίνομαι συντάσσεται συνήθως μετὰ γγκ. τῆς αἰτίας (κρίνομαι θανάτου = δικάζομαι δι' ἐγκλημα τιμωρούμενον μὲ θάνατον)· ἐδῶ εἰς τὴν γενικὴν προσετέθη ἡ προθ. περὶ διὰ τὴν συμφωνίαν πρὸς τὸ ἀγωνίσασθαι περὶ θανάτου.— αὐτῶν, γγκ. διαιρτκ. τοῦ οὐδεὶς, ὅπερ ὑποκμ. τοῦ τολμᾷ' οὐδ' ἀπαξ, ἐμφαντικὴ ἀντίθεσις πρὸς τὸ προηγούμενον δις καὶ τρεῖς' ἀγωνίσασθαι, τελκ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ τολμᾷ.— τὸν θάνατον, ἀντικμ. τοῦ αἰροῦνται.— τῶν ἀνδραποδιστῶν καὶ λωποδυτῶν, γγκ. ὑποκειμν. τοῦ: τὸν θάνατον' τοῦ προσήκοντος, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· ἡδύνατο νὰ τεθῆ καὶ ὁμοιοπῶτως πρὸς τὸν α' ὄρον μεσολαβούντος τοῦ ἦ = ἡ τὸν προσήκοντα (θάνατον).— τῶν ἀν-

δραποδιστῶν, βλ. ἐγκερ. ἐκδ. ἐν λ. ἀνδραποδισταί (σελ. 58).—*λωποδύτης* (λωπος [= ἱμάτιον] - δύνω), κυρ.= ὁ ἀποδύων τὰ ἱμάτια, ὁ κλέπτων τὰ ἐνδύματα τῶν λουομένων ἢ ὀδοιπορούντων· ἔπειτα καθόλου = κλέπτης· καὶ κατὰ τῶν λωποδυτῶν ἐπεβάλλετο ὡς ποινὴ ὁ θάνατος.—*κακούργου*, στρατηγοῦ, γνη. κατηγορηματικαὶ κτητικαί.—*κριθέντα*, μτχ. χρονκ.=ἐπὶ κριθῆ· ἀποθανεῖν, ὑποκμ. τοῦ ἔστι.—*στρατηγοῦ δέ*, ἐνν. ἔστιν ἀποθνήσκειν· *μαχόμενον*, μτχ. τροπκ. τοῖς πολεμίοις, ἀντικμ. τοῦ μαχόμενον.

§ 48-49. Ἀπὸ ἡμᾶς δὲ ἄλλοι μὲν περιφερόμενοι (εἰς τὴν ἀγορὰν) διαδίδουν, ὅτι ὁ Φίλιππος μαζὶ μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους μηχανᾶται (: μελετᾷ = *πράττειν*) τὴν κατάλυσιν (τῆς ἐν Βοιωτίᾳ ἡγεμονίας) τῶν Θηβαίων καὶ διαλύει τὰς πολιτείας (: τὸν σύνδεσμον τῶν Βοιωτικῶν καὶ Ἀρκαδικῶν πόλεων), ἄλλοι δέ, ὅτι πρόθεβεις ἔχει στείλει πρὸς τὸν βασιλέα (τῶν Περσῶν), ἄλλοι δέ, ὅτι εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰλλυριῶν (= ἐν Ἰλλυριοῖς) ὀχυρώνει πόλεις, ἄλλοι δὲ (τέλος) πλάττοντες ὁ καθένας λόγους (ψευδεῖς καὶ ἀνυπάρκτους) περιφερόμεθα (εἰς τὴν ἀγορὰν). Ἐγὼ δὲ νομίζω μὲν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὰ τοὺς θεοὺς, ὅτι ἐκεῖνος εἶναι μεθυμένος (ἀπὸ χαρᾶν) διὰ τὸ μέγεθος τῶν κατορθωμάτων του καὶ πολλὰ τοιαῦτα (σχέδια) φαντάζεται μὲ τὸν νοῦν του, διότι βλέπει (= *δρῶντα*) τὴν (παντελεῆ) ἔλλειψιν (= *τὴν ἐρημίαν*) ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι θὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ (τὸν) ἐμποδίσουν (= *τῶν κωλυσόντων*), καὶ διότι εἶναι ἐπηρεμένος (: ὑπερήφανος) διὰ τὰς πράξεις του, ἀλλ' ὅμως βεβῆκως δὲν (νομίζω) (= *οὐ μέντοι γε [οἶμαι]*), μὰ τὸν Δία, ὅτι (ἐκεῖνος) προτιμᾷ νὰ ἐνεργῇ (: νὰ καταστρώῃ τὰ σχέδιά του = *πράττειν*) κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε οἱ ἀνοητότατοι ἐκ τῶν παρ' ἡμῶν νὰ γνωρίζουν, τί σκοπεύει νὰ κάμῃ ἐκεῖνος· διότι ἀνοητότατοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ χαλκεύουν (: κατασκευάζουν) ψευδεῖς εἰδήσεις (= *οἱ λογοποιῶντες*).

Παρατηρήσεις.

ἡμῶν, γνη. διαίρη. τοῦ οἱ μὲν, ὅπερ ὑποκμ. τοῦ φασί.—*περιόντες*, ἐνεστ. μτχ. τοῦ περιέρχομαι· ἢ μτχ. εἶναι τροπκ.—*μετὰ Λακ. φασί Φίλ. πράττειν τὴν Θηβ. κατάλυσιν*, οἱ Λακεδ. ἀπὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης ἔτρεφον ἀσπονδον μίσος κατὰ τῶν Θηβαίων, τοὺς ὁποίους καὶ οἱ Ἀθην. ὡσαύτως ἐμίσουν ἐπομένως ἂν οὗτοι ἤκουον, ὅτι θὰ πάθουν κακόν τι οἱ Θηβ., πολὺ θὰ ἠγχαριστοῦντο· διέδιδον ὅθεν τινές, ὅτι ὁ Φίλ. σκέπτεται νὰ καταλύσῃ μὲ τὴν σύμπραξιν τῶν Λακεδ. τὴν ἐν Βοιωτίᾳ ἡγεμονίαν τῶν Θηβ.· τὴν τοιαύτην ὅμως φήμην-ὅπως καὶ τὰς ἐπομένας-ἐνήργει αὐτὸς ὁ Φίλ. νὰ διαδίδεται εἰς τὰς Ἀθήνας διὰ τῶν ἐμμίσθων ὀργάνων του· θέλων ν' ἀποσπᾷ τὴν προσοχὴν τῶν Ἀθην. ἀπὸ τῶν μελετωμένων σχεδίων του.—*πράττειν καὶ διασπᾶν*, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ φασί· ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ.: *Φίλιππον*.—*οἱ δὲ*

ὡς = οἱ δὲ φασιν, ὡς' ἐδῶ τὸ φημί συντάσσεται μετὰ εἰδικ. πρότ. (ὡς... πέπομφε), ἐνῶ τοῦτο σχεδὸν πάντοτε συντάσσεται μετὰ εἰδικ. ἀπρμφ.—ὡς βασιλέα, τὸ ὡς ἐδῶ εἶναι πρόθεσις=πρός· βασιλεὺς νοεῖται Ἄρταξέρξης ὁ Ὁγχοῦ βλ. ἐγκρο. ἔκδ. ἐν λ. βασιλεὺς (σελ. 62).—τειγίξειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ φασί· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ.: Φίλιππον· πόλεις, ἀντικμ.: ὁ Φίλ. ὠχύρωνε πόλεις εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰλλυριῶν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν κατακτήσεών του.—πλάττοντες, μτχ. τροπκ.—νή·μά, περὶ τῶν μορίων αὐτῶν βλ. § 10-12 ἐν σελ. 12.—μεθύειν, ὄνειροπολεῖν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ οἶμαι ὡς δοξαστικοῦ ρ· ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ.: ἐκείνον· τῷ μεγέθει, δικ. τῆς αἰτίας εἰς τὸ μεθύειν· τοιαῦτα, ἀντικμ. τοῦ ὄνειροπολεῖν· ὄρωντα καὶ ἐπηρμένον, μτχ. αἰτλγκ.= ἐπειδὴ ἑώρα καὶ ἐπῆρτο· ἐπηρμένον, πρμ. μτχ. τοῦ ἐπαίρωμαι (πθτικ. ἀόρ. ἐπῆρθη, πρμ. ἐπῆρμαι)=ὑπερηφανεύομαι· τὴν ἐρημίαν, ἀντικμ. τοῦ ὄρωντα· τῶν κωλυόντων, ἀντικμ. τοῦ ἐρημίαν· ἢ μτχ. τοῦ μέλλ. μετὰ τοῦ ἀρθρου σημαίνει τὸν ἰκανὸν νὰ πράξῃ τὸ ὑπὸ τῆς μτχ. ἐκδηλούμενον (πρβλ. καὶ § 23-24 ἐν σελ. 21 <τὴν παραταξομένην>).—τοῖς πεπραγμένοις, δικ. τῆς αἰτίας εἰς τὸ ἐπηρμένον.—οὐ μέντοι γε, δηλ. οἶμαι.—προαιρεῖσθαι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔφατ. ἐκ τοῦ ἐνν. ρ. οἶμαι· πράττειν, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ προαιρεῖσθαι.—ὥστε... εἰδέναι, συμπερασμ. πρότ.: τοὺς ἀνοητοτάτους, ὑποκμ. τοῦ εἰδέναι· τῶν παρ' ἡμῖν, γγκ. διαιρικ. τοῦ: τοὺς ἀνοητοτάτους.—τί μέλλει ποιεῖν, πλαγία ἐρωτικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ εἰδέναι· εἰσί, ὑποκμ.: οἱ λογοποιούντες· ἀνοητοτάτοι, κτρμ.

§ 50. Ἄλλ' ἂν, ἀφοῦ ἀφήσωμεν αὐτὰ (: τὰς φλυαρίας αὐτὰς), κατανοήσωμεν ἐκεῖνο (: τὸ ἐξῆς), ὅτι (δηλαδή) ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐχθρὸς (μας) καὶ μᾶς ἀποστρεῖ (: διαρπάζει) τὰς ἰδικὰς μας κτήσεις (=τὰ ἡμέτερα) καὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἔχει φρεθῆ ὑβριστικῶς (πρὸς ἡμᾶς) καὶ (ὅτι) ὄλα, ὅσα ἠλπίσαμεν κάποτε (= πῶποτε) οὐ κάποιος θὰ ἐπραττεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἔχουν ἐφρεθῆ (ὅτι ἐπράχθησαν) ἐναντίον μας, καὶ (ὅτι) τὰ μετὰ ταῦτα (= τὰ λοιπὰ) ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους (= ἐν αὐτοῖς ἡμῖν ἐστί), καὶ (τέλος ὅτι), ἐὰν δὲν θέλωμεν τώρα νὰ τὸν πολεμῶμεν ἐκεῖ, ἴσως θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ τὸ κάμωμεν ἐδῶ, ἂν (λέγω) κατανοήσωμεν (ὄλα) αὐτὰ, (τότε) καὶ τὰ πρόποντα (: καὶ τί πρέπει νὰ κάμωμεν) θὰ ἔχωμεν κατανοήσει (= ἐσόμεθα ἐγνωκότες) καὶ ἀπὸ ματαίους λόγους θὰ εἴμεθα ἀπηλλαγμένοι (= [ἐσόμεθα] ἀπηλλαγμένοι)· διότι δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζετε (= οὐ δεῖ σκοπεῖν [θυμᾶς]), ποῖα ἄραγε θὰ εἶναι (τὰ μέλλοντα) (= αὐτὰ ποι' ἐσται [τὰ μέλλοντα]), ἀλλὰ (πρέπει) καλῶς νὰ γνωρίζετε (= ἀλλὰ [δεῖ] εὐ εἰδέναι), ὅτι (αὐτὰ - τὰ μέλλοντα - θὰ εἶναι) ἄθλια (: ὅτι ἢ μέλλουσα κατὰστάσις θὰ εἶναι ἀθλία), ἂν δὲν στρέψετε τὴν προσοχὴν σας (εἰς τὰ πράγματα τῆς πόλεως) καὶ ἂν δὲν θελήσετε νὰ κάμετε τὰ πρόποντα.

Παρατηρήσεις.

ἄν... εἰδῶμεν, ὑποθκ. πρότ. (ἐπαναλαμβανομένη κατωτέρω καὶ διὰ τοῦ: ἄν ταῦτα εἰδῶμεν)· ἢ ἀπόδοσις· καὶ τὰ δέοντα ἐσόμεθα ἐγνωκότες κτλ. (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον).—ἀφέντες, ἀορ. β' μτχ. τοῦ ἀφίμι· ἢ μτχ. χρονκ.—ἐπὶ ἀφῶμεν.—ἐκεῖν(ο), ἀντικμ. τοῦ εἰδῶμεν (ὑποϊκτκ. τοῦ οἶδα)· ἐδῶ ἢ ἐκεῖνος μετὰ τινος ἐμφάσεως ἀντὶ τῆς ὁδε.—ὅτι ἐχθρὸς ἀνθρώπος (δηλ. ἐστὶ) κτλ., εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξηγησις τοῦ ἐκεῖνο· ἀνθρώπος (κράσις: ὁ ἀνθρώπος), ὑποκμ. τοῦ ἐνν. ἐστὶ· ἐχθρὸς, κτγρμ.—τὰ ἡμέτερα ἡμᾶς, ἀντικείμενα τοῦ ἀποστερεῖ.—καὶ (ὅτι) ἄπανθ'... εὖρηται, εἰδικ. πρότ. ἄπαντα, ὑποκμ. τοῦ εὖρηται (πρkm. ὄριστκ. τοῦ εὐρίσκομαι)· θὰ νοηθῆ ἢ κτγρμκ. μτχ. παραχθέντα ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ εὖρηται—ἄπαντα εὖρηται ὅτι ἐπράχθη.—ὅσα πώποτε ἠλείσασμέν τινα κτλ., ἀναφρκ. πρότ. ὑπὸ τὸ τινα ὁ Δημοσθ. ἔνοσι τὸν Φίλιππον, τὸν Ὀνόμαρχον, τὸν Κερσοβλέπτην, τὸν Χαρίδημον κλπ.—ὑπὲρ ἡμῶν, καθ' ἡμῶν, ἢ ἐπανάληψις τῶν ἀντων. κατὰ διάφορον ἔννοιαν δίδει χάριν καὶ ἔμφασιν εἰς τὸν λόγον.—καὶ (ὅτι) τὰ λοιπὰ... ἐστὶ, εἰδικ. πρότ. τὰ λοιπὰ, ὑποκμ. τοῦ ἐστὶ.—κἂν—καὶ (ὅτι), ἄν.—ἄν μὴ ἐθέλωμεν κτλ., ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἐνθάδε ἴσως ἀναγκασθησόμεθα... ποιεῖν (δ' εἶδος).—τὰ δέοντα, ἀντικμ. τοῦ ἐσόμεθα ἐγνωκότες, ὅπερ εἶναι τετελεσμένος μέλλ. τοῦ γινώσκω.—λόγων, ἀντικμ. τοῦ (ἐσόμεθα) ἀπηλλαγμένοι.—ἅττα ποτ' ἐσται (τὰ μέλλοντα), πλαγία ἐρωτμκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ σκοπεῖν· ἅττα, ἀντων. ἀναφρκ. (ἅτινα καὶ ἅττα)· ποτὲ (ἐπίρρ.), τοῦτο εὐρισκόμενον κατόπιν ἐρωτμκ. λέξεως= ἄραγε.—σκοπεῖν, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ· ὑποκμ. τοῦ ἀπρομφ. ἐνν. ὑμᾶς.—ὅτι (ταῦτα, τὰ μέλλοντα) φαῦλα (ἐσται), εἰδικ. πρότ. ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ εὐ εἰδέναι, ὅπερ εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἐνν. δεῖ—ἀλλὰ δεῖ εὐ εἰδέναι, ὅτι (ταῦτα) φαῦλα (ἐσται).—ἄν μὴ προσέχητε κτλ., ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: φαῦλα (ἐσται).

§ 51. Ἐγὼ μὲν λοιπὸν οὔτε ποτὲ ἄλλοτε (: ὅπως οὐδέποτε ἄλλοτε) ἐπροτίμησα νὰ εἶπω πρὸς εὐχαρίστησίν σας (κάτι), διὰ τὸ ὅποιον δὲν ἤμην πεπεισμένος (= ὅτι ἄν μὴ πεπεισμένος ᾧ = δ,τι μὴ πεπεισμένος εἶην), ὅτι καὶ θὰ (σᾶς) ὠφελήσῃ (= καὶ συνοῖσειν [ὑμῖν]), (τοιουτοτρόπως) καὶ τώρα ὅλα, ὅσα φρονῶ, (τὰ) ἔχω εἶπει ἐλευθέρως (= πεπαρρησίασμαι) μὲ γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν (= ἀπλῶς) χωρὶς οὐδόλως ἀπὸ φόβου νὰ συσταλῶ (= οὐδὲν ὑποστειλάμενος). Θὰ ἤθελα δέ, ὅπως ἀκριβῶς (= ὡσπερ) γνωρίζω ὅτι σᾶς συμφέρει νὰ ἀκούετε τὰ ἄριστα (: τὰς ἀριτίας γνώμας), τοιουτοτρόπως νὰ γνωρίζω, ὅτι (ἢ ἀρίστη γνώμη) θὰ ὠφελήσῃ (= συνοῖσον [τὸ τὰ βέλτιστα εἰπεῖν]) καὶ τὸν εἰπόντα αὐτήν· διότι (τότε) θὰ ἤμην πολὺ περισσότερον εὐχαριστημένος. Τώρα δέ, ἄν καὶ εἶναι ἀβέβαια ἐκεῖνα, τὰ ὅποια θὰ συμβοῦν εἰς ἐμὲ ἐξ αἰτίας αὐτῶν (: ἄν καὶ εἶναι ἀβέβαιον τί θὰ συμβῆ εἰς ἐμὲ ἐξ αἰτίας αὐτῶν [τῶν ὑπ' ἐμοῦ λεχθέντων: τῶν συμβουλῶν μου]), ἐν τοῖτοις ἐπροτίμησα (= αἰροῦμαι=εἰλόμην) νὰ δμιλήσω, διότι: εἰμαι

πειπεισμένος (= ἐπὶ τῷ πεπεισθαι), ὅτι αὐταὶ αἱ συμβουλαὶ μου θὰ σὰς ὠφελήσουν (= ταῦτα συνοίσειν ὑμῖν), ἐὰν (τὰς) ἐκτελέσετε. Εἶθε δὲ νὰ ἐπικρατήσῃ, ὅ,τι μέλλει νὰ ἀποβῆ ὠφέλιμον εἰς ὄλους.

Παρατηρήσεις.

λέγειν, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ εἰλόμην (μέσ. ἀορ. β' τοῦ αἰροῦμαι).—ὅ,τι... ὦ, ἀναφρκ. πρότ. — πεπεισμένος ὦ, πρκμ. ὑποτικ. τοῦ πείθομαι. — συνοίσειν, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ συμφέρει· τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἔξαρκ. ἐκ τοῦ πεπεισμένος ὦ· ὑποκμ. τοῦ συνοίσειν εἶναι τό· ὅ,τι· ὡς ἀντικμ. δὲ ἔνν. τό· ὑμῖν. — πάνθ', ἀντικμ. τοῦ πεπαρηγοῖσθαι, ὅπερ πρκμ. ὀριστκ. τοῦ παρηγοῖσθαι = λέγω ἑλευθέρως. — ὑποστειλάμενος, ἀόρ. μτχ. τοῦ ὑποστέλλομαι, τὸ ὅποιον κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν ναυτῶν, οἱ ὅποιοι φοβούμενοι ἐπικειμένην καταγίδα καταβιβάζουν τὰ ἱστία ἔπειτα μεταφορικῶς = ἀπὸ φόβον συστέλλομαι ἢ μτχ. ὑποστειλάμενος εἶναι τροπκ. — ἐβουλόμην ἄν, δυνητκ. ὀριστκ. — ὥσπερ ὅτι κτλ., ἢ σ.σ.τ.λ.: ὥσπερ οἶδα, ὅτι ὑμῖν συμφέρει ἀκούειν τὰ βέλτιστα. — εἰδέναι, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἐβουλόμην ἄν· συνοῖσον, οὐδ. μτχ. μέλλ. τοῦ συμφέρει· ἢ μτχ. εἶναι κατηγορηματικὴ ἐκ τοῦ εἰδέναι (= ὅτι συνοίσει)· ὑποκμ. τῆς μτχ. ἔνν.: τὸ εἰπεῖν τὰ βέλτιστα· τῷ εἰπόντι, ἀντικμ. τοῦ συνοῖσον. — πολλῶ, δικ. τοῦ μέτρον ἢ τῆς διαφορᾶς εἰς τὸ ἥδιον (σγκρ. ἐπίρρ.). — ἐπ' ἀδήλοις οὖσι τοῖς γενησομένοις = καίπερ ἀδῆλων ὄντων τῶν γενησομένων. — ὅμως ἐπὶ τῷ κτλ., ἢ σ.σ.τ.λ.: ὅμως αἰροῦμαι λέγειν ἐπὶ τῷ πεπεισθαι συνοίσειν ὑμῖν ταῦτα, ἄν πράξῃτε (ταῦτα). — ἐπὶ τῷ πεπεισθαι, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν τὸ αἴτιον· συνοίσειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ πεπεισθαι· ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ συνοίσειν· ὑμῖν, ἀντικμ. — ἄν πράξῃτε, ὑποθικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: (συνοίσειν = ὅτι) συνοίσει ταῦτα (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον)· νικῶν, εὐχετικὴ εὐκτικὴ ἐκφράζουσα εὐχὴν, ἢ ὁποῖα δύναται νὰ ἐκκληρωθῆ.—ὅ,τι πᾶσιν... συνοίσειν, ἀναφρκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ. τοῦ νικῶν· πᾶσιν, ἀντικμ. τοῦ συνοίσειν.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Α' ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΥ (*)

4. Προοίμιον (§ 1).

Αίτια, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ρήτωρ ὡς λαμβάνων πρῶτος τὸν λόγον εἶναι ἄξιος συγγνώμης.

Ἰ Ἐπειδὴ ἐν τῇ σημερινῇ συνλεύσει, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δὲν πρόκειται περὶ νέας ὑποθέσεως, ἀλλὰ περὶ παλαιᾶς, περὶ τῆς ὁποίας πολλάκις ἔχει γίνεαι συζητήσεις χωρὶς οἱ μέχρι τοῦδε ρήτορες νὰ συμβουλευέσων τὰ πρέποντα, νομίζω ὅτι εὐλόγως θὰ τύχω συγγνώμης ἐκ μέρους σας, εἰάν πρῶτος σήμερον λαμβάνω τὸν λόγον.

B. Διήγησις (§ 2 - 12).

1. *Αίτια, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει ν' ἄθυμουν οἱ Ἀθην. διὰ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων. — Παραδείγματα ἐνισχύοντα τὰς χρηστάς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας τοῦ ρήτορος (§ 2 - 6).*

Δὲν πρέπει ν' ἄθυμῆτε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διὰ τὴν παροῦσαν κακὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων· διότι αὕτη προήλθεν ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σας ἀμέλειαν καὶ ραθυμίαν· ταύτην εἰάν ἀφήσετε, θὰ βελτιωθοῦν τὰ πράγματα (§ 2). Παραδειγματισθῆτε ἀπὸ τὸ τί ἄλλοτε ἐπράξατε οἱσὶς· κατωρθώσατε δηλ. πολεμοῦντες πρὸς τοὺς ἰσχυροτάτους Λακεδ. νὰ νικήσετε αὐτούς, διότι εἶχατε ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν σας εἰς τὰ πράγματα τῆς πόλεως καὶ δὲν παρημελεῖτε αὐτά, ὅπως τῶρα (§ 3) παραδειγματισθῆτε ὡσαύτως ἀπὸ αὐτῶν τὸν Φίλιπ., ὁ ὁποῖος, ἐνῶ κατ' ἀρχὰς δὲν εἶχε κανένα σύμμαχον καὶ ἦτο ἀσθενής, κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ μεγίστην δύναμιν κοπιᾶζων καὶ κινδυνεύων πάντοτε (§ 4 - 6).

2. *Συμπέρασμα τοῦ ρήτορος καὶ ὑπόδειξις αὐτοῦ περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ἀναλήψεως τῶν ἀπολεσθέντων καὶ τῆς τιμωρίας τοῦ Φιλίππου (§ 7 - 8).*

Λοιπόν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰάν σκεφθῆτε τοιοῦτοτρόπως, ὅπως ὁ Φίλιπ., καὶ θελήσῃ καθένας νὰ πράξῃ τὸ καθήκον του, τότε καὶ τὰ ἐξ ἀμελείας ἀπο-

(*) Ἐκαστος τῶν συμβουλευτικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους συνίσταται ἐκ πέντε μερῶν, τοῦ προοιμίου, τῆς διηγήσεως, τῆς προθέσεως, τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἐπιλόγου· ἐκ τούτων τὸ κυριώτερον μέρος εἶναι τὸ τρίτον — ἢ πρόθεσις —, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναπτύσσεται ἡ πρότασις τοῦ ρήτορος· τὸ μέρος τοῦτο προπαρασκευάζει μὲν ἢ διήγησις, συμπληροῖ δὲ καὶ ἐξηγεῖ ἢ πίστις.

λεσθέντα θ' ἀνακήσετε καὶ τὸν Φίλιπ. θὰ ἐκδικηθῆτε (§ 7) τοῦτο δὲ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ, διότι ἡ ἰσχὺς τοῦ Φιλίπ. δὲν εἶναι σταθερὰ καὶ βεβαία, καθόσον πολλοὶ ἐκ τῶν συμμάχων καὶ ὑπηκόων του τὸν μισοῦν καὶ τὸν φοβοῦνται καὶ τὸν φθονοῦν· μένουσιν ὁμως οὗτοι τώρα συνεσταλμένοι καὶ ὑποκρύπτουσι τὰ ψυχικά των πάθη, διότι δὲν ἐλπίζουσιν βοήθειαν ἐκ μέρους σας (§ 8).

3. *Ὑποδείξεις τοῦ ρήτορος περὶ τῆς ἀνάγκης διεξαγωγῆς πολέμου κατὰ τοῦ Φιλίπ.—Μομφή τῶν Ἀθην. ὑπὸ τοῦ ρήτορος διὰ τὴν ραθυμίαν αὐτῶν καὶ τὴν πρὸς τὰ νέα σπουδὴν (§ 9-12).*

Εἶναι ἀνάγκη, ἄνδρες Ἀθην., νὰ πολεμήσωμεν κατὰ τοῦ Φιλίπ., διότι οὗτος φθάσας εἰς μέγιστον βαθμὸν ἀναιδεΐας καὶ αὐθαδεΐας μᾶς ἀπειλεῖ καὶ λόγους ὑπερηφάνους μᾶς ἀπευθύνει καὶ δὲν ἀρκεῖται εἰς τὰ κατακτηθέντα, ἀλλὰ ζητεῖ καὶ ἄλλα ν' ἀποκτήσῃ (§ 9). Πρὸς τοῦτοις καὶ ἡ διὰ τὰ γινόμενα κατασχόνῃ ὀφείλει νὰ σᾶς ἐξαναγκάσῃ νὰ ἐξεγερθῆτε κατὰ τοῦ Φιλίπ. καὶ νὰ παύσετε νὰ ζητῆτε περιεχόμενοι ἀνά τὴν ἀγορὰν εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ, ἂν ἀσθενῇ ἢ ἀπέθανε· διότι καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ διόλου δὲν σᾶς ὠφελεῖ· καθόσον, ἂν οὗτος πάθῃ τι, σεῖς ἔνσκα τῆς ραθυμίας σας θὰ δημιουργήσετε ἄλλον Φίλιπ. καὶ δὲν θὰ δυνηθῆτε οὐδὲ τὰς εὐνοϊκωτάτας περιστάσεις νὰ ἐπωφεληθῆτε (§ 10-12).

Γ. Πρόθεσις (§ 13 - 30).

α') Προεισαγωγή (§ 13 - 15).

Ὑπόσχεσις τοῦ ρήτορος περὶ ὑποδείξεως καλλίστου τρόπου πολεμικῆς παρασκευῆς καὶ παράκλησις αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἀθην.

Ἀρκετὰ σᾶς εἶπον, ἄνδρες Ἀθην., περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ πράττετε τὸ καθήκον σας προθύμως· τώρα θὰ σᾶς ὑποδείξω τίς παρασκευῆ, πόση καὶ πόθεν πορισθεῖσα θὰ δυνηθῇ νὰ σᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν παρούσαν δύσκολον κατάστασιν τῶν πραγμάτων· προηγουμένως ὁμως θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ ἐκφράσετε τὴν γνώμην σας ἐπὶ τῶν προτάσεών μου προτοῦ ἀκούσετε μέχρι τέλους αὐτάς καὶ νὰ μὴ νομίση κανεὶς ὅτι διὰ τῶν προτάσεών μου αὐτῶν ζητῶ ἀναβολὴν τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ ζητῶ νὰ σᾶς ὑποδείξω πολεμικὴν παρασκευὴν, ἢ ὅποια θὰ δύναται νὰ παραμένῃ διαρκῶς μέχρι τέλους τοῦ πολέμου.

β') Εἶδος τῆς πολεμικῆς παρασκευῆς καὶ πλῆθος αὐτῆς (§ 16-27).

1. Πρότασις τοῦ ρήτορος περὶ παρασκευῆς στόλου καὶ σκοπὸς αὐτῆς (§ 16-18).

Προτείνω, ἄνδρες Ἀθην., νὰ προετοιμάσετε πρὸς ἀπόπλουν 50 τριήρεις στρατιωτικὰς μὲ ἐπιβάτας σᾶς τοὺς ἰδίους, ἱταγωγούς τριήρεις διὰ τὸ ἥμισυ τῶν ἱππέων καὶ φορητὰ πλοῖα ἀρκετὰ· αὕτη δὲ ἡ παρασκευὴ πρέπει νὰ ὑπάρχῃ, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς αἰφνιδιαστικὰς ἐκστρατείας τοῦ Φιλίπ. κατὰ τῶν χωρῶν μας· διότι πρέπει οὗτος νὰ νομίξῃ ὅτι σεῖς ἀφήνοντες τὴν ἀδρανείαν σας ἴσως ἠθέλετε ἐξεγερθῆ κατ' αὐτοῦ, ὅπως ἐξηγέρθητε ἄλλοτε κάποτε· καὶ

ἐν περιπτώσει δὲ καθ' ἣν δὲν ἠθέλετε πράξει τοῦτο, ἢ τοιαύτη παρασκευὴ εἶναι ἀναγκαία, ἵνα ὁ Φίλιπ. ἢ φοβούμενος σᾶς, διότι θὰ εἰσθε παρεσκευασμένοι, ἡσυχάζῃ ἢ, ἐὰν καταφρονήσας τὴν παρασκευὴν μας ἀποφασίσῃ νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς Θράκην ἢ ἄλλαχού, καταληφθῆ ἀφύλακτος· διότι τίποτε δὲν θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν Μακεδονίαν.

2. *Πρότασις τοῦ ρήτορος περὶ παρασκευῆς μονίμου δυνάμεως καὶ δήλωσις αὐτοῦ περὶ τοῦ εἶδους καὶ τοῦ πλήθους αὐτῆς (§ 19 - 22).*

Πρὸ τῆς προετοιμασίας τῆς ναυτικῆς δυνάμεως προτείνω, ἄνδρες Ἀθην., νὰ προετοιμάσῃτε δυνάμιν τινα μόνιμον, ἢ ὅποια λαμβάνουσα σιτηρέσιον θ' ἀνήκῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ θὰ ὑπακούῃ εἰς ὅποιον στρατηγὸν σεῖς ἐκλέξετε (§ 19). Αὕτη δὲ ἡ δύναμις θ' ἀποτελεῖται:

α) ἐκ 2.000 πεζῶν στρατιωτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων 500 προτείνω νὰ εἶναι Ἀθηναῖοι - στρατευόμενοι ἐξ οἰασδήποτε θέλετε ἡλικίας, καθ' ὄρισμένον βραχὺν χρόνον καὶ διαδοχικῶς, οἱ δὲ λοιποὶ 1.500 ξένοι·

β) ἐκ 200 ἵππέων, ἐκ τῶν ὁποίων 50 τοῦλάχιστον πρέπει νὰ εἶναι Ἀθηναῖοι, στρατευόμενοι, ὅπως καὶ οἱ πεζοί, καὶ ἐξ ἱππαγωγῶν τριήρων πρὸς μεταφορὰν τούτων· καὶ

γ) ἐκ 10 ταχειῶν τριήρων ἀπαραιτήτων διὰ τὴν ταχείαν καὶ ἀσφαλῆ ἀποβίβασιν τοῦ πεζοῦ στρατοῦ (§ 20 - 22).

3. *Αἰτιολογία, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ρήτωρ προτείνει νὰ παρασκευασθῇ τόσοον μικρὰ δύναμις καὶ νὰ συστρατεύωνται μετὰ τῶν ξένων καὶ πολῖται (§ 23 - 24).*

Προτείνω, ἄνδρες Ἀθην., τόσοον μικρὰν δυνάμιν, διότι:

α) εἶναι ἀνάγκη κατ' ἀρχὰς ληστροικῶς νὰ πολεμῶμεν, καὶ

β) δὲν ὑπάρχει μισθὸς καὶ σιτηρέσιον πρὸς συντήρησιν μεγαλυτέρας δυνάμεως.

Πρέπει δὲ μετὰ τῶν ξένων νὰ συστρατεύωνται καὶ πολῖται· διότι ἡ χρῆσις μισθοφόρων καὶ πολιτῶν ὁμοῦ παρέσχεν εἰς σᾶς κάποτε - κατὰ τὸν Κορινθιακὸν πόλεμον - πλείστας ὠφελείας, ἐνῶ οἱ μισθοφόροι μόνον, ἐπειδὴ δὲν δίδεται εἰς αὐτοὺς μισθός, ἢ λαφυραγωγῶν τοὺς συμμάχους καὶ οὕτως ἀξάνουν τοὺς ἐχθροὺς σᾶς ἢ ἀδιαφοροῦντες περὶ τοῦ συμφεροντός σας καταφεύγουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἄλλου τινός, ὁ δὲ στρατηγὸς εἶναι ἠναγκασμένος νὰ τοὺς ἀκολουθῆ ὡς μὴ ἔχων νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς μισθόν.

4. *Προτροπὴ τοῦ ρήτορος περὶ ἀπαραιτήτου μεταβολῆς τοῦ τρόπου, μετὰ τὸν ὁποῖον φροντίζουν οἱ Ἀθην. περὶ τοῦ πολέμου (§ 25 - 27).*

Σᾶς προτρέπω, ἄνδρες Ἀθην., νὰ μεταβάλετε τὸν τρόπον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἔως τώρα φροντίζετε περὶ τοῦ πολέμου, καὶ νὰ πράξετε τὰ ἑξῆς:

α) ν' ἀφαιρέσῃτε τὰς προφάσεις τοῦ στρατηγοῦ καὶ τῶν στρατιωτῶν διὰ τῆς παροχῆς μισθοῦ καὶ διὰ τῆς ἀποστολῆς πολιτῶν στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ δένανται νὰ ἐπιβλέπων τὰς πράξεις τοῦ στρατηγοῦ.

β) ν' ἀφήσῃτε τὴν γελόϊαν συνήθειαν νὰ ἐκλέγετε κατ' ἔτος 32 ἄρχοντας

καὶ ν' ἀποστέλλετε ἐξ αὐτῶν ἓνα μόνον εἰς τὸν πόλεμον, τοὺς δὲ λοιποὺς νὰ χρησιμοποιήτε εἰς τὰς πομπάς· καὶ

γ') νὰ ἐκλέγετε τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς λοιποὺς ἄρχοντας ἀπὸ σᾶς τοὺς ἰδίου καὶ νὰ μὴ ἀναλαμβάνη τὴν διοίκησιν τοῦ στρατοῦ τοῦ ἀγωνιζομένου ὑπὲρ τῶν κτήσεων τῆς πόλεως ξένος μὴ ἐκλεγόμενος ἀπὸ σᾶς.

γ') *Τὸ τῶν χρημάτων ζήτημα (§ 28 - 30 ταῦτ' εἰσίν).*

1. *Ἀήλωσις τοῦ ρήτορος περὶ τοῦ χρηματικοῦ ποσοῦ τοῦ ἀπαιτουμένου πρὸς συντήρησιν τῆς μονίμου δυνάμεως (§ 28 - 29).*

Διὰ τὴν δύναμιν αὐτήν, ὡς σιτηρέσιον μόνον, χρειάζονται 92 τάλαντα κατ' ἔτος, ἧτοι 40 τάλαντα διὰ τὰς δέκα ταχείας τριήρεις, 40 ὡσαύτως διὰ τοὺς διαχιλίους στρατιώτας καὶ 12 διὰ τοὺς διακοσίους ἵππους· τὸν δὲ κυρίως μισθὸν αὐτὸ τὸ στράτευμα θὰ προμηθεύη ἐκ τῶν λαφύρων τοῦ πολέμου.

2. *Ἀήλωσις τοῦ ρήτορος περὶ τοῦ πόθεν θὰ πορισθοῦν τὰ χρήματα (§ 30 - ταῦτ' εἰσίν).*

[Ὁ κατάλογος, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ρήτωρ ὑπεδείκνυε, πόθεν ἠδύνατο νὰ πορισθοῦν τὰ 92 τάλαντα καὶ τὸν ὁποῖον ὁ ρήτωρ παρέδωκεν εἰς τὸν γραμματέα πρὸς ἀνάγνωσιν, λείπει ἀπὸ τὸν λόγον.]

δ') *Ἐπίλογος τοῦ τρίτου (Γ') μέρους τοῦ λόγου (§ 30 ἐπειδάν).*

Προτροπὴ τοῦ ρήτορος πρὸς τοὺς Ἀθην.

Λοιπόν, ἄνδρες Ἀθην., ἂν σᾶς ἀρέσῃ, ψηφίσατε τὴν πρότασίν μου, διὰ νὰ μὴ πολεμήτε τὸν Φίλιπ. μόνον μὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα.

Δ. Πίστις (§ 31 - 50).

1. *Ἐπιλόγις ὑπὸ τοῦ ρήτορος τῶν ὠφελειῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἔχουν οἱ Ἀθην., ἐὰν ἀποδεχθοῦν τὴν πρότασιν τούτου (§ 31 - 37).*

Τὰς ἐξῆς ὠφελείας θὰ ἔχετε, ἄνδρες Ἀθην., ἐὰν ἀποδεχθῆτε τὴν πρότασίν μου: α) οἱ ἔτησιαι καὶ αἱ τρικυμῖαι τοῦ χειμῶνος δὲν θὰ σᾶς ἐμποδίζον πλέον ν' ἀντιτάττεσθε κατὰ τοῦ Φιλίπ., διότι θὰ ἔχετε μόνιμον στρατόν, ὁ ὁποῖος θὰ διαχειμάζῃ εἰς τὴν Λῆμνον, τὴν Θάσον, τὴν Σκίαθον καὶ εἰς ἄλλας νήσους τῶν Μακεδονικῶν παραλίων, κατὰ δὲ τὸ ἔαρ εὐκόλως θὰ δύναται νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν χώραν τοῦ Φιλίπ. καὶ εἰς τὰ στόμια τῶν ἐμπορικῶν λιμένων τῆς (§ 31-32), διὰ νὰ ἐκτελῇ πᾶν ὅ,τι ἀποφασίσῃ ὁ στρατηγός, ὁ ὁποῖος ἠθέλεν ἐκλεχθῆ ἀπὸ σᾶς (§ 33 - *βουλευέσεται*).

β) θὰ παύσετε νὰ σκέπτεσθε διὰ τὰ ἴδια πράγματα χωρὶς νὰ καταλήγετε εἰς τίποτε (§ 33 & δ').

γ) θὰ ἀφαιρέσετε τοὺς σπουδαιοτάτους χρηματικοὺς πόρους τοῦ Φιλίπ., τοὺς ὁποίους ἔχει οὗτος διαρπάζων τοὺς ἰδικούς σας συμμαχοὺς (§ 34 *θάλατταν*).

δ) θὰ εἰσθε ἀσφαλεῖς ἀπὸ κακοπραγίας τοῦ Φιλίπ., ὁποῖαι ἄλλοτε ἦσαν αἱ ἐπιδρομαὶ αὐτοῦ εἰς Λῆμνον καὶ Ἴμβρον, ἢ σύλληψις τῶν ἐμπορικῶν

πλοίων παρά τὸν Γεραιστόν, ἢ ἀποβίβασις εἰς Μαραθῶνα καὶ ἡ ἀρπαγὴ τῆς ἱερᾶς τριήρους (§ 34 *ἔπειτα*).

ε) τὸ πᾶν θὰ εἶναι διὰ νόμου τεταγμένον καὶ ὀρισμένον καὶ εἰς τὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις σας, ὅπως τώρα εἶναι εἰς τὰς ἐορτὰς τῶν Παναθηναίων καὶ Διονυσίων (§ 35 - 36 *ἅπαντα*) ὡς ἐκ τούτου δὲν θὰ εἶναι πλέον ἀνάγκη νὰ σκέπτεσθε περὶ τῶν καταλλήλων μέτρων, ὅταν παρουσιάζεται κίνδυνος, οὔτε θὰ παραμελοῦνται αἱ ἐκάστοτε παρουσιαζόμεναι κατάλληλοι περιστάσεις (§ 36 *τοιαροῦν* - 37 *ἐξελέγχονται*) καὶ

ς') δὲν θὰ δίδετε πλέον εὐκαιρίαν εἰς τὸν Φίλιπ. νὰ σας ἐμπαίξῃ, ὅπως τοῦτο πράττει τώρα εἰς κάποιαν πρὸς τοὺς Εὐβοεῖς ἐπιστολὴν του (§ 37 *ὁ δ'*).

[Ὁ ρήτωρ ἀναγινώσκει τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Φιλίπ. τὴν σταλεῖσαν πρὸς τοὺς Εὐβοεῖς, ἢ ὁποία λείπει ἀπὸ τὸν λόγον· ἐν αὐτῇ ὁ Φίλιπ. συνεβούλευε τοὺς Εὐβοεῖς ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζουν εἰς τὴν συμμαχίαν τῶν Ἀθην., διότι οὗτοι οὐδὲ τοὺς ἑαυτοὺς των δύνανται νὰ σφῶζον.]

2. *Ὑπόδειξις τῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας ἔχει τὸ πρὸς ἡδονὴν δημηγορεῖν, καὶ μομφὴ τῶν Ἀθην. ὑπὸ τοῦ ρήτορος διὰ τὴν μέχρι τοῦδε τακτικὴν των (§ 38 - 41).*

Ταῦτα τὰ ἀναγνωσθέντα, ἄνδρες Ἀθην., δὲν εἶναι μὲν εὐχάριστα νὰ τὰ ἀκούετε, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶναι ἀληθῆ· δὲν πρέπει δὲ οἱ ρήτορες πράγματα ὅμοια περίπου πρὸς αὐτὰ — τὰ ἐπ' ἐμοῦ πρὸ ὀλίγου ἀναγνωσθέντα — ν' ἀποσιωποῦν ἐπιδιώκοντες τὸ πρὸς ἡδονὴν δημηγορεῖν, διότι τοῦτο ἔχει ἐπιβλαβεῖς συνεπείας· καθόσον διὰ τούτου κάθε πολεμικὴ ἐπιχειρήσις καθυστερεῖ, σεις δὲ ὡς ἐκ τούτου εἰσθε ἠγακασμένοι ν' ἀκολουθῆτε τὰ γεγονότα ἀντὶ νὰ προηγησθε τούτων (§ 38 - 39). Τώρα δὲ σεις, ἄνδρες Ἀθην., ἐνῶ ἔχετε μεγίστην πολεμικὴν δύναμιν, δὲν μεταχειρίζεσθε αὐτὴν εἰς σπουδαίαν τινὰ περίστασιν, ἀλλὰ πολεμεῖτε κατὰ τοῦ Φιλίπ., καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον οἱ βάρβαροι πυγμαχοῦν ἤτοι διευθύνεσθε ἀπὸ τὸν Φίλιπ., ὡς ἐὰν τὸν εἶχατε στρατηγὸν καὶ πορευέσθε ὅπου αὐτὸς θέλει, ἄλλοτε μὲν εἰς Χερρόνησον, ἄλλοτε δὲ εἰς Πύλας, ἄλλοτε δὲ εἰς ἄλλα μέρη τὴν τοιαύτην ὁμως τακτικὴν — δυνατὴν ἴσως πρότερον — δὲν ἐπιτρέπεται πλέον ν' ἀκολουθῆτε, διότι τὰ πράγματα τώρα ἔχουν φθάσει εἰς κρισιμώτατον σημεῖον (§ 40 - 41).

3. *Σκοπός, διὰ τὸν ὁποῖον κάποιοι θεοὶ ἐνέβαλεν εἰς τὸν Φίλιπ. τὴν φιλοπραγμοσύνην, καὶ τὰ ἐκ τῆς νοθερότητος τῶν Ἀθην. ἀποτελέσματα (§ 42 - 46).*

Κάποιος θεός, καθὼς φαίνεται, αἰσχυνόμενος διὰ σας ἐνέβαλεν εἰς τὸν Φίλιπ. τὴν φιλοπραγμοσύνην, διὰ νὰ σας ἐξεγείρῃ ἐκ τῆς νοθερότητος, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον εὐχαρίστως παραμένετε (§ 42) καὶ ὡς ἐκ τῆς ὁποίας σεις:

α) λησμονοῦντες τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ἀνελάβατε τὸν κατὰ τοῦ Φιλίπ. πόλεμον, ἀναμένετε τώρα τὴν προέλασιν αὐτοῦ καὶ μέχρι αὐτῆς τῆς Ἀττικῆς καὶ στηρίζετε τὰς ἐλπίδας σας εἰς κενὰς τριήρεις καὶ εἰς τοῦτον ἢ εἰς ἐκεῖνον τὸν ρήτορα (§ 43)

β) κάθεσθε ἐδῶ ἀκούοντες τὰς ἀναμεταξύ των λοιδορίας καὶ κατηγορίας

τῶν ρητόρων, ἐνῶ ὀφείλετε σεῖς οἱ ἴδιοι νὰ εἰσέλθετε εἰς τὰ πλοῖα καὶ νὰ ἐκστρατεύσετε μὲ μέρος τουλάχιστον ἰδικῶν σας στρατιωτῶν (§ 44) διότι τότε μόνον — ἐὰν δηλ. ἐκστρατεύσετε μὲ μέρος ἰδικῶν σας στρατιωτῶν — θὰ ἔχετε τὴν εὐνοίαν τῶν θεῶν καὶ τῆς τύχης (§ 45-*συναγωνίζεται*)

γ) ἀποστέλλετε ἕνα μόνον στρατηγὸν μὲ ψήφισμα ἀνεκτέλεστον καὶ ἐλπίδας προκαλοῦντες τὴν χλεῦνῃ μὲν τῶν ἐχθρῶν, τὸν φόβον δὲ τῶν συμμάχων (§ 45 *ὅποι δ' ἄν*)· εἶναι δ' ὅλως ἀδύνατον εἰς ἀνῆρ ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀθλίους μισθοφόρους στρατιώτας μὴ λαμβάνοντας μισθὸν νὰ κατορθώῃ ὅλα, ὅσα ἐπιθυμεῖτε, ἐνῶ ἄνθρωποι ἐδῶ — ἐν τῇ πόλει — ψεύδονται πρὸς σᾶς διὰ τὰς πράξεις ἐκείνου καὶ σεῖς βασιζόμενοι εἰς ὅσα ἀκούετε λαμβάνετε τὰς τυχούσας ἀποφάσεις (§ 46).

4. *Ὑπόδειξις τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ θεραπευθῇ ἡ ἐκ τῆς νωθρότητος τῶν Ἀθην. προελθοῦσα κακὴ κατάστασις τῶν πραγμάτων (§ 47-50).*

Ἡ παροῦσα κακὴ κατάστασις τῶν πραγμάτων θὰ θεραπευθῇ:

α) ἐὰν Ἀθηναῖους πολίτας καταστήσετε στρατιώτας καὶ μάρτυρας συγχρόνως τῶν πράξεων τῶν στρατηγῶν, μετὰ δὲ τὴν ἐπιστροφὴν των εἰς τὴν πατρίδα καὶ δικαστὰς τῶν εὐθυνῶν αὐτῶν· τότε καὶ οἱ στρατηγοὶ θὰ προτιμοῦν τὸν ἔνδοξον ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης θάνατον ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῶν ἐν τῇ πατρίδι δικῶν (§ 47)

β) ἐὰν παύσετε νὰ περιφέρεσθε ἀνά τὴν ἀγορὰν καὶ νὰ φλυαρῆτε περὶ ὄλων τῶν δυνατῶν καὶ ἀδυνάτων σχεδίων τοῦ Φίλιπ., ὁ ὁποῖος—κατὰ τὴν γνώμην μου—ἐπαίρεται διὰ τὰ κατορθώματά του καὶ ἄλλα τοιαῦτα ὄνειροπολεῖ, δὲν προτιμᾷ ὅμως νὰ καταστρώῃ οὕτω τὰ σχέδιά του, ὥστε νὰ τὰ μανθάνουν καὶ οἱ ἀνοητότατοι ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν (§ 48-49)

γ) ἐὰν ἀφήσαντες τὰς φλυαρίας αὐτὰς κατανοήσετε:

1) ὅτι ὁ Φίλιπ. εἶναι ἐχθρὸς σας καὶ ἦτο ἤδη ἀπὸ πολλοῦ,

2) ὅτι τὸ μέλλον ἐξαρτᾶται μόνον ἐξ ἡμῶν αὐτῶν καὶ οὐχὶ ἐξ ἄλλων, ἀφοῦ αἱ εἰς ἄλλους ἐλπίδες πάντοτε ἠπάτησαν ἡμᾶς, καὶ

3) ὅτι, ἐὰν δὲν πολεμήσωμεν τὸν Φίλιπ. ἐν τῇ χῶρᾳ του, θ' ἀναγκασθῶμεν νὰ τὸν πολεμήσωμεν ἐδῶ, ἐν τῇ Ἀττικῇ (§ 50).

E. *Ἐπίλογος (§ 51).*

Ἀήλωσις τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ρήτωρ ἐξεφώνησε τὸν παρόντα λόγον. Εὐχὴ τοῦ ρήτορος.

Λοιπὸν ὅπως πάντοτε οὕτω καὶ τώρα εἶπον εἰλικρινῶς καὶ μετὰ θάρρους πᾶν ὅ,τι κατὰ τὴν γνώμην μου εἶναι ἄριστον ἀδιαφορήσας διὰ τὰς συνεπείας, αἱ ὁποῖαι ἴσως θὰ προσέλθουν εἰς ἐμὲ ἐκ τούτου.

Εἶθε ν' ἀποφασισθῇ ὅ,τι μέλλει ν' ἀποβῇ ὠφέλιμον εἰς πάντας!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Β' ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ

§ 1-2. 'Οσάκις, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐκφωνοῦνται λόγοι δι' ὅσα ὁ Φίλιππος βιαίως ἐνεργεῖ (=πράττει καὶ βιάζεται=πράττει βία) παραβαίνων τὴν εἰρήνην (=παρὰ τὴν εἰρήνην), βλέπω πάντοτε ὅτι οἱ ὑπὲρ ἡμῶν λόγοι καὶ δίκαιοι καὶ φιλόανθρωποι φαίνονται, καὶ (ὅτι) ὅλοι ἀνεξαιρέτως (=ἅπαντες) οἱ κατηγοροῦντες τὸν Φίλιππον φαίνονται μὲν ὅτι λέγουν πάντοτε τὰ πρέποντα, τίποτε ὁμως, γὰρ νὰ πῶ ἔτσι (=ὡς ἔπος εἰπεῖν), (: σχεδὸν ὁμως τίποτε) ἀπὸ ὅ,τι πρέπει δὲν γίνεται, οὔτε (τίποτε) ἀπὸ ἐκεῖνα, διὰ τὰ ὅποια (= [τούτων] ὧν ἔνεκα) ἀξιίζει (=ἄξιόν [ἔστι]) νὰ ἀκούη κανεὶς αὐτοὺς τοὺς λόγους (=ταῦτα). Ἄλλ' εἰς τοιοῦτον σημεῖον ἔχουν περιέλθει (= εἰς τοῦτο τυγχάνει προηγμένα=εἰς τοῦτο προῆκται) τῶρα πλέον (=ἤδη) ὅλοι αἱ ὑποθέσεις τῆς πόλεως, ὥστε, ὅσον περισσότερο καὶ φανερώτερον ἀποδεικνύει (= ἂν ἐξελέγχῃ) κανεὶς τὸν Φίλιππον, ὅτι καὶ τὴν πρὸ οἴσ (: τὴν συναφθεῖσαν μὲ οἴσ) εἰρήνην παραβαίνει καὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἐπιβουλεύεται, τόσον δυσκολώτερον εἶναι νὰ συμβουλευσῇ κανεὶς (=τὸ συμβουλευσαί [τινα]), τί πρέπει (=τί χρῆ) νὰ κάμνεται.

Παρατηρήσεις.

ὅταν... γίνωνται, χρον. πρότ. δηλοῦσα πρᾶξιν ἐπαναλαμβανομένην κατὰ τὸ παρὸν = ὁσάκις (: κάθε φορά που) ... ἐκφωνοῦνται. — λόγοι... λόγους... λέγειν, ἐπανάληψις, διὰ τῆς ὁποίας ἐπιζητεῖ ὁ ῥήτωρ νὰ χλευάσῃ τοὺς Ἀθην. περιοριζομένους πάντοτε εἰς λόγους μόνον. — περὶ ὧν (= περὶ τούτων, ἃ)... εἰρήνην, ἀναφρ. πρότ. — πράττει καὶ βιάζεται, σχῆμα ἔν διὰ δυοῖν = πράττει βιαζόμενος (ἢ πράττει βία). — παρὰ τὴν εἰρήνην, δηλ. τὴν Φιλοκράτειον, τὴν γενομένην τὸ 346 π.Χ. — φαινομένους, μτχ. κατηγμτχ. ἐκ τοῦ ὄρω ὡς αἰσθητικοῦ ρ. = ὅτι φαίνονται: ὑποκμ. τῆς μτχ.: τοὺς λόγους· δικαίους καὶ φιλόανθρώπους, κτηγμ. — δίκαιοι· φιλόανθρωποι (λόγοι), δίκαιοι μὲν, διότι δι' αὐτῶν ὑπερασπίζονται τὰ δίκαια τῶν Ἀθην. κατὰ τοῦ Φιλίππου, φιλόανθρωποι δέ, διότι δι' αὐτῶν ὑπερασπίζονται ὄχι μόνον τὰ συμφέροντα τῶν Ἀθην., ἀλλὰ καὶ τὰ συμφέροντα τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι καταπιέζονται ὑπὸ τοῦ Φιλ. — δοκοῦντας, μτχ. κατηγμτχ. ἐκ τοῦ ὄρω = ὅτι δοκοῦσι: ὑποκμ. τῆς μτχ.: τοὺς κατηγοροῦντας· Φιλίππου, ἀντικμ. τοῦ: τοὺς κατηγοροῦντας. — λέγειν,

είδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ δοκοῦντας ὡς δοξαστικοῦ ρ. ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. : τοὺς κατηγοροῦντας.—τὰ δέοντα, ἀντικμ. τοῦ λέγειν.—γινόμενον, μτχ. κατηγομκ. ἐκ τοῦ ὄρω ὑποκμ. τῆς μτχ. : οὐδέν τῶν δεόντων, γνκ. διαιρηκ.—ὡς ἔπος εἰπεῖν, τὸ ἀπρμφ. ἐδῶ ἀπολύτως καὶ ἀνεξαρτήτως ἢ ἔκφρασις αὐτῆ μετριάζει τὸ οὐδέν.—ὧν ἕνεκα=τούτων, ὧν ἕνεκα ἢ γνκ. τούτων εἶναι διαιρηκ. εἰς τὸ νοούμενον τι.—ἀξιον (ἐνν. ἐστί), ἀπρὸς. ἔκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς : ἀκούειν ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. τινά ταῦτα, ἀντικμ. τοῦ ἀκούειν.—προηγμένα, πρμκ. μτχ. τοῦ προάγομαι ἢ μτχ. κατηγομκ. ἐκ τοῦ τυγχάνει τὰ πράγματα, ὑποκμ. τοῦ τυγχάνει (ἀττ. σύντ.) τῇ πόλει, δικ. ἀντιχαριστική (=πρὸς ζημίαν τῆς πόλεως), ἢ ἢ δικ. ἰσοδυναμεῖ με γνκ. κτητικήν=τῆς πόλεως.—ὥστε... τοσοῦτο... χαλεπότερον εἶναι, συμπερασμ. πρὸτ. παραβαίνοντα καὶ ἐπιβουλεύοντα, μτχ. κατηγομκ. ἔφαρ. ἐκ τοῦ ἐξελέγχη ὡς δεικτικοῦ ρ. Φίλιππον, ἀντικμ. τοῦ ἐξελέγχη καὶ ὑποκμ. τῶν μτχ. παραβαίνοντα καὶ ἐπιβουλεύοντα.—τὴν εἰρήνην, τοῖς Ἕλλησι, ἀντικείμενα τὸ α' τοῦ παραβαίνοντα, τὸ β' τοῦ ἐπιβουλεύοντα.—τὸ τί χρῆ ποιεῖν συμβ., σῆμα ὑπερβατῶν=τὸ συμβουλευθεῖσαι τί χρῆ ποιεῖν τὸ συμβουλευθεῖσαι, ὑποκμ. τοῦ εἶναι χαλεπότερον, κτγμ. τί χρῆ ποιεῖν, πλαγία ἔρωτημκ. πρὸτ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ συμβουλευθεῖσαι ποιεῖν, ὑποκμ. τοῦ ἀπρὸς. χρῆ ὑποκμ. τοῦ ποιεῖν ἐνν. ἢ αἰτ. ὕμας.

§ 3-4. Αἰτία δὲ αὐτῶν (: αὐτῆς τῆς καταστάσεως) (εἶναι), δι, ἐνῷ ἔπρεπε (=δέον) ὄλοι, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὲ ἔργα καὶ μὲ πράξεις, ὄχι μὲ λόγους νὰ ἐμποδίζωμεν ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ζητοῦν νὰ πλεονεκτοῦν, πρῶτον μὲν ἡμεῖς οἱ ῥήτορες (=οἱ παριόντες [ἐπὶ τὸ βῆμα]) αὐτὰ μὲν (διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐμποδίσωμεν τοὺς ζητοῦντας νὰ πλεονεκτοῦν) ἀποφεύγομεν (=ἀφένταμεν) καὶ νὰ προτείνωμεν ἐγγράφως (=γράφειν) καὶ νὰ συμβουλευώμεν, διότι φοβούμεθα (=ὀκνοῦντες) τὸ ἐναντίον μας μῖσος σας (: μὴ ἐπισύρωμεν ἐναντίον μας τὸ μῖσος σας), τί πράγματα δὲ (εἶναι αὐτὰ πού) κάμνει (=οἷα ποιεῖ δέ), ὅτι (δηλαδὴ εἶναι) φοβερά καὶ δυσάρεστα (: ἀπειλητικά) καὶ παρόμοια, λεπτομερῶς ἐκθέτομεν (: διεκτραγωδοῦμεν = διεξερχόμεθα)· ἔπειτα οἱ οἱ ἀχροαταί, πῶς (=ὡς) μὲν ἠθέλετε εἶπει δικαίους λόγους καὶ ἄλλον λέγοντα (τοιούτους) ἠθέλετε ἐννοήσει (=ἄν συνείητε) (: διὰ νὰ λέγετε μὲν δικαίους λόγους καὶ ἄλλον λέγοντα τοιούτους νὰ ἐννοήτε), εἶσθε παρεσκευασμένοι καλύτερον ἀπὸ τὸν Φίλιππον, πῶς ὅμως ἠθέλετε ἐμποδίσει (: διὰ νὰ ἐμποδίζετε ὅμως) ἐκεῖνον νὰ κάμνη αὐτά, εἰς τὰ ὅποια ἀσχολεῖται (=ἐφ' ὧν ἐστι) τῶρα, εἶσθε ὄλας διόλον γωθροὶ (: δὲν κάμνετε ἀπολύτως τίποτε). Συμβαίνει λοιπὸν (ἐν) πρῶγμα ἀναγκαῖον, νομίζω, καὶ ἴσως φυσικόν· εἰς ὅσα (δηλαδὴ) σεῖς ἀφ' ἐνός καὶ ὁ Φίλιππος ἀφ' ἐτέρου (=ἐκάτεροι) κατατρίβετε τὸν χρόνον σας (=διατρίβετε) καὶ εἰς ὅσα προθύμως ἀσχολεῖσθε (=σπουδάζετε),

εἰς αὐτὰ εὐδοκιμεῖτε καθέννας σας ἀπὸ τοὺς δύο, (δηλαδή) ἐκεῖνος μὲν εἰς τὰς πράξεις, σεις δὲ εἰς τοὺς λόγους.

Παράτηρήσεις.

αἴτιον, κτηγμ. τοῦ ἔνν. ἐστί· ὡς ὑποκμ. τοῦ ρ. ἔνν. τό : τοῦτο, ὅπερ ἐπεξηγείται διὰ τῆς ἐπομένης εἰδικ. προτ. *ὅτι, πάντας κτλ. τούτων*, γνκ. τῆς αἰτίας.— *δέον*, αἰτ. ἀπόλυτος (ἐνδοτική) = *εἰ καὶ ἔδει*.— *κωλύειν*, ὑποκμ. τοῦ *δέον*· *πάντας*· *τοὺς ζητοῦντας*, τὸ *α'* εἶναι ὑποκμ., τὸ *β'*· ἀντικμ. τοῦ *κωλύειν*· *ἔργω καὶ πράξεσιν οὐχὶ λόγοις*, διτκ. ὀργνκ.· *πλεονεκτεῖν*, τελκ. ἀπομφ. ἐκ τοῦ *ζητοῦντας*.— *οἱ παριόντες*, ἐνεστ. μτχ. τοῦ *παρέρχομαι*· ἡ μτχ. ἐπιθτκ.— *τούτων μὲν ἀφίσταμεν... ἀφίσταμεν μὲν (τοῦ) γράφειν καὶ συμβουλεύειν ταῦτα ἀφίσταμεν* (καὶ ἀφροστέχουμεν), πρκμ. ὀριστκ. τοῦ *ἀφίσταμαι*—ἀπέχω, ἀποφεύγω.— *ὀκνοῦντες*, μτχ. αἰτλγκ.— *ἐπειδὴ ὀκνοῦμεν*.— *οἷα ποιεῖ δέ, πлагία ἔρωτκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ διεξερχόμεθα*· ὡς *δεινὰ καὶ χαλεπὰ καὶ τοιαῦτα* (δηλ. *ἐστί*), εἰδικ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξηγήσις τοῦ *οἷα ποιεῖ δέ*· *δεινὰ καὶ χαλεπὰ καὶ τ.*, κτηγμ. τοῦ ἔνν. *ἐστί*· ὑποκμ. τοῦ *ἐστί* ἔνν. τό : *ταῦτα, ἃ ποιεῖ*.— *οἱ καθήμενοι*, μτχ. ἐπιθτκ.— *ὡς μὲν ἂν εἴποιτε... καὶ συνείητε*, πлагία ἔρωτκ. πρότ. ἐκ τοῦ *παρεσκεύασθε* (πρκμ. ὀριστκ. τοῦ *παρασκευάζομαι*).— *δίκαιοι λόγοι* λέγονται ἐκεῖνοι, μὲ τοὺς ὁποίους ὑπερασπίζονται τὰ δίκαια τῶν Ἀθην. κατὰ τοῦ Φιλίπ.— *συνείητε*, ἄορ. β'· *εὐκτκ. τοῦ συνίημι* (*συνίην, συνήσω*, ἄορ. *συνήκα* [εὐκτκ. *συνείην, συνείης* κτλ.]) = ἔνοῶ.— *ἄλλου*, ἡ γνκ. αὐτῆ μὲ τὸν μετοχικόν της προσδιορισμὸν *λέγοντος* εἶναι ἀντικμ. τοῦ *συνείητε*.— *ἄμεινον*, ἐπίορ. συγκρητ. τοῦ *ἀγαθός* (*εὖ, ἄμεινον, ἄριστα*)· *Φιλίππου*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· οὗτος ἡδύνατο νὰ τεθῆ καὶ ὁμοιωπῶτως πρὸς τὸν *α'* ὄρον, μεσολαβοῦντος τοῦ *ἦ*· ἡ *Φιλίππος*.— *ὡς δὲ κωλύσαι ἂν... ταῦτα*, πлагία ἔρωτκ. πρότ. ἐκ τοῦ *ἀργῶς ἔχετε*.— *ἐκεῖνον*, ἀντικμ. τοῦ *κωλύσατε* καὶ ὑποκμ. τοῦ *πράττειν*.— *ἐφ' ὧν ἐστί νῦν*, ἀναμφκ. πρότ. ὁ Φίλιπ. ἀσχολεῖται τώρα εἰς τὸ νὰ παραβαίη τὴν εἰρήνην καὶ εἰς τὸ νὰ ἐπιβουλεύεται ὅλους τοὺς Ἕλληνας.— *πρᾶγμα*, ὑποκμ. τοῦ *συμβαίνει*· *ἀναγκαῖον καὶ εἰκός*, ἐπιθτκ. προσδ.— *οἶμαι* (ἢ *οἶομαι*), ἐνεστ. ὀριστκ. (*φῶμην* ἢ *φῶμην, οἶήσομαι, φήθην*) = νομίζω.— *ἐν οἷς ἑκάτεροι* κτλ., ἀσύνδετον ὡς ἐπεξηγήσις τοῦ *συμβαίνει δὴ... εἰκός*.— *ταῦτα*, ὑποκμ. τοῦ *ἔχει* (ἀτκ. σύντ.).— *ἐκατέροις*, διτκ. προσωπκ. χαριστκ.— *ἐκείνω... οἱ λόγοι*, ἐπεξηγήσις τοῦ : *ταῦτ' ἄμεινον ἑκατέροις ἔχει*.

§ 5. Ἐὰν μὲν λοιπὸν καὶ τώρα (ἀκόμη) οὔς εἶναι ἀρκετὸν (= *ἔξαρκεῖ*) νὰ λέγετε δικαιότερα (ἀπὸ τὸν Φίλιππον) (: νὰ ἐκφωνήτε λόγους, μὲ τοὺς ὁποίους νὰ ὑποστηρίζετε *δι* σεις ἔχετε περισσοῦτερον δίκαιον [παρὰ ὁ Φίλιππος]), (αὐτὸ εἶναι) εὐκόλον καὶ κανεὶς κόπος δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα (: καὶ κανένα κόπον δὲν ἀπαιτεῖ αὐτὸ)· *ἐὰν* ὁμως πρέπει νὰ σκεπτόμεθα (= *δεῖ σκοπεῖν [ἡμᾶς]*), πῶς ἡ παροῦσα (κακῆ) κατάστασις τῶν πραγμάτων (= *τὰ παρόντα*) νὰ διορθωθῆ καὶ (πῶς) τὸ κακὸν νὰ μὴ προχωρήσῃ ἐν ἀγνοίᾳ μας (= [*δ-*

πως] μὴ πάντα λήσει ἡμᾶς προσελθόντα) ἀκόμη περισσότερον (=ἔτι πορρωτέρω), καὶ (πῶς) νὰ μὴ ἐμφανισθῆ αἰφνιδίως (ἐνώπιόν μας καὶ ἐναντίον μας) μεγάλη δύναμις (=μέγεθος δυνάμεως), κατὰ τῆς ὁποίας οὐδὲ νὰ ἀντισταθῶμεν (=ἀντιᾶραι) θὰ δυνηθῶμεν, δὲν (εἶναι) ὁ ἴδιος τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, ὁ ὁποῖος (ἦτο) πρότερον, ἀλλὰ καὶ οἱ ῥήτορες ὅλοι ἀνεξαιρέτως καὶ σεῖς οἱ ἀκούοντες πρέπει νὰ προτιμᾶτε (=προαιρετέον [ἔστι]) τὰ ὠφελιμώτατα καὶ τὰ δυνάμενα νὰ (μᾶς) σώσουν (=τὰ σώσοντα) ἀπὸ τὰ εὐκολώτατα καὶ τὰ πλέον εὐχάριστα.

Παρατηρήσεις.

εἰ μὲν... ἐξαρκεῖ, ὑποθκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: ῥᾶδιόν (ἔστι) καί... τῷ πράγματι (α' εἶδος σῆμ. τὸ πραγματικόν).—ἐξαρκεῖ, ἀπρσ. ὑποκμ. αὐτοῦ λέγειν· ἡμῖν, δκ. προσωπκ. εἰς τὸ ἐξαρκεῖ· δικαιότερα, ἀντικμ. τοῦ λέγειν· ὡς β' ὄρος τῆς συγκρ. ἐνν. τό: Φιλίππου.—ῥᾶδιόν (ἔστι) καὶ πόνος οὐδεὶς, ἡ αὐτὴ ἔννοια πρὸς περισσότεραν ἔξαρσιν αὐτῆς δηλοῦται καὶ καταφατικῶς καὶ ἀποφατικῶς (σχῆμα ἐκ παραλλήλου).—εἰ δέ... δεῖ σκοπεῖν, ὑποθκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος (ἔστι) τοῦ βουλευέσθαι (α' εἶδος).—σκοπεῖν, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ σκοπῶ (ἐσκοποῦν, σκέψομαι, ἐσκεπάμην, ἐσκεμμαι)· τὸ ἀπρμφ. εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δεῖ· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. τὸ ἡμᾶς.—ὅπως... ἐπανορθωθήσεται καὶ μὴ... λήσει μὴδ' ἐπιστήσεται, πλάγια ἐρωτηματκ. προτ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ σκοπεῖν.—τὰ παρόντα, ὑποκμ. τοῦ ἐπανορθωθήσεται (πθκ. μέλλ. τοῦ ἐπανορθοῦμαι).—λήσει, μέλλ. ὀρισκ. τοῦ λανθάνω· πάντα· ἡμᾶς, τὸ α' εἶναι ὑποκμ., τὸ β': ἀντικμ. τοῦ λήσει· προσελθόντα, μτχ. χιγρμτκ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ λήσει.—πορρωτέρω, ἐπίρρ. τοπκ. συγκρτκ. (πῶρρω, πορρωτέρω, πορρωτάτω).—μέγεθος, ὑποκμ. τοῦ ἐπιτότητα (μέσ. μέλλ. ὀρισκ. τοῦ ἐφίσταμαι=ἐμφανίζομαι αἰφνιδίως).—πρὸς ἦν... δυνησόμεθα, ἀναφκ. πρότ.—ἀντιᾶραι, ἀόρ. α' ἀπρμφ. τοῦ ἀνταίρω (ἀντιβτ.)=ἀνθίσταμαι· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ δυνησόμεθα.—ὅσπερ πρότερον (δηλ. ἦν), ἀναφκ. πρότ.—τοῖς λέγουσι, τοῖς ἀκούουσι, μτχ. ἐπιθκ.—ἅπανσι, ὅμῃν, ποιηκ. αἰ. τοῦ προαιρετέον (ἔστι)· ἐπὶ πθκ. πρκμ., πθκ. ὑπερουντκ. καὶ ἐπὶ τῶν εἰς -τος καὶ -τέος ρηματικῶν ἐπιθ. τὸ ποιητικόν αἴτιον ἐκφέρεται διὰ δκ.· καὶ τοῖς λέγουσιν ἅπανσι καὶ τοῖς ἀκούουσιν ὅμῃν προαιρετέον (ἔστι)=καὶ τοὺς λέγοντας ἅπαντας καὶ τοὺς ἀκούοντας ὅμῃν δεῖ προαιρεῖσθαι.—τὰ βέλτιστα καὶ τὰ σώσοντα, ἀντικμ. τοῦ προαιρετέον (ἔστι).—τῶν ῥᾶσιων καὶ τῶν ἡδίσιων, ἐπίθ. ὑπερθκ. (ῥᾶσιος, ῥᾶσιων, ῥᾶσιος-ἡδύς, ἡδίων, ἡδίσιος)· αἱ γγκ. συγκρτκ. (β' ὄρος τῆς συγκρίσεως) εἰς τὸ προαιρετέον (ἔστι), διότι εἰς αὐτὸ περιέχεται ἔννοια συγκριτικῆ.

§ 6. Πρωῶτον μὲν, ἐὰν κανεῖς, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἔχη θάρρος (: δὲν φοβῆται), ἂν καὶ βλέπει, πόσον ἰσχυρὸς (=ἡλίκος) (εἶναι) τῶρα πλέον (=ἡδη) ὁ Φίλιππος καὶ πόσων (χωρῶν) εἶναι κύριος καὶ (ἐὰν) νομίζῃ, διὰ αὐτὸ δὲν φέρει κανένα κίνδυνον εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἔτι (ὁ Φίλιππος) δὲν προετοιμάζει [=μὴδὲ παρασκευάζεσθαι (τὸν Φίλιππον)] ὅλα

ἐναντίον σας, ἀπορῶ, καὶ θέλω νὰ σᾶς παρακαλέσω ὄλους ἀδιακρίτως (= ὁμοίως) νὰ ἀκούσετε παρ' ἐμοῦ δι' ὀλίγων τοὺς λόγους (: τὰς αἰτίας), διὰ τὰς ὁποίας μοῦ ἔχει ἔλθει εἰς τὸν νοῦν (: αἱ ὁποῖαι μὲ κάμνουν = δι' οὗς ἐμοὶ παρέστηκε) νὰ περιμένω τὰ ἀντίθετα (= προσδοκᾶν τάναντία) καὶ ἕνεκα τῶν ὁποίων θεωρῶ τὸν Φίλιππον ἐχθρόν (μας), ἵνα, ἐὰν μὲν ἐγὼ φαίνομαι ὄτι προβλέπω (τὰ μέλλοντα) καλύτερον (ἀπὸ τοὺς μὴ φοβούμενους), πεισθῆτε εἰς ἐμέ, ἐὰν δὲ (φαίνονται ὄτι προβλέπον τὰ μέλλοντα καλύτερον ἀπὸ ἐμὲ) οἱ μὴ φοβούμενοι (= οἱ θαρροῦντες) καὶ οἱ ἔχοντες ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν, προστεθῆτε μὲ αὐτοὺς (: μὲ τὴν γνώμην αὐτῶν).

Παρατηρήσεις.

εἴ τις θαρρεῖ καὶ μηδέν' οἶεται..., αἰτλγκ. προτάσεις ἐξαρτώμεναι ἐκ τοῦ θαυμάζω μετὰ τὰ ψυχικοῦ πάθους σημαντικά ρ. (χαίρω, θαυμάζω κ.τ.τ.) ἢ μετὰ τὰς ταυτοσήμους ἀπρσ. ἐκφράσεις (αἰσχρόν ἐστι, θαυμαστόν ἐστι, ἄτοπόν ἐστι κ.τ.τ.) τὸ αἷτιον τοῦ ψυχικοῦ πάθους ἐκφέρεται ὄχι μόνον διὰ τοῦ αἰτλγκ. ὄτι, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ εἰ (ὡς αἰτλγκ.).— ὄρῶν, μιθ. ἐνδτκ. = εἰ καὶ ὄρᾳ.— ἠλίκος καὶ ὄσων... ἐστι, πλαγία ἐρωτητκ. πρότ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ὄρῶν.— ἠλίκος· ὄσων, ἀναφρ. ἀντων.— ἠλίκος· κύριος, κτηγμ.— ὄσων, γνκ. ἀντικμκ. εἰς τὸ κύριος ὡς ἀρχικόν.— φέρειν, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ φέρω (ἔφερον, ὄσω, ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον, ἐνήνοχα, ἐνηνόχειν).— φέρειν, παρασκευάζεσθαι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ οἶεται ὡς δοξαστικοῦ ὑποκμ. τοῦ α' ἀπρμφ. εἶναι τό: τοῦτο, τοῦ β' ἐνν. τό: Φίλιππον.— κίνδυνον τῇ πόλει, ἀντικείμενα τοῦ φέρειν' μηδένα, ἐπιθτκ. προσδ. τοῦ κίνδυνον— δεηθῆναι, τελκ. ἀπρμφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ βούλομαι ὡς ἐφετικοῦ ὑμῶν, ἀντικμ. τοῦ δεηθῆναι.— ἀκοῦσαι, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ δεηθῆναι ὡς ἐφετικοῦ ὑποκμ. τοῦ ἀκοῦσαι ἐνν. ὑμᾶς.— μου τοὺς λογισμούς, ἀντικείμενα τοῦ ἀκοῦσαι.— διὰ βραχέων (λόγων), προδιόρθωσις δι' αὐτῆς ὁ ρῆτωρ προλαμβάνων διορθώνει τὸ δυνάμενον νὰ κάμῃ κακὴν ἐντύπωσιν ὡς μακρὸν καὶ ἐκτενές.— δι' οὗς... δι' ὧν..., ἀναφρκ. πρότ.— παρέστηκε, πρκμ. ὀριστκ. τοῦ ἀπρσ. παρίσταται' ἐμοί, δικ. προσωπκ. παρίσταται μοι = μοῦ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν.— προσδοκᾶν, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. παρέστηκε' ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ.: ἐμέ' τάναντία, ἀντικμ. τοῦ προσδοκᾶν.— ἐχθρόν Φίλιππον, τὸ α' κτηγμ. τοῦ β', τὸ ὁποῖον εἶναι ἀντικμ. τοῦ ἡγούμαι.— ἵνα... ἐμοὶ πεισθῆτε... τούτοις προσθῆσθε', τελικαὶ πρότ.— ἐὰν μὲν... προορᾶν, ὑποθτκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἐμοὶ πεισθῆτε (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον).— προορᾶν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ δοκῶ.— βέλτιον, ἐπίρρ. συγκρητκ. τοῦ ἀγαθός (εὖ, βέλτιον, βέλτιστα) ὡς β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ἐνν.: τῶν θαρροῦντων.— ἂν δ' οἱ θαρροῦντες καὶ π. αὐτῶ (δηλ. δοκῶσι βέλτιον ἐμοῦ προορᾶν), ὑποθτκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: τούτοις προσθῆσθε (δ' εἶδος).— αὐτῶ, ἀντικμ. τοῦ πεπιστευκότες.— προσθῆσθε, μέσ. ἀόρ. β' ὑποκτκ. τοῦ προστίθεμαι (ἀόρ. β' προσεθέμην, ὑποκτκ. προσθῶμαι, προσθῆ, προσθῆται κτλ.) τούτοις, ἀντικμ.

§ 7-8. Ἐγὼ λοιπόν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, συλλογίζομαι (ὡς ἐξῆς)

τίνων ὁ Φίλιππος κύριος ἔγινε κατὰ πρῶτον μετὰ τὴν εἰρήνην; Τῶν
 Θερμοπυλῶν καὶ τῶν ἐν Φωκίδι πραγμάτων (: καὶ τῆς Φωκίδος). Τί
 λοιπόν; Πῶς ἐκανόνισεν αὐτὰ (δηλ. τὰ ἐν Φωκίδι πράγματα); *Ὅσα
 συμφέρουσι εἰς τοὺς Θηβαίους καὶ ὄχι ὅσα συμφέρουσι εἰς τὴν πόλιν
 μας (: τὰ συμφέροντα τῶν Θηβαίων καὶ ὄχι τὰ συμφέροντα τῆς πό-
 λεώς μας) ἐπροτίμησε νὰ κάμῃ. Διὰ τί λοιπόν (ἐπροτίμησε νὰ κάμῃ
 αὐτὰ); Διότι κατευθύνων τὰς σκέψεις του (= τοὺς λογισμοὺς ἐξετά-
 ζων) πρὸς πλεονεξίαν, νομίζω, καὶ πρὸς τὴν ὑποταγὴν τῶν πάντων ὑπὸ
 τὴν ἐξουσίαν του (= καὶ [πρὸς] τὸ ποιήσασθαι πάνθ' ὑφ' αὐτῷ), καὶ
 ὄχι πρὸς εἰρήνην οὔτε πρὸς ἡουχίαν οὔτε πρὸς κανὲν δίκαιον (: διότι
 κατὰ τὴν γνώμην μου σκεπτόμενος καὶ ἐξειλάζων, πῶς δύναται νὰ πλε-
 ονεκτήσῃ καὶ νὰ ὑποτάξῃ τὰ πάντα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του, καὶ ὄχι πῶς
 δύναται νὰ ἔχῃ εἰρήνην καὶ ἡουχίαν καὶ νὰ κάμῃ κανὲν δίκαιον),
 κατενόησεν (= εἶδεν) ὁρθῶς τοῦτο, ὅτι (δηλαδή) εἰς μὲν τὴν ἰδικήν
 μας πόλιν καὶ εἰς τὰ ἰδικὰ μας ἦθη (: καὶ εἰς ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι ἔχο-
 μεν τοιαῦτα ἦθη) κανὲν τόσον μέγα πλεονέκτημα (= τοσοῦτον) δὲν
 δύναται νὰ παρουσιάσῃ οὔτε νὰ παράσῃ, ἀπὸ τὸ ὅποιον πεισθέντες
 (: παρακινήθέντες) σεῖς ἔνεκα τῆς ἰδικῆς σας ὠφελείας ἠθέλετε ἐγκα-
 ταλείψει εἰς τὴν διαχρυσίν ἐκεῖνου (= πρόοισθε [ἂν] ἐκεῖνω) μερι-
 κοὺς ἐκ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ δίκαιον φροντίζοντες
 (= λόγον ποιούμενοι) καὶ τὴν ὑπάρχουσαν εἰς αὐτὸ τὸ πράγμα κα-
 ταισχύνῃν ἀποφεύγοντες καὶ ὅλα, ὅσα πρόπει, προβλέποντες, ὁμοίως θὰ
 ἐναντιωθῆτε, ἂν ἐπιχειρήσῃ νὰ κάμῃ κάτι παρόμοιον (δηλ. νὰ ὑποτάξῃ
 τὰς ἑλλ. πόλεις), ὅπως ἀκριβῶς (θὰ ἠναντιώσεσθε) (= ὥσπερ ἂν [ἐναν-
 τιωθῆτε]), ἐὰν κατὰ τύχην ἠθέλετε διεξαγάγει πόλεμον (κατ' αὐτοῦ).

Παρατηρήσεις.

τίνων...; τί οὖν; τί δήποτε; σχῆμα ὑποφορᾶς· ὁ ῥήτωρ ἐρωτᾷ ὁ ἴδιος
 τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἀπαντᾷ μὲ τὰς ἀλλεπαλλήλους ἐρωτήσεις ὁ λόγος γίνεται
 ζωηρότερος καὶ διεγείρεται ἡ προσοχὴ τῶν ἀκροατῶν.— τίνων, γνκ. ἀντικμ.
 τοῦ κύριος, ὅπερ κτγμ. τοῦ ὁ Φίλιππος.— μετὰ τὴν εἰρήνην, δηλ. τὴν Φιλο-
 κράτειον.— τοῦτοῖς (δηλ. τοῖς πράγμασι), ἀντικμ. τοῦ ἐχρήσατο.— ἄ, ὑποκμ.
 τοῦ συμφέροι (ἀττ. σύντ.) τοῖς Θηβαίοις, τῇ πόλει, ἀντικμ. τοῦ συμφέ-
 ρει.— ἄ Θηβ. συμφέροι καὶ οὐχ ἄ τῇ πόλει (ἡμῶν), ὁ Φίλιππος γενόμενος κύ-
 ριος τῶν Θερμοπυλῶν καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν Φωκίδα κατέστρεψε τοὺς Φω-
 κεῖς, ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῶν Θηβαίων, καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς Θηβ. τὰς
 Βοιωτικὰς πόλεις Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν.— τί δήποτε, ἢ αἰτ. τί ἐδῶ λαμβά-
 νεται ἐπιρρηματικῶς καὶ δηλοῖ αἰτίαν=διὰ τί;— ὅτι... εἶδε, αἰτλγκ. πρότ.
 —ἐξειλάζων, μτχ. τροπκ.—ὅτι τῇ μὲν... οὐδὲν ἂν ἐνδεῖξαι το, ἀλλὰ...
 ἐναντιώσεσθε, εἰδικ. πρότ. ἐπεξηγοῦσα τὸ τοῦτο· νὰ παρατηρηθῇ ἡ διάφορος

ἐκφρασις τῶν δύο μελῶν τῆς εἰδικῆς προτ.: τὸ οὐδὲν ἂν ἐνδείξαιτο δυνητικῆ εὐκτικῆ ἔχουσα ὡς ὑπόθεσιν τὸ ἐνν.: εἰ βούλοιο· τὸ δ' ἐναντιώσεσθε διὰ ποικιλίαν συντάξεως παρίσταται ὡς κατὰ τὸ ὅποιον βεβαίως θὰ γίνῃ, ἄνευ ἐξαρτήσεως ἀπὸ ὄρου τινός (π. χ. ἀπὸ τοῦ: εἰ βούλοιο).— τοσοῦτον, ἀντικμ. τοῦ ἂν ἐνδείξαιτο καὶ (ἂν) ποιήσειεν.— ὑφ' οὗ, ποιητικ. αἴτιον τοῦ πεισθέντες (μτχ. τροπκ.)— τῶν Ἑλλήνων, γνη. διακριτ.— τινας ἐκείνῳ, ἀντικείμενα τοῦ πρόοισθε (ἂν), ὅπερ μέο. ἀόρ. β' εὐκτικ. τοῦ προτεμαι σχηματισθεῖς κατὰ τὰ βαρύνοντα· κατὰ τὰ εἰς -μι θὰ ἦτο: προεῖσθε.— ποιούμενοι, φεύγοντες, προορώμενοι, μτχ. τροπκ. ἢ αἰτλγ.— τοῦ δικαίου, ἀντικμ. τοῦ λόγον ποιούμενοι.— τὴν προσοῦσαν ἀδοξίαν τῷ πρ., ὑπερβατὸν = τὴν προσοῦσαν τῷ πράγματι ἀδοξίαν.— πάντα, ἀντικμ. τοῦ προορώμενοι.— ἃ προσήκει, ἀναφρκ. πρότ. ὑποκμ. τοῦ προσήκει ἐνν.: τὸ προσοῦσθαι· οἱ Ἀθηναῖοι προέβλεπον ὅτι, εἰ ἄφηνον τὸν Φίλιππον νὰ ὑποτάξῃ τοὺς ἄλλους Ἑλληνας, κατόπιν θὰ ὑπεδούλωνεν οὗτος καὶ αὐτούς.— ἂν... ἐπιχειρῇ, ὑποθτικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἐναντιώσεσθε (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον).— ὥσπερ ἂν εἰ... τύχοιτε, ἔλλειπτικῶς = ὥσπερ ἂν ἐναντιωθείητε, εἰ πολεμοῦντες τύχοιτε· πολεμοῦντες, μτχ. κτηρικ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ τύχοιτε.

§ 9-10 εὐνοίαν. Περὶ δὲ τῶν Θηβαίων ἐνόμιζε, πράγμα τὸ ὅποιον καὶ συνέβη, ὅτι εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὠφελειῶν, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐγίνοντο εἰς αὐτούς (: τὰς ὁποίας ἤθελον ἔχει) (= ἀντὶ τῶν ἑαυτοῖς γιγνομένων), θὰ τὸν ἄφηνον ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ νὰ ἐνεργῇ (= πράττειν), ὅπως θέλει, καὶ (ὅτι) ὄχι μόνον δὲν (= οὐχ ὅπως = οὐ μόνον οὐ) θὰ ἀντιπραττον καὶ δὲν θὰ (τὸν) ἠμυόδιζον, ἀλλὰ καὶ (ὅτι) θὰ ἐξεστράτεον μαζί του, ἂν τοὺς διέτασσε. Καὶ τώρα τοὺς Μεσσηνίους καὶ τοὺς Ἀργεῖους, ἐπειδὴ ἔχει σχηματίσει (περὶ αὐτῶν) τὴν ἰδίαν γνώμην (τὴν ὁποίαν καὶ περὶ τῶν Θηβαίων) (= ταῦθ' [= ταῦτά] ὑπειληφώς), εὐεργετῇ (ὑποστηρίζων αὐτούς κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων). Αὐτὸ δὲ (= δ) ἀκριβῶς (τὸ ὅτι δηλαδὴ ὁ Φίλιππος φρονεῖ ἔτσι) εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐπαινος διὰ σὰς (= καθ' ὑμῶν), ἄνδρες Ἀθηναῖοι· διότι ἔχετε κριθῆ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἔργα (: ἀπὸ αὐτὴν τὴν διαγωγὴν τοῦ [Φιλίππου]), ὅτι (σεῖς) μόνοι ἀπὸ ὅλων (τοὺς ἀνθρώπους) ἀντὶ κανενὸς κέρδους δὲν θὰ ἐθυσιάζετε (= μηδενὸς κέρδους ἂν προέσθαι) τὰ κοινὰ δίκαια (δηλαδὴ τὴν ἐλευθερίαν καὶ αὐτονομίαν) τῶν Ἑλλήνων οὔτε καὶ θὰ ἀντηλλάσσετε (= μηδ' [ἂν] ἀνταλλάξασθαι) μὲ καμίαν χάριν καὶ μὲ καμίαν ὠφέλειαν τὴν πρὸς τοὺς Ἑλληνας ἀγάπην (σας).

Παρατηρήσεις.

τοὺς Θηβαίους, ὑποκμ. τῶν ἀπρηφ. ἐάσειν, ἀντιπράξειν, διακωλύσειν, συστρατεύσειν· τὰ ἀπρηφ. εἰδικὰ ἐξαρτ. ἐκ τοῦ δοξαστικοῦ ρ. ἤγειτο· ὑποκμ. τοῦ ἤγειτο ἐνν. ὁ Φίλιππος.— ὅπερ συνέβη, ἀναφρκ. πρότ.— ἑαυτοῖς, δικ.

προσωπκ.— *πράττειν*, τελεχ. άπρμφ. έξαρτ. έκ του *έάσειν* (μέλλ. άπρμφ. του *έω*) *έαυτόν*, άντικμ. του *έάσειν* και ύποκμ. του *πράττειν*· τὰ λοιπά, αίτ. του κατά τι ή τής άναφοράς.— *όπως βούλεται*, άναφρκ. πρότ.— *τούς Μεσο. και τούς Άργ.*, άντικμ. του *εὖ ποιεῖ*.— *ύπειληφώς*, πρκμ. μτχ. του *ύπολαμβάνω* ή μτχ. αίτλγκ.— *επειδή ύπειληφε ταῦθ'* = *ταῦτά* (κράσις = τὰ αὐτά), άντικμ.— *δ*, ή άναφρκ. άντων. *ός (ή, δ)* έν αρχῆ περιόδου ή κόλου ίσοδυναμεί προς τήν δεικτικήν άντων. (*ούτος*) μέ κάποιον παρατακτικόν σύνδεσμον (*καί, δέ, άλλα κλπ.*)· *έδω* τὸ *δ* = *τούτο δέ*.— *δ*, ύποκμ. του *έστι*· *έγκώμιον*, κτγρμ.— *καθ' ύμῶν*, ή κατά *έδω* = *περί, ύπέρ*.— *τῶν πάντων*, γγκ. διαιρτκ. του *μόνοι*.— *προέσθαι*, μέσ. άόρ. β' άπρμφ. του *προῖμαι*· *προέσθαι άν*, τὸ άπρμφ. είδικ. έξαρτ. έκ του *κέκρισθε*· *ός* ύποκμ. του άπρμφ. ένν. *ύμεις* (ταυτοπροσωπία) *μόνοι*, κτγρμκ. προσδ.· *έδω* τὸ άπρμφ. *προέσθαι* μετά του δυνητικοῦ *άν* ίσοδυναμεί μέ δυνητικήν εύκτκ. = *ότι (ύμεις) μόνοι πρόοισθε* (ή *προεῖσθε*) *άν*.— *κέρδους*, γγκ. του τιμήματος· *τὰ δίκαια*, άντικμ. του *προέσθαι*.— *άναλλάξαισθε (άν)*, και τὸ άπρμφ. αὐτὸ είδικ. έξαρτ. έκ του *κέκρισθε* = *ότι άναλλάξαισθε άν' τήν εύνοϊαν*, άντικμ.· *χάριτος, όφελείας*, γενικαί του τιμήματος.

§ 10 *καί ταῦτ'* - 11. Καί τήν γνώμην αὐτήν (= *καί ταῦτα*) *εύλόγως* και διά *οās* τοιοῦτοτρόπως *έχει* σχηματίζει (= *ύπειληφε*) και διά *τούς Άργείους* και *τούς Θηβαίους* *όλως* διαφορετικήν (= *ός έτέρως*), *όχι* *μόνον* *εις* τὸ παρὸν *άποβλέπων*, *άλλά* και τὸ παρελθὸν *λαμβάνων* *ύπ' όψιν*. Διότι *εύρίσκει* (*δ* ἴδιος *εις* βιβλία), νομίζω, και *μανθάνει* (*έκ φήμης*), *ότι* *οί* *μέν* *Ιδικοί* *οας* *πρόγονοι*, *ένφ* *ήτο* *δυνατόν* (= *έξδν*) *εις* *αὐτούς* *νά* *άρχουν* *τῶν* *άλλων* *Έλλήνων*, *όπό* *τόν* *δρον* (= *ώστε*) *νά* *ύπακούουν* *αὐτοί* *εις* *τόν* *βασιλέα* (*τῶν* *Περσῶν*), *όχι* *μόνον* *δέν* *ήνέχθησαν* *τήν* *πρότασιν* *αὐτήν*, *διαν* *ήλθεν* *δ* *Άλέξανδρος* *δ* *πρόγονος* *τούτων* (*δηλ.* *τῶν* *Μακεδόνων* *βασιλέων*) *ός* *κῆρσέ* *δι'* *αὐτήν* (= *περὶ* *τούτων* = *περὶ* *τούτου* [*του* *λόγου*]), *άλλά* και τήν *χώραν* *των* *έπρωίμησαν* *νά* *έγκαταλείψουν* και *ύπέμειναν* *νά* *πάθουν* *οτιδήποτε*, και *κατόπιν* (*ότι*) *έπειτέλεσαν* (*τὰ* *κατορθώματα*) *έκεῖνα*, *διά* *τὰ* *όποῖα* *όλοι* *πάντοτε* *σφοδρῶς* *έπιθυμοῦν* (= *γλίχονται*) *νά* *ομιλοῦν*, *επαξίως* *όμως* *κανεῖς* *δέν* *έχει* *δυνηθῆ* *νά* *ομιλήσῃ*, (*και* *δι'* *αὐτὸ* *άκριβῶς* *και* *έγώ* *θά* *τὰ* *παρалаίψω* *δικαίως*· *διότι* *τὰ* *κατορθώματα* *έκεινων* *είναι* *μεγαλύτερα* *ή* *ώστε* *νά* *δύναται* *κανεῖς* *νά* *τὰ* *έκδῆσῃ* *διά* *του* *λόγου*), *περὶ* *τῶν* *προγόνων* *όμως* *τῶν* *Θηβαίων* *και* *τῶν* *Άργείων* (*εύρίσκει* *και* *μανθάνει*) *ότι* *έκεῖνοι* *μέν* (*δηλ.* *οί* *Θηβαῖοι*) *έξεστράτευσαν* *μαζὶ* *μέ* *τόν* *βάρβαρον*, *αὐτοί* *δὲ* (*δηλ.* *οί* *Άργεῖοι*) *δέν* *αντετάχθησαν* (*εις* *αὐτόν*).

Παρατηρήσεις.

ταῦτα, άντικμ. του *ύπειληφε*.— *κατ' Άργ.*, ή κατά και *έδω* = *περί*,

ὑπέρ.—ὡς, ἐπίρρ. ἐνισχύον τὸ ἐπίρρ. ἐτέρως=ὄλως διαφορετικά.—*ὄρων, λογίζομενος*, μτχ. τροπκ.—*τοὺς προγόνους*, ὑποκμ. τῶν μτχ. *ἀνασχομένους, προελομένους, ὑπομείναντας, πράξαντας*, αἱ ὅποια εἶναι κτηγρμτκ. ἐξαρτώμεναι ἐκ τῶν ρ. *εὐρίσκει καὶ ἀκούει*=*ὅτι οἱ ὑμέτεροι πρόγονοι ἠγέροχοτο, ὅτι προείλοντο, ὅτι ὑπέμειναν, ὅτι ἐπραξαν.*—*ἐξόν*, αἰτ. ἀπόλυτος ἐνδοτικῆ (τοῦ ρ. *ἔξεσι*)=*εἰ καὶ ἐξῆν* αὐτοῖς, δτκ. προσωπκ. τοῦ *ἐξόν* καὶ ὑποκμ. τοῦ *ἄρχειν*, ὅπερ ὑποκμ. τοῦ *ἐξόν* τῶν *Ἑλλήνων*, ἀντικμ. τοῦ *ἄρχειν*.—*ὥστε...* *βασιλεῖ*, συμπερασμτκ. πρῶτ. ἐδῶ τὸ *ὥστε*=ὑπὸ τὸν ὄρον αὐτοῦς—*βασιλεῖ*, τὸ α' εἶναι ὑποκμ., τὸ β' : ἀντικμ. τοῦ *ὑπακούειν*.—*οὐκ ἀνασχομένους τὸν λ. τοῦτον*, ἐδῶ ὁ ρήτωρ θέλων νὰ ἐξάρῃ περισσότερο τὰ λαμπρὰ ἤθη τῶν προγόνων ὁμιλεῖ ὑπερβολικῶς διότι ὁ Μαρδόνιος ὀλίγον πρὸ τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης (479) δὲν ὑπέβαλεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τοιαύτην πρότασιν—τὴν ἡγεμονίαν δηλ. τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ εἶναι οἱ Ἀθην. ὑπήκοοι τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν—, ἀλλ' ἐπρότεινεν εἰς αὐτοὺς συμμαχίαν οἱ Ἀθην. τὴν πρότασιν αὐτὴν τοῦ Μαρδονίου, τὴν διαβιβασθεῖσαν εἰς αὐτοὺς διὰ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδονίας Ἀλεξάνδρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀμύντου, ἀπέκρουσαν εἰπόντες τοὺς ἀξιωμαθημονεῦτους ἐκεῖνους λόγους, ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ ἥλιος βαδίζει τὸν ἴδιον δρόμον ὅπως καὶ τώρα, οὐδέποτε θὰ συμμαχήσουν μὲ τὸν Ξέρξην, ἀλλὰ θὰ ἐπιμείγουν ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν ἐλευθερίαν των.—*ἦνίκ' ἦλθεν...* *κῆρυξ*, χρονκ. πρῶτ.—*κῆρυξ*, κτηγρμ.—*τὴν χώραν ἐκλιπεῖν*, ὁ ρήτωρ ἐννοεῖ τὴν β' μετανάστασιν τῶν Ἀθηναίων, τὴν ὁποίαν οὗτοι ἀπεφάσισαν ὀλίγον πρὸ τῆς ἐν Πλαταιαῖς μάχης (479), διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντισταθοῦν εἰς τὴν ὑπέρογκον δύναμιν τοῦ Μαρδονίου οἱ Ἀθην. ἀφήσαντες τὴν χώραν τὴν διεπεραιώθησαν μὲ τὰς γυναῖκας τῶν καὶ τὰ τέκνα εἰς τὴν Σαλαμίνα.—*ὁ τούτων πρόγονος*, παράθεσις εἰς τὸ *Ἀλέξανδρος*.—*παθεῖν*, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ *ὑπομείναντας*.—*ὅτι οὖν* (ἀντων. ἀόρ.), σύστοιχον ἀντικμ. τοῦ *παθεῖν*=ὅποιοιδήποτε πάθημα.—*πράξαντας ταῦτα*, ἐννοεῖ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην (479), ἐν τῇ ὁποίᾳ οἱ Ἀθην. κατήγαγον περιφανῆ νίκην.—*τάκεινον*, κρῶσις=*τὰ ἐκείνων* τὰ *ἔργα*, ὑποκμ. τοῦ *ἔστι* *μεῖζω*, κτηγρμ.—*ἢ ὡς τῶ λόγῳ τις ἂν εἴποι*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως=*ἢ ὡς τῶ λόγῳ (τινὰ) ἂν εἴπειν* τῶ λόγῳ, δτκ. ὄργκ.—*τοὺς δὲ προγόνους, τοὺς μὲν... τοὺς δέ...*, παραθετικὸς ἐπιμερισμὸς κατὰ τοῦτον τὸ ὄλον (*τούς... προγόνους*) ἀντὶ νὰ τεθῇ ὁμαλῶς κατὰ γνκ. διαιρτκ. τίθεται ὁμοιοπτῶτως πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα μέρη αὐτοῦ (*τούς μὲν... τοὺς δέ...*).—*σοστρατεύσαντας, οὐκ ἐναντιωθέντας*, μτχ. κτηγρμτκ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ *εὐρίσκει καὶ ἀκούει* ὑποκμ. τῆς μὲν α' μτχ. εἶναι : *τούς μὲν* (δηλ. τοὺς Θηβ.), τῆς δὲ β' : *τούς δέ* (δηλ. τοὺς Ἀργεῖους).—*τούς μὲν (Θηβαίους) σοστρατεύσαντας*, οἱ Θηβ. μετὰ τὴν μάχην τῶν Θερμοπυλῶν (480) προσεχώρησαν εἰς τὸν Ξέρξην καὶ ὑπεστηρίζον αὐτὸν εἰς τὰς κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχειρήσεις του.—*τούς δ' (Ἀργεῖους) οὐκ ἐναντιωθέντας*, οἱ Ἀργεῖοι δὲν συνεμάχησαν μὲ τοὺς Ἕλληνας ἐναντίον τοῦ Ξέρξου κατὰ συμβουλὴν τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου καὶ διότι δὲν τοὺς ἐδόθη ἡ ἡγεμονία τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ, τὴν ὁποίαν ἐξήτησαν.

§ 12. Λοιπὸν γνωρίζει, ὅτι καὶ οἱ δύο (δηλ. οἱ Θηβαῖοι καὶ οἱ Ἀργεῖοι) θὰ προτιμήσουν (= ἀγαπήσονται) τὸ ἰδιαίτερον συμφέρον των (= τὸ ἴδιον λυσιτελοῦν) (καὶ) ὅτι δὲν θὰ λάβουν ὀπ' ὄψιν (= οὐ

σκεπωμένους) ὅ,τι θὰ ὠφελήσῃ ἀπὸ κοινοῦ τοὺς Ἕλληνας (: τὸ κοινὸν συμφέρον τῶν Ἑλλήνων). Ἐνόμιζε λοιπὸν ὅτι, ἐὰν μὲν ἤθελε προτιμήσει σᾶς, θὰ σᾶς εἶχε φίλους (= αἰρήσεσθαι [ὑμᾶς] φίλους) ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ πράττῃ τὰ δίκαια (= ἐπὶ τοῖς δικαίοις), ἐὰν δὲ ἤθελε προστεθῆ εἰς ἐκείνους (: ἤθελε συμμαχήσει μὲ ἐκείνους), θὰ (τοὺς) εἶχε συνεργοὺς τῆς πλεονεξίας του (: συμβοηθούς εἰς τὰ πλεονεκτικὰ του σχέδια). Δι' αὐτὸν τὸν λόγον (= διὰ ταῦτα) ἐκείνους ἀντὶ ὑμῶν καὶ τότε καὶ τώρα προτιμᾷ. Διότι βεβαίως δὲν βλέπει, ὅτι αὐτοὶ ἔχουν τριήρεις περισσοτέρας ἀπὸ σᾶς· οὕτε (διότι), ἐπειδὴ εἶθρον (: ἀνεκάλυψεν) ἐν τῇ μεσογαίᾳ (: εἰς τὰ μεσόγεια) ἰσχυρόν τι κράτος (= ἀρχὴν τινα), περιφρονεῖ τὸ κράτος (: δὲν θέλει τὴν συμμαχίαν τοῦ κράτους), τὸ ὁποῖον κυριαρχεῖ τῆς θαλάσσης (= ἀφέστηκε τῆς ἐπὶ τῇ θαλάττῃ [ἀρχῆς]), καὶ τοὺς ἐμπορικοὺς (του) λιμένας· οὕτε (διότι) λησμονεῖ τοὺς λόγους καὶ τὰς ὑποσχέσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἐπέτυχε τὴν εἰρήνην.

Παρατηρήσεις.

ἀμφοτέρους, ὑποκμ. τῶν μτχ. ἀγαπήσοντας... οὐ σκεπωμένους, αἱ ὁποῖαι εἶναι κτηγμτκ. ἐξαρτώμεναι ἐκ τοῦ γνωστικοῦ ρ. οἶδε' ὡς ἀντικμ. τῆς α' μτχ. εἶναι τό: τὸ ἰδίᾳ λυσιτελοῦν, τῆς δὲ β' ἢ ἀναφρκ. πρότ.: ὅ,τι οἴσεται κοινῇ τοῖς Ἕλλησι.—τὸ λυσιτελοῦν, οὐδ. μτχ. τοῦ λυσιτελῶ ὡς οὐσιαστκ.=ἡ ὠφέλεια, τὸ συμφέρον.—οἴσεται, μέλλ. ὄριστκ. τοῦ συμφέρει τί τινα=ὠφελεῖ τί τινα.—εἰ μὲν ὑμᾶς ἔλοιτο, ὑποθτκ. πρότ.: ἢ ἀπόδοσις: ἤγειτο... αἰρήσεσθαι (γ' εἶδος).—αἰρήσεσθαι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἤγειτο' ὑποκμ. ὁ Φίλιπ'. ὡς ἀντικμ. τοῦ αἰρήσεσθαι ἔνν. τὸ ὑμᾶς' φίλους, κτηγμ.—ἐπὶ τοῖς δικαίοις, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν τὸν ὄρον ὑπὸ τὸν ὁποῖον γίνεται τι.—εἰ δέ... προσθεῖτο (μέσ. ἀόρ. β' ἐντκ. τοῦ προστίθεμαι), ὑποθτκ. πρότ.: ἢ ἀπόδοσις: (ἤγειτο) συνεργοὺς ἔξειν (γ' εἶδος).—ἔξειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἤγειτο' ὑποκμ. ὁ Φίλιπ'. ὡς ἀντικμ. τοῦ ἔξειν ἔνν. ἐκείνους' συνεργοὺς, κτηγμ.: τῆς πλεονεξίας, γνκ. ἀντικμκ.—ἐκείνους, ἀντικμ. τοῦ αἰρεῖται' ἀνθ' ὑμῶν, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· διότι τὸ αἰροῦμαι ἔχει συγκριτικὴν ἔννοιαν· σπανίως ἐκφέρεται ὁ β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ἐμπροθέτως διὰ τῆς προθ. ἀντὶ μετὰ γνκ. συνήθως οὗτος ἐκφέρεται: α') κατὰ γνκ., β') ὁμοιοπῶτως πρὸς τὸν α' ὄρον τῆς συγκρίσεως μεσολαβούντος τοῦ μορίου ἢ (= παρά).—καὶ τότε, ὅτε δηλ. ἀνεμείχθη οὗτος—ὁ Φίλιππος—εἰς τὰ ἐν Φωκίδι.—καὶ νῦν, δηλ. μετὰ τὴν Φιλοκράτειον εἰρήνην.—τριήρεις, ὑποκμ. τῆς μτχ. οὔσας, ἡ ὁποία εἶναι κτηγμτκ. ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ αἰσθητικοῦ ρ. ὄρα' πλείους, κτηγμ. αὐτοῖς, δικ. προσωπκ.: ἢ ὑμῖν, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· ὁ α' ὄρος αὐτοῖς.—τριήρεις πλείους... οὔσας, οἱ Ἀθην. τότε—κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Δημοσθένους—ἠδύναντο νὰ ἐξοπλίσουν περὶ τὰς 300 τριήρεις.—οὐδ' ἐν μὲν τῇ μεσογαίᾳ... εὔρηκε, τῆς δ' (ἐ) ἐπὶ τῇ θαλ... ἀφέστηκε, ἢ σύνταξις κατὰ παράταξιν ἀντὶ καθ' ὑπόταξιν: οὐδ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ... εὔρηκώς, τῆς ἐπὶ θαλ... ἀφέστηκε.—οὐδὲ τὰς ὑποσχέσεις,

αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις - τὰς ὁποίας εὐθύς κατωτέρω ἀναφέρει ὁ Δημοσθένης - δὲν εἶχε δώσει ὁ Φίλ. εἰς τοὺς Ἄθην. κατὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς μετ' αὐτῶν εἰρήνης, ἀλλὰ φίλοι τοῦ Φίλ. ἐξυπηρετοῦντες τοὺς σκοποὺς τοῦ ἐν Ἀθήναις. — ἐφ' αἷς (=δι' ὧν) τῆς εἰρ. ἔτυχε, ἀναφρα. πρότ.

§ 13. «*Ἄλλὰ μὰ τὸν Δία*» δύναται νὰ εἴπῃ κανεὶς ὡς ἐὰν ἐγνώριζεν (=ὡς εἰδῶς) ὅλα αὐτὰ (τὰ σχέδια τοῦ Φιλίππου) «(ὁ Φίλιππος) δὲν ἔκαμεν αὐτὰ τότε ἕνεκα πλεονεξίας οὔτε δι' ὅσα (τὸν) κατηγορῶ ἐγώ, ἀλλὰ διότι οἱ Θηβαῖοι ἀπήτουν (= τῷ ἀξιοῦν τοὺς Θηβαίους) δικαιότερα ἀπὸ οἷας (: διότι αἱ ἀπαιτήσεις τῶν Θηβαίων ἦσαν δικαιότεραι ἀπὸ τὰς ἰδικὰς σας)». «*Ἄλλ'* αὐτὴν καὶ μόνην ἀπὸ Δίας τὰς δικαιολογίας δὲν ἐπιτρέπεται αὐτὸς τώρα νὰ εἴπῃ· διότι ἐκεῖνος, ὁ ὅποτος διατάσσει (=δ κελεύων) τοὺς Λακεδαιμονίους ν' ἀφήσουν τὴν Μεσσηνίαν (αὐτόνομον), πῶς δύναται νὰ προφασισθῇ (= πῶς ἂν σκῆψαιτο) ὅτι, ὅτε τότε παρέδωκεν εἰς τοὺς Θηβαίους τὸν Ὀρχομενὸν καὶ τὴν Κορώνειαν, ἔκαμεν αὐτὸ (=πεποιηκέναί ταῦτα), διότι ἐνόμιζεν (=τῷ νομίζειν) ὅτι (αὐτὸ) εἶναι δίκαιον (= [ταῦτα] εἶναι δίκαια);

Παρατηρήσεις.

ἀλλὰ νῆ Δία κτλ., ὁ ῥήτωρ εἰσάγει ἐνδεχομένην ἐνστασίαν τινος καὶ ἀμέσως τὴν ἀνασκευάζει (ἀλλὰ τοῦτον κτλ.) σχῆμα ὑποφορᾶς. — ὡς εἰδῶς, μτχ. αἰτλγκ. λαμβάνουσα πρὸ αὐτῆς τὸ ὡς, διότι δηλοῦται δι' αὐτῆς ὑποκειμενικὴ αἰτία (αἰτία δηλ. κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ὑποκμ. τῆς πρότ.). — πλεονεξίας ἕνεκεν, ἐμπροθ. προσδ. δηλῶν αἰτίαν. — οὐδὲ ὧν = οὐδὲ τούτων (γνκ. τῆς αἰτίας), ἄ. — τότε, δηλ. μετὰ τὸ τέλος τοῦ Φωκικοῦ πολέμου. — τῷ ἀξιοῦν, ἔναρθρον ἀπρμφ. δηλοῦν τὴν αἰτίαν τοὺς Θηβαίους, ὑποκμ. τοῦ ἐνάρθρου ἀπρμφ. δικαιότερα, σύστοιχον ἀντικμ. — ἢ ὑμᾶς, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ὁ α': τοὺς Θηβαίους' οἱ Θηβαῖοι ἀπήτουν ν' ἀποδοθοῦν εἰς αὐτοὺς αἱ Βοιωτικαὶ πόλεις Ὀρχομενὸς καὶ Κορώνεια, τὰς ὁποίας κατὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον κατεῖχον οἱ Φωκεῖς. — τοῦτον, ἀντικμ. τοῦ εἰπεῖν' τῶν λόγων, γνκ. διαιρητκ. ἔνεστιν, ἀπρόσ. ὑποκμ. αὐτοῦ τὸ: εἰπεῖν' αὐτῷ, ὅτι. προσώπκ. τοῦ ἔνεστι καὶ ὑποκμ. τοῦ εἰπεῖν. — νῦν, ὅτε δηλ. ὁ Φίλ. διατάσσει τοὺς Λακεδ. ν' ἀφήσουν τὴν Μεσσηνίαν αὐτόνομον. — δ κελεύων, μτχ. ἐπιθητκ. ἀφιέναι, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ δ κελεύων' Λακεδαιμονίους, ἀντικμ. τοῦ κελεύων καὶ ὑποκμ. τοῦ ἀφιέναι' Μεσσηνίαν, ἀντικμ. τοῦ ἀφιέναι. — πῶς ἂν σκῆψαιτο (ἀόρ. α' εὐκτκ. τοῦ σκῆπτομαι), εὐθεία ἐρωτητκ. πρότ. — παραδούς, μτχ. χρονκ. = ὅτε παρέδωκε. — πεποιηκέναί, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ σκῆψαιτο' ὑποκμ. ἐνν. δ Φίλιππος' ταῦτα (δηλ. τὴν παράδοσιν τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Κορωνείας), ἀντικμ. τοῦ πεποιηκέναί. — τῷ νομίζειν, ἔναρθρον ἀπρμφ. δηλοῦν τὴν αἰτίαν εἶναι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ νομίζειν' ὑποκμ. τοῦ εἶναι ἐνν. ταῦτα' δίκαια, κτηγμ.

§ 14-16. «*Ἄλλ'* ἐξηγαγιάσθη (εἰς τοῦτο) μὰ τὸν Δία» (διότι

αὐτὸ [μόνον] ὑπολείπεται [γὰ εἴπη κανεῖς]) «καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του, ἐπειδὴ εὐρέθη (= ληφθεῖς) ἐν μέσῳ τῶν Θεσσαλῶν ἱππέων καὶ τῶν Θηβαίων ὀπλιτῶν, παρεχώρησεν (εἰς τοὺς Θηβαίους) αὐτὰ (δηλ. τὰς πόλεις Ὀρχομενὸν καὶ Κορώνειαν)». Πολὺ καλά. Λοιπὸν (μῆς) λέγουν μὲν, ὅτι σκοπεύει αὐτὸς γὰ δυσπιστῆ (= ὑπόπτως ἔχειν) πρὸς τοὺς Θηβαίους, καὶ διαδίδουν περιεχόμενοι (τὴν ἀγορὰν) μερικοί, ὅτι τάχα θὰ ὀχρῶσῃ τὴν Ἑλλάτιαν. Ἄλλ' αὐτὸς αὐτὰ μὲν σκοπεύει καὶ (αἰωνίως) θὰ σκοπεύῃ (γὰ κάμῃ), ὅπως ἐγὼ νομίζω, τὴν Μεσογῆν ὅμως καὶ τοὺς Ἀργεῖους γὰ βοηθήσῃ (= συλλαμβάνειν) κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων δὲν σκοπεύει (μόνον), ἀλλὰ καὶ μισθοφόρους (ἀπὸ τῶρα τοὺς) στέλλει καὶ χρήματα ἀποστέλλει καὶ μὲ μεγάλην δύναμιν (: μὲ ἰσχυρὸν στρατὸν = δύναμιν μεγάλην ἔχων) ὁ ἴδιος ἀναμένεται (ἐκεῖ). (Λοιπὸν) τοὺς μὲν ὑπάρχοντας (ἀκόμῃ) ἐχθροὺς τῶν Θηβαίων, τοὺς Λακεδαιμονίους, διανοεῖται γὰ καταστρέψῃ (= ἀναίρει), ἐκείνους δέ, τοὺς ὁποίους κατέστρεψεν ὁ ἴδιος προηγουμένως, τοὺς Φωκεῖς, διανοεῖται ν' ἀνορθώσῃ (= σφῆξαι) τώρα; Καὶ ποῖος δύναται γὰ πιστεύσῃ αὐτὰ; Διότι ἐγὼ τοῦλάχιστον (= μὲν) δὲν νομίζω ὅτι ὁ Φίλιππος θὰ ἠγαντιοῦτο (= ἄν... Φίλιππον... ἄν ἐναντιοῦσθαι) συνεχῶς εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐκείνων (τῶν Θηβαίων, δηλ. εἰς τοὺς Λακεδ.), οὔτε ἐὰν τὰ πρῶτα (δηλ. τὴν παράδοσιν εἰς τοὺς Θηβαίους τοῦ Ὀρχομενοῦ καὶ τῆς Κορωνείας) ἐξαναγκασθεῖς παρὰ τὴν θέλησίν του ἔκαμε, οὔτε ἐὰν τώρα ἀπηνεῖτο τοὺς Θηβαίους (: ἀπεσπᾶτο ἀπὸ τοὺς Θηβαίους), ἀλλ', ἀπὸ ὅσα τώρα κάμνει, εἶναι φανερὸν ὅτι καὶ ἐκεῖνα (δηλ. τὰ πρῶτα) ἀπὸ σκοποῦ τότε ἔκαμε, ἐξ ὧν δέ, ἂν κανεῖς παρατηρῇ (: ἐξετάξῃ) ὀρθῶς, (εἶναι φανερὸν) ὅτι πάντα, ὅσα ἐνεργεῖ, συστηματικῶς τὰ διευθύγει (= συντάττων) ἐναντίον τῆς (ἰδικῆς μας) πόλεως.

Παρατηρήσεις.

ἀλλ' ἐβιάσθη νῆ Δία κτλ., σχῆμα ὑποφορᾶς. — τοῦτο, ὑποκμ. ὑπόλοιπον, κτγμ. — ληφθεῖς, μτχ. παθικ. ἀορ. α' τοῦ λαμβάνομαι ἢ μτχ. αἰτλγκ. — ἐπειδὴ ἐλήφθη. — τῶν Θεσσ. ἱππέων καὶ τῶν Θηβ. ὀπλιτῶν, οἱ Θεσσαλοὶ καὶ οἱ Θηβαῖοι ἦσαν σύμμαχοι τοῦ Φιλ. καὶ μὲ τὴν βοήθειαν αὐτῶν ἐπεράτωσεν ὁ Φιλ. τὸν Φωκικὸν πόλεμον. — μέλλειν, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ μέλλω (ἐμελλον καὶ ἡμελλον, μελλήσω, ἐμελλήσα)· τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἐκ τοῦ φασί· ἔχειν, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ μέλλειν· αὐτόν, ὑποκμ. καὶ τῶν δύο ἀπρμφ. (μέλλειν, ἔχειν). — περιόντες, ἐνεστ. μτχ. τοῦ περιέρχομαι ἢ μτχ. τροπκ. — τινές, ὑπονοεῖ ῥήτορας φιλιππίζοντας. — ὡς Ἑλλάτιαν τειχεῖ, εἰδικ. πρότ. χρησιμοποιούσα ὡς ἀντικμ. τοῦ λογοποιοῦσι ἢ Ἑλλάτιαν ὀχυρὰ πόλις τῆς Φωκίδος πλησίον τοῦ Κηφισοῦ, ἢ κλεις τῆς Βοιωτίας· μετὰ τὸ τέλος τοῦ Φωκικοῦ πολέμου (τὸ 346) κατεσκάφη μαζὶ μὲ ἄλλας Βοιωτικὰς πόλεις κατ' ἀπόφασιν τοῦ ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου·

ἡ ἀνοικοδόμησις καὶ ἡ ὀχύρωσις αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Φιλ. θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς ἀπειλή κατὰ τῶν Θηβαίων. — ὡς ἐγὼ κρίνω, ἀναφρ. πρότ. — τοῖς Μεσο. καὶ τοῖς Ἀργ., ἀντικμ. τοῦ συλλαμβάνειν, ὅπερ τελκ. ἀπρμφ. ἔξαργ. ἐκ τοῦ οὐ μέλλει· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. Φίλιππος (ταυτοπροσωπία). — καὶ ξένους... καὶ χημάτα... καὶ δύναιεν..., πολυσύνδετον, τὸ ὅποιον δεικνύει τὴν σπουδὴν, μὲ τὴν ὅποιαν κάμνει αὐτὰ ὁ Φίλ. — ἔχων, μτχ. τροπκ. — προσδοκίμος ἐστὶ — προσδοκᾶται. — Λακεδαιμονίους, ἐπεξήγησις τοῦ: τοὺς ὄντας ἐχθροὺς Θηβαίων. — Φωκέας, ἐπεξήγησις τοῦ: οὓς ἀπώλεσε. — ἀναιρεῖ, σῶζει, ἀποπειρατικοὶ ἐνεστ. — νῦν σῶζει, διὰ τῆς ἀνοικοδομήσεως δηλ. τῆς Ἐλατείας, ἡ ὁποία θὰ ἰσοδυναμῆι πρὸς πολιτικὴν ἀναξφογόνησιν τῶν Φωκέων. — τίς ἄν... πιστεύοιεν, εὐθεία ἐρωτικμ. πρότ. — ἐγὼ μὲν, ὁ μὲν ἄνευ ἀνταποδόσεως (ἦτοι χωρὶς ν' ἀκολουθῆ δέ) — τοῦλάχιστον. — οὐκ ἄν, ὁ ἄν, ὅστις ἐπαναλαμβάνεται κατωτέρω (οὐτ' ἄν), ἀνήκει εἰς τὸ ἐναντιοῦσθαι, ὅπερ εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαργ. ἐκ τοῦ ἡγοῦμαι = ὅτι ἡναντιοῦτο ἄν. — Φίλιππον, ὑποκμ. τοῦ ἐναντιοῦσθαι. — εἰ... ἔπραξεν, ὑποθτκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: ἄν ἐναντιοῦσθαι (= [ὅτι] ἡναντιοῦτο ἄν)· β' εἶδος σημ. τὸ ἀπραγματοποίητον. — τὰ πρῶτα, ἀντικμ. τοῦ ἔπραξε· βιασθεῖς, μτχ. αἰτλγκ. ἄκων, μτχ. τροπκ. — εἰ νῦν ἀπεγίνωσκε Θηβ., ὑποθτκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: ἄν ἐναντιοῦσθαι (= [ὅτι] ἡναντιοῦτο ἄν)· β' εἶδος. — τοῖς ἐχθροῖς, ἀντικμ. τοῦ ἐναντιοῦσθαι. — ἀφ' ὧν (= ἀπὸ τούτων, ἅ) νῦν ποιεῖ, ἀναφρκ. πρότ. — κάκεινα (κρᾶσις· καὶ ἐκεῖνα), ἀντικμ. τοῦ ποιήσας, ὅπερ κτγρμτκ. μτχ. ἔξαργτωμένη ἐκ τοῦ δηλός ἐστι. — ἄν τις θεωρῆ, ὑποθτκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: πάντα... συντάτων (= [ὅτι] πάντα... συντάττει)· δ' εἶδος. — πάντα, ἀντικμ. τοῦ συντάτων, ὅπερ κτγρμτκ. μτχ. ἐκ τοῦ δηλός ἐστι.

§ 17-19 προσψέσθαι. Καὶ αὐτὸ (δηλ. τὸ νὰ διενθῆν πάντα κατὰ τῆς ἰδικῆς μας πόλεως) ἐξ ἀνάγκης τρόπον τινὰ εἰς αὐτὸν τῶρα δὲ (= νῦν δὴ) τοῦλάχιστον (= γε) συμβαίνει. Διότι συλλογισθῆτε. Θέλει νὰ κυριαρχῆ, εἰς αὐτὸ δὲ μόνον οἷς θεωρεῖ (= ὑπείληψε) ἀνταγωνιστάς. (Σᾶς) ἀδικεῖ ἐπὶ πολὺν ἤδη χρόνον, καὶ αὐτὸ αὐτὸς πολὺ καλὰ (τὸ) συναισθάνεται (= σύννοιδεν αὐτῷ)· διότι μὲ αὐτά, τὰ ὅποια ἂν καὶ ἦσαν ἰδικὰ σας, ἔχει (= τούτοις, οἷς οὖσιν ὑμετέροις ἔχει = τούτοις, ἃ ὄντα ὑμέτερα ἔχει), ὅλα τὰ ἄλλα ἀσφαλῶς κατέχει (: ἔχει ἐξασφαλίσει ὅλα τὰ ἄλλα)· διότι ἐὰν τὴν Ἀμφίπολιν καὶ τὴν Ποιείδιαν ἄφηγε (= προεῖτο), οὐδὲ εἰς τὴν πατρίδα του θὰ ἐνόμιζεν (= ἂν ἠγεῖτο), ὅτι θὰ ἦτο ἀσφαλῆς (= μένειν βεβαίως). Γνωρίζει λοιπὸν καὶ τὰ δύο, καὶ ὅτι αὐτὸς οἷς ἐπιβουλεύεται καὶ ὅτι σεῖς (τὸ) ἀντιλαμβάνεσθε· ἐπειδὴ δὲ οἷς θεωρεῖ συνειούς, νομίζει, ὅτι δικαίως τὸν μοσεῖτε καὶ εἶναι ἐξωργισμένος (= παρωξύννται), διότι περιμένει νὰ πάθῃ κάτι (κακὸν ἀπὸ οἷς), εὐθὺς ὡς λάβετε εὐκαιρίαν, ἐὰν δὲν προφθάσῃ (αὐτὸς) νὰ (οἷς τὸ) κάμῃ (τὸ κακὸν) προηγουμένως. Δι' αὐτὸ ἐπαρτυνεῖ, παραμονεύει, περιποιεῖται πρὸς βλάβην τῆς πόλεως (: διὰ νὰ χρησιμοποίησῃ κατὰ τῆς πόλεως = ἐπὶ τῇ πόλει) μερικοὺς, τοὺς

Θηβαίους καὶ ἐκ τῶν Πελοποννησίων ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θέλουν τὰ ἴδια μὲν αὐτοὺς (τοὺς Θηβαίους), περὶ τῶν ὁποίων νομίζει, ὅτι ἔνεκα μὲν τῆς πλεονεξίας των θὰ μένουν εὐχαριστημένοι μὲ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων (= ἀγαπήσειν τὰ παρόντα), διὰ δὲ τὴν ἡλιθιότητά των (= σκαιότητα τρόπων) δὲν θὰ προΐδουν κανὲν ἀπὸ ὅσα κατόπιν θὰ συμβοῦν (ὅτι δηλ. καὶ αὐτοὶ θὰ ὑποταχθοῦν ὑπ' αὐτοῦ, τοῦ Φιλίππου).

Παρατηρήσεις.

τοῦτο, ὑποκμ. τοῦ συμβαίνει· αὐτῶ, δτι. προσωπκ.—τρόπον τινά, αἰτ. τοῦ κατὰ τι.—λογίσεσθε, ἐνεστ. προσκτ.—ἄρχειν βούλεται... ἀδικεῖ κτλ., τὸ ἀσύνδετον ἀφ' ἐνὸς τῶν περιόδων, ἢ συντομία ἀφ' ἑτέρου καὶ ἀπλότης αὐτῶν, προσδίδουν εἰς τὸν λόγον ἔμφασιν, σαφήνειαν καὶ χάριν.—τούτου, γνκ. ἀντικμκ. τοῦ ἀνταγωνιστάς.—ὑπέιληφε, πρκμ. ὀρισκ. τοῦ ὑπολαμβάνω.—ὑμᾶς, ἀνταγωνιστάς, τὸ α' εἶναι ἀντικμ. τοῦ υπείληφε, τὸ β': κτηρμ. τοῦ ἀντικμ.—πολὺν ἤδη χρόνον (αἰτ. τοῦ χρόνου), δηλ. ἀπὸ τοῦ ἔτους 357, ὅτε προσέβαλε τὴν Ἀμφίπολιν, μέχρι τοῦ 344, ὅτε ἐξεφωνήθη ὁ παρῶν λόγος.—τοῦτο αὐτῶ, ἀντικείμενα τοῦ συνοιδεν· ἄριστα, ἐπίρρ. τροπκ. ὑπερθετικοῦ βαθμοῦ (εὖ, ἄμεινον, ἄριστα).—οἷς... ἔχει, τούτοις, ἔλξις=τούτοις γάρ, ἃ ὄντα ὑμέτερα ἔχει· τούτοις, δτι. ὀργκκ. ἄ... ἔχει, ἀναφκ. πρότ. ὄντα, μτχ. ἐνδtk.—εἰ καὶ ἦν· ἄ, ἀντικμ. τοῦ ἔχει καὶ ὑποκμ. τοῦ ὄντα· ὑμέτερα, κτηρμ.—προεῖτο, μέσο. ὀόρ. β' ὀρισκ. τοῦ προΐεμαι = ἀφήνω εἰ... προεῖτο, ὑποθtk. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: οὐδ' ἄν... ἠγεῖτο (β' εἶδος σημ. τὸ ἀπραγματοποιήτων).—εἰ Ἀμφίπολιν καὶ Ποτ. προεῖτο, τότε, κατὰ τὴν συνομολόγησιν δηλ. τῆς Φιλοκρατείου εἰρήνης (346), ὅτε ὑπὸ τῶν Ἀθην. πρέσβειων ἐπροτάθη εἰς τὸν Φίλιπ. ν' ἀποδώσῃ εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὰς πόλεις αὐτάς.—μένειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ ἠγεῖτο.—καί... ἐπιβουλεύοντα καί... αἰσθανομένους, ἐπεξήγησις τοῦ ἀμφοτέρα· αἰ μτχ. κατηρμκ. ἐκ τοῦ οἶδεν· ἢ α' μτχ. ἐτέθη κατ' αἰτ. ἀντὶ ὀνομαστ. (καὶ αὐτὸς... ἐπιβουλεύων) ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τὴν καταστάσιν ἐμφαντικωτέραν τὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὑμᾶς αἰσθανομένους, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν συμφωνήσιν κατὰ πτωσιν πρὸς τὴν ἐπομ. μτχ. (αἰσθανομένους).—αὐτόν, ὑποκμ. τοῦ ἐπιβουλεύοντα· ὑμῖν, ἀντικμ. ὑμᾶς, ὑποκμ. τοῦ αἰσθανομένους.—εὖ φρονεῖν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ὑπολαμβάνων, ὅπερ αἰτλγκ. μτχ. ὑμᾶς, ὑποκμ. τοῦ εὖ φρονεῖν.—μισεῖν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ νομίζει· ὑποκμ. τοῦ μισεῖν ἐνν. ὑμᾶς· αὐτόν, ἀντικμ.—παρώξυνται, γ' ἐνικ. πρόο. πρκμ. ὀρισκ. τοῦ παροξύνομαι (παρώξυνμαι, παρώξυνσαι, παρώξυνται κτλ.).—πεισεσθαι, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ πάσχω· τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἐκ τοῦ προσδοκῶν, ὅπερ μτχ. αἰτλγκ.—ποιήσας, μτχ. κατηρμκ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ φθάσῃ πρότερος, ἐπιρρηματικὸν κτηρμ. σημαῖνον χρόνον = πρότερον.—ἐγρήγορεν, ἐφέστηκεν, ἐπὶ τῇ π. θεραπεύει, τὸ ἀσύνδετον ἐδῶ πρὸς δήλωσιν τῆς ταραχῆς καὶ ἀνησυχίας, μὲ τὴν ὁποίαν ἐνεργεῖ ὁ Φίλιππος.—ἐγρήγορε, πρκμ. β' (μὲ ἀμτβτ. σημ.) ὀρισκ. τοῦ ἐγείρομαι (ἠγείρομαι, ἠγέρομαι, ἐγρήγορα = εἶμαι ἔξυπνος, ἀγρυπνῶ).—ἐφέστηκε, πρκμ. ὀρισκ. τοῦ ἐφίσταμαι.—τούτοις, δτι. ἀντικμκ. τοῦ ταῦτα

(κράσις = τὰ αὐτά).— ἀγαπήσειν... προόψεσθαι (μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ προορῶ), εἰδικά ἀπρμφ. ἐκ τοῦ οἶεται· οὖς, ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ.— τῶν μετὰ ταῦτα, γνκ. διαιρετκ. τοῦ οὐδέν.

§ 19 καίτοι. Καὶ ὁμως ἄνθρωποι καὶ ὀλίγον μόνον νοῦν ἔχοντες (= σωφρονοῦσί γε καὶ μετρίως) δύνανται νὰ ἐννοήσουν (= ἔστιν ἰδεῖν) σαφῆ παραδείγματα (τῆς δολίας πολιτικῆς τοῦ Φιλίππου), τὰ ὁποῖα εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον συνέβη (: τὰ ὁποῖα ἔφερε [κάποτε] ἢ περιστασις) νὰ εἴπω καὶ πρὸς τοὺς Μεσσηνίους καὶ πρὸς τοὺς Ἀργεῖους, ἴσως δὲ εἶναι καλλίτερον (: ὠφέλιμον) νὰ ἔχουν λεχθῆ (= εἰρησθαι) καὶ πρὸς σᾶς.

Παρατηρήσεις.

σωφρονοῦσι, δοτκ. προσωπκ. τοῦ ἔστιν καὶ ὑποκμ. τοῦ ἰδεῖν.— καὶ μετρίως, ἐπιτείνεται ἢ ἔννοια τοῦ ἐπιρρ. καὶ διὰ τῆς θέσεως αὐτοῦ μετὰ τὸ σωφρονοῦσι γε καὶ διὰ τοῦ ἐπιδοτικοῦ συνδέσμου καί.— παραδείγματα, ἀντικμ. τοῦ ἰδεῖν, ὅπερ εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. ἔστιν· ἐναργῆ, ἐπιθτκ. προσδ.— ἃ καί..., ἀναφρκ. πρότ.— ἃ, ἀντικμ. τοῦ εἰπεῖν.— ἔμοιγε, δτκ. προσωπκ. τοῦ συνέβη καὶ ὑποκμ. τοῦ εἰπεῖν.— συνέβη, ἀπρσ. ὑποκμ. τούτου εἰπεῖν.— ἔμοιγ' εἰπεῖν συνέβη, ὁ Δημοσθ. ἐννοεῖ, ὅσα εἶπεν, ὅτε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 344 μετ' ἄλλων πρέσβεων ἐστάλη εἰς Πελοπόννησον, διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὰς πελοποννησιακὰς πόλεις ἀπὸ τῆς συμμαχίας μετὰ τοῦ Φιλίππου.— βέλτιόν ἐστι, ἀπρσ. ἔκφρασις· ὑποκμ. αὐτῆς: εἰρησθαι (πθτκ. πρκμ. ἀπρμφ. τοῦ λέγομαι) ὑποκμ. τοῦ εἰρησθαι ἐνν. τό: ἃ.— βέλτιον δ' ἴσως κτλ., ὡς β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ἐνν.: ἢ μὴ εἰρησθαι.

§ 20-21. (Τοὺς) εἶπον δηλαδὴ (= ἔφην γὰρ) «ἄνδρες Μεσσηνιοί, μὲ πόσῃν δυσχέρεσκεῖαν (= πῶς δυσχερῶς), νομίζετε, ὅτι ἤκουον οἱ Ὀλύμπιοι, ὁσάκις κανεῖς (τοὺς) ἔλεγε κάτι ἐναντίον τοῦ Φιλίππου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους, ὅτε τὸν μὲν Ἀνθεμοῦντια εἰς αὐτοὺς ἄφηγε (: παρεχώρει), τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ προηγούμενοι βασιλεῖς τῆς Μακεδονίας διεξεδίκουν (= ἀντεποιῶντι), τὴν δὲ Ποτειδαίαν (τοὺς) ἔδιδεν, ἐνῶ ἐξεδίδωκεν (ἀπ' ἐκεῖ) τοὺς ἀποίκους τῶν Ἀθηναίων, καὶ (ὅτε κάμων αὐτὰ) τὴν μὲν ἐκ μέρους μας ἔχθραν (: τὸ μῖσος μας) ὁ ἴδιος εἶχεν ἐπισύρει κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του (= ἀνήρητο), τὴν δὲ χώραν εἰς ἐκείνους εἶχε δώσει, διὰ νὰ (τὴν) καρποῦνται; ἄραγε νομίζετε ὅτι ἐπισείμεναν (ποτέ) αὐτοὶ (οἱ Ὀλύμπιοι) νὰ πάθουν τοιαῦτα (ὁποῖα τώρα ἔχουν πάθει) ἢ (ὅτι) θὰ (τὰ) ἐπίστευον (= ἢ ἂν πιστεῦσαι), ἐὰν (τοὺς τὰ) ἔλεγε κανεῖς (= λέγοντός τινος = εἰ ἔλεγέ τις); Καὶ ὁμως» (τοὺς) εἶπον ἐγὼ «ἐπ' ὀλίγον χρόνον τὴν ξένην (χώραν, δηλ. τὴν Ποτειδαίαν) ἀφοῦ ἐκαρπώθησαν, ἐπὶ πολὺν (χρόνον) τὴν ἰδικήν των ἀπὸ ἐκείνων

στεροῦνται, διότι κατὰ τρόπον αἰσχροῦν (ἀπὸ αὐτῆν) ἐξεδιώχθησαν (= αἰσχροῦς ἐκπεσόντες), ὄχι μόνον νικηθέντες, ἀλλὰ καὶ προδοθέντες ἀναμεταξύ των καὶ πωληθέντες· διότι δὲν εἶναι (ποτέ) ἀσφαλεῖς εἰς τὰ δημοκρατικὰ πολιτεύματα (= ταῖς πολιτείας) αὐταὶ αἱ πολὺ στεναὶ σχέσεις (= αἱ λίαν δμιλίας) μετὰ τοὺς τυράννους.

Παρατηρήσεις.

πῶς γὰρ κτλ., σχῆμα ἀποστροφῆς, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ ρήτωρ ἀποστρέφει τὸν λόγον ἀπὸ τῶν ἀκροατῶν τοῦ εἰς ἄλλα πρόσωπα· ὁ γὰρ (διασαφητικός) ἀνήκει εἰς τὸ ἔφην, τὸ δὲ πῶς εἰς τὸ δυοχερῶς.— πῶς γὰρ οἴεσθε κτλ., εὐθεΐα ἐρωτητ. πρότ.· ἀκούειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ οἴεσθε ὡς δοξαστικῶ ρ.· Ὀλυνθίους, ὑποκμ. τοῦ ἀκούειν.— εἴ τίς τι λέγοι..., ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἀκούειν=(ὅτι) ἤκουον· ἐδῶ ἢ μὲν ὑπόθεσις ἐκφέρεται διὰ τοῦ εἰ καὶ εὐκτικῆς ἐπαναληπτικῆς, ἢ δ' ἀπόδοσις δι' ὀριστικ. παρατακτικῶ (γ' εἶδος σημ. πρᾶξιν ἐπαναλαμβανομένην εἰς τὸ παρελθόν· εἰς τὴν νέαν γλῶσσαν συνήθως ἀντὶ ὑποθετικῆς χρησιμοποιεῖται χρονκ. πρότ. διὰ τοῦ ὁσάκις καὶ ὀριστικ. παρτκ.=ὁσάκις... ἔλεγε, μετὰ πόσῃν δυσαρέσκειαν ἤκουον).— ὅτε... ἀφίει... Ποτειδαίαν δ' ἐδίδου κτλ., χρονκ. πρότ.— Ἀνθεμόυς, πόλις ἐν Μακεδονίᾳ πλησίον τῆς Ὀλύνθου· ταύτην παρεχώρησεν ὁ Φίλ. εἰς τοὺς Ὀλυνθίους τὸ 357, διὰ νὰ μείνουν οὗτοι οὐδέτεροι εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἀμφιπόλεως ἀγῶνα του.— ἀφίει, πρτκ. τοῦ ἀφίην (ἀφίην, ἀφίεις, ἀφίει κτλ.).— οὐ ἀντεποιοῦντο, ἀναφρκ. πρότ. οὐ, ἀντικμ. τοῦ ἀντεποιοῦντο· οἱ πρότερον, ἐπιθκ. προσδ.· ἐπίρρ. μετὰ τὸ ἄρθρον πρὸ αὐτοῦ λαμβάνεται ὡς ἐπιθκ. προσδιορισμός.— Ποτειδαίαν, ἢ πόλις αὕτη παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Φίλ. εἰς τοὺς Ὀλυνθίους ἐν ἔτος μετὰ τὴν εἰς αὐτοὺς παραχώρησιν τοῦ Ἀνθεμόντιος, ἦτοι τὸ 356.— ἐκβάλλον, μτχ. χρονκ.— τὴν ἐχθραν, ἀντικμ. τοῦ ἀνήρητο, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑπερουνκ. τοῦ ἀναιροῦμαι.— αὐτός, κτγρμκ. προσδ.— τὴν χώραν ἐκείνοις, ἀντικειμενα τοῦ ἐδεδώκει· καρποῦσθαι, καθαρῶς τελκ. ἀπρμφ. σημ. τὸν σκοπὸν (= ἵνα καρπῶνται)· τοιοῦτον ἀπρμφ. σημαῖνον τὸν σκοπὸν λαμβάνουν τὰ ρ. διδόναι, καταλείπειν, αἰρεῖσθαι (= ἐκλέγειν) καὶ ἄλλα συνώνυμα· ὑποκμ. τοῦ καρποῦσθαι εἶναι ἢ δτκ. ἐκείνοις.— ἄρα... οἴεσθε, εὐθεΐα ἐρωτητ. πρότ.— προσδοκᾶν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ οἴεσθε· αὐτούς, ὑποκμ. τοῦ προσδοκᾶν (ἕτεροπροσωπία)· πείσεσθαι, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ πάσχω· τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ προσδοκᾶν· τοιαῦτα, ἀντικμ.— ἂν πιστεῦσαι, εἰδικ. ἀπρμφ. μετὰ τοῦ δυνητικῶ ἂν ἐκ τοῦ οἴεσθε· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. αὐτούς=ὅτι αὐτοὶ ἐπίστευσαν ἂν· λέγοντός τινος, γγκ. ἀπόλυτος (ὑποθκ.)=εἰ ἔλεγέ τις.— μικρὸν χρόνον· πολύν, τὴν ἄλλοτριάν· τῆς αὐτῶν, ἀντιθέσεις.— μικρὸν χρόνον, πολύν, αἰτ. τοῦ χρόνου.— τὴν ἄλλοτριάν, ἀντικμ. τοῦ καρπωσάμενοι, ὅπερ μτχ. χρονκ.= ἐπεὶ ἐκαρπώσαντο.— τῆς αὐτῶν, ἀντικμ. τοῦ στέρονται· ὑπ' ἐκείνου, ποιητκ. αἰτιον.— αἰσχροῦς ἐκπεσόντες... κρατηθέντες... πρᾶθέντες, τὸ φοβερὸν τοῦ πράγματος εἰκονίζεται ὄχι μόνον διὰ τοῦ ὁμοιοπτῶτου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπισωρεύσεως καὶ ἐπαναλήψεως τραχειῶν λέξεων καὶ δυσπροφέρτων.— ἐκπεσόντες, μτχ. αἰτλγκ.— διότι ἐξέπεσον.— αἰσχροῦς, τοῦτο ἐπεξηγεῖται διὰ τῶν ἐπομένων τροπκ. μτχ. (οὐ κρατηθέντες, ἀλλὰ προδοθέντες καὶ πρᾶθέντες).— ὑπ' ἄλλῃ-

λων, ποιητ. αίτιον τῶν μτχ. προδοθέντες καὶ πραθέντες (πθτκ. ἄορ. μτχ. τοῦ πιπράσκομαι, ἐπράθην, πέπραμαι, ἐπειράμην).—προδοθέντες ὑπ' ἀλλήλων, ἢ Ὀλύμπιος ἐκυριεύθη διὰ προδοσίας δύο πολιτῶν τῆς, τοῦ Εὐθυκράτους καὶ τοῦ Λασθένου, ἐξαγορασθέντων ὑπὸ τοῦ Φιλ.—πραθέντες (ὑπ' ἀλλήλων), μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Ὀλύμπου ὁ Εὐθυκράτης ὤρισε τὴν τιμὴν τῶν αἰχμαλώτων.—οὐ γὰρ ἀσφαλεῖς κτλ., γνώμη τοῦ Δημοσθένους· τὴν ἰδίαν γνώμην ἐκφέρει ὁ ρήτωρ καὶ εἰς τὸν Α' Ὀλυμπιακὸν § 5 «ὄλως ἄπιστον, οἶμαι, ταῖς πολιτείαις ἢ τυραννίς».—ἀσφαλεῖς, κτγρμ. αἱ δμιλῖαι, ὑποκμ. τοῦ ἐνν. ρ. εἰσίν· αἱ λίαν, ἐπιθτκ. προσδ. (πρβλ. ἀνωτέρω οἱ πρότερον).

§ 22. «Τί δὲ (ἐπαθάν) οἱ Θεσσαλοί; (: τί δὲ συνέβη μὲ τοὺς Θεσσαλοὺς;) ἄραγε νομίζετε» εἶπον «οἷ, ἔταν (= οἷ[ε]) χάριν αὐτῶν ἐξεδίωκε τοὺς τυράννους τῶν καὶ πάλιν (διαν) τοὺς ἐδίδε τὴν Νίκαιαν καὶ τὴν Μαγνησίαν, ἐπερίμεναν νὰ ἐγκαθιδρυθῆ (= ἔσεσθαι) εἰς αὐτοὺς (: εἰς τὴν χώραν τῶν) ἢ τῶρα ὑπάρχουσα δεκαρχία; ἢ (νομίζετε οἷ ἐπερίμεναν) ὁ ἀποδώσας (εἰς αὐτοὺς) τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς τῶν εἰς τὸ ἀμφικτυονικὸν συνέδριον (= τὴν πυλαίαν) αὐτὸς οὗτος ν' ἀφαιρέσῃ (= τοῦτον παραιρήσεσθαι) τὰς ἰδίας τῶν προσόδους; Δὲν εἶναι δυνατὸν (νὰ γίνωνν) αὐτὰ (: δὲν ἐπερίμεναν ἀσφαλῶς αὐτὰ). Καὶ δμως ἔχουν γίνεαι αὐτὰ καὶ εἰς ὅλους εἶναι δυνατὸν νὰ (τὰ) μάθουν.

Παρατηρήσεις.

τί δ' οἱ Θετταλοί, ἐνν. τὸ ρ. ἐπαθον.—οἷ αὐτοῖς... ἐξέβαλλε καὶ ἐδίωκε, χρονκ. πρότ. αὐτοῖς, δικ. χαριστκ. τοὺς τυράννους ἐξέβαλλε, τὸ 356 καὶ τὸ 352.—Νίκαια, φρούριον εἰς τὰς ὑπαρξείας τῆς Οἰτῆς καὶ πλησίον τῶν Θερμοπυλῶν, παραδοθὲν ὑπὸ τοῦ Φιλ. εἰς τοὺς Θεσσαλοὺς τὸ 346.—Μαγνησία, χώρα τῆς Θεσσαλίας περιλαμβάνουσα τὴν περιοχὴν τῶν ὄρεων Ὀσσης καὶ Πηλίου καὶ ταύτην ἔδωκεν ὁ Φιλ. εἰς τοὺς Θεσσαλοὺς τὸ 346.—προσοδοκᾶν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ οἷσθε' ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. αὐτοὺς (δηλ. τοὺς Θετταλοὺς).—ἔσεσθαι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ προσδοκᾶν τὴν δεκαρχίαν, ὑποκμ. τοῦ ἔσεσθαι τὴν καθεστῶσαν, μτχ. ἐπιθτκ.—δεκαρχία, κυβερνητικὴ ἀποτελουμένη ἐκ δέκα ἀρχόντων καθεστῶσα, πρμ. μτχ. τοῦ καθίσταμαι (ὁ πρμ. ἐν τῇ ὀριστκ. καθέστηκα καὶ ἐν τῇ μτχ. καθεστηκῶς, κυῖα, κὸς ἢ καθεστῶς, ὦσα, ὡς).—τὸν ἀποδόνα, μτχ. ἐπιθτκ.—πυλαία, κυρ. = ἡ φθινοπωρινὴ συνεδρία τῶν Ἀμφικτυόνων ἐν Ἀνθήλῃ παρὰ τὰς Πύλας ἔπειτα, ὅπως ἐδῶ=τὸ δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς ἐν τῷ ἀμφικτυονικῷ συνεδρίῳ· τὸ δικαίωμα αὐτὸ ἀπεδόθη εἰς τοὺς Θεσσαλοὺς ὑπὸ τοῦ Φιλ. τὸ 346 μετὰ τὴν ἦτταν τῶν Φωκῶν, οἱ ὅποιοι τοὺς τὸ εἶχον ἀφαιρέσει.—τοῦτον, διὰ τῆς ἀντων. αὐτῆς ἐπαναλαμβάνεται μετ' ἐμφάσεως τὸ προλεχθὲν: τὸν τὴν π. ἀποδόνα.—παραιρήσεσθαι, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ παραιροῦμαι=ἀφαιρῶ· τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ προσδοκᾶν, ὅπερ ἐκ τοῦ οἷσθε' τοῦτον, ὑποκμ. τοῦ παραιρήσεσθαι.—τὰς ἰδίας αὐτῶν προσόδους, δηλ. τοὺς φόρους τοὺς προσερχομένους ἐκ τῶν λιμένων καὶ ἀγορῶν.—οὐκ ἔστι, ἀπρὸς· ὑποκμ. ἐνν.: γενέσθαι· ταῦτα, ὑποκμ.

τοῦ γενέσθαι.—γένονε, ὑποκμ. αὐτοῦ: ταῦτα (ἀπ. σύντ.).—πᾶσι, διτ. προσωπ. τοῦ ἔστιν καὶ ὑποκμ. τοῦ εἰδέναι, ὅπερ ὑποκμ. τοῦ ἔστιν.

§ 23-25. »Σεῖς δὲ» εἶπον ἐγὼ «βλέπετε μὲν τὸν Φίλιππον διὸ δίδει καὶ διὸ ὑπόσχεται (: βλέπετε μὲν πῶς ὁ Φίλιππος κάμνει τὰς δωρεάς του καὶ τὰς ὑποσχέσεις του), νὰ εὔχεσθε ὁμως, εἰὰν εἰσθε συνετοί, νὰ μὴ (τὸν) ἰδῆτε (= ἀπεύχεσθε ἰδεῖν), διὸ ἤδη (οἷς) ἔχει ἐξαπατήσῃ καὶ οἷς ἔχει δολιευθῆ. Ἔχουν λοιπὸν ἐπινοηθῆ (= ἔστι... εὐρημένα) μὰ τὸν Δία» εἶπον ἐγὼ «παντὸς εἴδους μέσα (= παντοδαπά) εἰς τὰς πόλεις πρὸς φύλαξιν καὶ σωτηρίαν (: ἀσφάλειαν αὐτῶν), παραδείγματος χάριν (= οἶον) χαρακώματα καὶ τείχη καὶ τάφροι καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα (εἶναι) τοιαῦτα (: καὶ ἄλλα παρόμοια). Καὶ αὐτὰ μὲν ὅλα ἀνεξαιρέτως (= ἅπαντα) εἶναι κατεσκευασμένα δι' ἀνθρωπίνης χειρὸς (= χειροποίητα) καὶ ἀπαιτοῦν προσέτι (= προσδεῖται) δαπάνην ἐν ὁμως μοναδικὸν φυλακτήριοιον (: μέσον προφυλάξεως) κοινὸν δι' ὅλους ἔχουν οἱ συνετοὶ ἄνθρωποι ἐκ φύσεως μέσα των (= ἡ φύσις τῶν εὐφρονοῦντων ἐν αὐτῇ κέκτιται), τὸ ὁποῖον εἰς ὅλους μὲν εἶναι ὠφέλιμον καὶ σωτήριοιον, πρὸ πάντων δὲ εἰς τοὺς ἐλευθέρους λαοὺς (= τοῖς πλήθεσι) ἀπέναντι τῶν τυράννων. Ποῖον λοιπὸν εἶναι αὐτό; Ἡ δυσπιστία. Αὐτὴν νὰ διαφυλάσσετε, ἀπὸ αὐτὴν σιερεὰ νὰ κρατιέσθε· ἂν αὐτὴν διατηρῆτε, κανὲν κακὸν δὲν θὰ πάθειτε. Τί ζητεῖτε;» εἶπον «Ἐλευθερίαν. Ἀλλὰ δὲν βλέπετε λοιπὸν (= εἶτα), διὸ ὁ Φίλιππος καὶ τοὺς τίτλους του ἀκόμη (= καὶ τὰς προσηγορίας) ἔχει ὅλως διόλου ξένους (= ἀλλοτριωτάτας) πρὸς αὐτὴν (: ὅτι καὶ οἱ τίτλοι ἀκόμη τοῦ Φιλίππου [βασιλεὺς· τύραννος] ὅλως ἀντίκειται πρὸς αὐτὴν [τὴν ἐλευθερίαν]); Διότι κάθε βασιλεὺς καὶ τύραννος ἀνεξαιρέτως (= ἅπας) εἶναι ἐχθρὸς τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀντίθετος πρὸς τοὺς νόμους. Δὲν θὰ προφυλαχθῆτε» εἶπον «πῶς νὰ μὴ εὔρετε κύριον (: αὐθέντην), μὲ τὸ νὰ ζητῆτε ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ ἑνα πόλεμον; (: προσέξατε λοιπὸν, μήπως ζητοῦντες ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ ἑνα πόλεμον εὔρετε αὐθέντην).»

Παρατηρήσεις.

διδόντα καὶ ὑποσχόμενον, μετ. κτηρικ. ἐκ τοῦ αἰσθητικοῦ ρ. θεωρεῖτε (ὀριστ. ἐγκλ.) Φίλιππον, ὑποκμ. τῶν μετ.=διὸ Φίλιππος δίδωσι καὶ ὑποσχέται. — ἐξηπατηκότα καὶ παρακεκρομένον, μετ. κτηρικ. ἐκ τοῦ αἰσθητικοῦ ρ. ἰδεῖν=διὸ ἐξηπάτηκε καὶ παρακέκροται. — ἰδεῖν, τελκ. ἀρρημ. ἐκ τοῦ ἀπεύχεσθε (προστικ. ἐγκλ.) ὑποκμ. τοῦ ἰδεῖν ἐνν. ὑμῖς (ταυτοπροσωπία). — παρακεκρομένον, προκμ. μετ. τοῦ παρακροῦσθαι, ὅπερ κυρίως = κτωπῶ ὀλίγον τὴν ζυγαριά ἀπὸ τὸ ἑνα μέρος (πλαγίως) καὶ ἔστι ἐξαπατῶ εἰς

τὸ ζῦγι ἔπειτα, μεταφορικῶς=δολιεύομαι, ἐξαπατῶ. — εἰ σωφρονεῖτε, ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἀπέχεσθε ἰδεῖν (α' εἶδος). — παντοδαμὰ (πράγματα), ὑποκμ. τοῦ ἔστι (ἀπ. σύντ.)· εὐρημένα, κτηρμ. — ὅσον χαρακώματα... καὶ ἄλλα, διασαφεῖ τὸ παντοδαπά. — ὅσα τοιαῦτα (δηλ. ἔστι), ἀναφρκ. πρότ. — ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ ἔστι καὶ τοῦ προσδεῖται (ἀπ. σύντ.)· χειροποίητα, κτηρμ.· δαπάνης, ἀντικμ. τοῦ προσδεῖται. — ἡ φύσις, ὑποκμ. τοῦ κέκτηται· φυλακτήριον, ἀντικμ.· ἐν τι κοινόν, ἐπιθκ. προσδ. — κοινόν, οὕτως ὥστε κάθε ἄνθρωπος νὰ δύναται νὰ ἔχη αὐτό, καὶ μάλιστα ἄνευ δαπάνης ἀντιτίθεται πρὸς τὸ: δαπάνης προσδεῖται. — ὁ, ὑποκμ. τοῦ ἔστι· ἀγαθὸν καὶ σωτήριον, κτηρμ. — πᾶσι, τοῖς πλήθεσι, δκ. προσωπκ. τοῦ ἔστι. — ταύτης, ἀντικμ. τοῦ ἀντέχεσθε. — τί οὖν ἔστι τοῦτο; Ἀπιστία. Τί ζητεῖτε; Ἐλευθερίαν, ὑποφρά (βλ. ἀνωτ. § 7 «τῶν...; τί οὖν...; τί δήποτε;»). — οὐδὲν μὴ δεινὸν πάθητε=οὐ (φόβος ἔστι) μὴ δεινὸν τι πάθητε· μὴ δεινὸν τι πάθητε, πλαγία ἐρωτητκ. πρότ. ἐκ τοῦ οὐ φόβος ἔστι. — ἔχοντα, κτηρμ. ἐκ τοῦ οὐχ ὄρατε· Φίλιππον, ὑποκμ. τῆς κτηρμ. τὰς προσηγορίας, ἀντικμ.· ἄλλοτριωτάτας, κτηρμ.· ταύτη, δκ. ἀντικμκ. τοῦ ἄλλοτριωτάτας. — βασιλεὺς καὶ τύραννος, ὑποκμ. τοῦ ἐννοουμένου ρ. ἔστι· ἐχθρὸς καὶ ἐναντίος, κτηρμ.· ἐλευθερία, νόμοις, δκ. ἀντικμκ.· ἢ α': εἰς τὸ ἐχθρὸς, ἢ β': εἰς τὸ ἐναντίος. — οὐ φυλάξεσθε...; ἐντονωτέρα ἢ προτροπὴ γίνεται ἐκφραζομένη οὕτω (δηλ. ἐρωτηματικῶς μὲ ἄρνησιν) παρὰ ἐὰν ἐξεφράζετο δι' ἀπλῆς καταφατικῆς προσκτικ.· φυλάξασθε οὖν. — ὅπως... μὴ δ. εὐρητε, πλαγία ἐρωτητκ. πρότ. — ζητοῦντες, κτητρσπκ.· ἀπαλλαγῆναι, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ζητοῦντες· πολέμον, ἀντικμ.· πόλεμον ἐννοεῖ ἐδῶ τὸν κατὰ τῶν Λακεδ.; διὰ τὸν ὅποιον καὶ ἐπιζητοῦν οἱ Μεσοκαὶ οἱ Ἀργ. τὴν μετὰ τοῦ Φιλ. συμμαχίαν.

§ 26 - 27. Ἄν καὶ ἤκουσαν αὐτὰ ἐκεῖνοι, καὶ μάλιστα θορυβωδῶς ἐπιδοκιμάζοντες, διὲ ὁρθῶς λέγονται (ὑπ' ἐμοῦ), καὶ (ἂν καὶ ἤκουσαν) πολλοὺς ἄλλους λόγους παρὰ τῶν πρόσβειων καὶ διὰ τὴν ἡμῶν ἐγὼ παρῶν (: καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ μου) καὶ πάλιν κατόπιν, ὅπως φαίνεται, οὐδόπως περισσότερον (παρὰ ἐὰν δὲν ἤκουον αὐτὰ) θ' ἀπομακρυνθῶν (: ὅμως, ὅπως φαίνεται, δὲν θ' ἀπομακρυνθῶν) ἀπὸ τὴν φιλίαν τοῦ Φιλίππου οὐδὲ ἀπὸ ὅσα (οὗτος τοὺς) ὑπόσχεται (: ὅμως, ὅπως φαίνεται, δὲν θὰ ἀποκρούσων τὴν φιλίαν τοῦ Φιλίππου καὶ τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ). Καὶ δὲν εἶναι παράδοξον τοῦτο, ἐὰν δηλ. οἱ Μεσοῖνιοι καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Πελοποννησίους θὰ κάμουν κάτι ἀντίθετον πρὸς ταῦτα, τὰ ὅποια (= παρ' α = παρὰ ταῦτα, α), δταν σκέπτονται (= τῷ λογισμῷ), ἀναγνωρίζουν ὡς ἄριστα, ἀλλὰ (παράδοξον εἶναι, ἐὰν) σεῖς, οἱ ὅποιοι καὶ οἱ ἴδιοι ἐννοεῖτε (= οἱ καὶ συνιέντες αὐτοὶ), καὶ ἀκούετε ἡμᾶς (τοὺς ρήτορας), οἱ ὅποιοι (σᾶς) λέγομεν (= τῶν λεγόντων), διὲ ἀπειλεῖσθε, διὲ περιουκλώνεσθε, ἔνεκα τῆς τωρινῆς ἀπραξίας σας (= ἐκ τοῦ μηδὲν ἤδη ποιεῖν) χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε, ὅπως μοῦ φαίνεται, θὰ ὑπομείνετε (= λήσετε ὑπομείναντες) πάντα· τὸσον μεγαλυτέραν ἰσχὺν ἔχει

(= οὕτως μείζον ἰσχύει) ἡ στιγμιαία εὐχαρίστησις καὶ ἀνάπαυσις ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὑστερον κάποτε πρόκειται νὰ ἀποδῆ ὠφέλιμον (=συννοίσειν).

Παρατηρήσεις.

ἀκούσαντες, μτχ. ἐνδtk. = εἰ καὶ ἤκουσαν. — θορυβοῦντες, μτχ. τροπκ. — ὡς ὀρθῶς λέγεται, εἰδικ. πρότ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ θορυβοῦντες, εἰς τὸ ὁποῖον περιέχεται ἔννοια λεκτικῆ ὑποκμ. τοῦ λέγεται ἐνν. ταῦτα (ἀπ. σύντ.). — λόγους, ἀντικμ. τοῦ ἀκούσαντες. — παρὰ τῶν πρέσβειων, δηλ. τῶν μετὰ τοῦ Δημοσθ. σταλέντων εἰς τὴν Πελοπόννησον. — παρόντος ἐμοῦ, γνκ. ἀπόλυτος (χρονικὴ) = ὅτε παρῆν ἐγώ. — καὶ πάλιν ὑστερον, δηλ. μετὰ τὴν ἐκ Μεσσηνίας ἀναχώρησιν τοῦ Δημοσθ. — ὡς ἔοικε, ἀναφρκ. πρότ. ἔοικε, ἀπρὸς. = φαίνεται τὸ προσωπκ. ἔοικα (πρξκμ. μὲ σημ. ἐνεστ.) = ὁμοιάζω. — ἀποσπῶνται, μέσ. μέλλ. ὀριστ. τοῦ ἀπέχομαι τῆς φιλίας, ὦν, ἀντικμ. τοῦ ἀποσπῶνται. — τοῦτο (ὑποκμ. τοῦ ἔστι), ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ εἰ Μεσσηνιοὶ καί... τι πράξουσιν· περὶ τοῦ ἄτοπὸν ἔστι, εἰ βλ. § 6 <εἰ τις... θαρροῖ... θαναμάζω> (σελ. 56) ἄτοπον, κτηγρμ. — παρ' ἄ... δρωῖσι = παρὰ ταῦτα, ἂ δρωῖσι· ἢ παρὰ μετ' αὐτ. εἰς δήλωσιν ἐναντιότητος. — ἄ... βέλτεστα, τὸ ἄ εἶναι ἀντικμ. τοῦ δρωῖσι, τὸ β' : κτηγρμ. τοῦ ἀντικμ. — τῷ λογισμῷ, δtk. τοῦ ὄργάνου. — ἀλλ' ὑμεῖς... λήσετε = ἀλλ' ἄτοπὸν ἔστι, εἰ ὑμεῖς... λήσετε. — οἱ συνιέντες, ἐνεστ. μτχ. τοῦ συνίημι· ἢ μτχ. ἐπιθtk. ὡς καὶ ἡ κατωτέρω (οἱ) ἀκούοντες = οἱ συνιέμεν καὶ ἀκούομεν· αὐτοί, κτηγρμκ. προσδιορισμὸς τοῦ ὑμεῖς· ἡμῶν, ἀντικμ. τοῦ ἀκούοντες τῶν λεγόντων, μτχ. ἐπιθtk. = οἱ λέγομεν. — ὡς ἐπιβουλευθε, ὡς περιστοιχίζεσθε, εἰδικ. προτ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ συνιέντες καὶ ἐκ τοῦ τῶν λεγόντων. — περιστοιχίζομαι, κυριολεκτεῖται τὸ ρ. ἐπὶ τῶν κυνηγῶν, οἱ ὅποιοι στήθουν ὀλόγυρα ξύλα κατὰ σειρὰν (=στοίχους), ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐξαπλώνουν δικτυα, διὰ νὰ ἐπιπτον μετὰ εἰς αὐτὰ τὰ θηρία. — ἐκ τοῦ μηδὲν ἤδη ποιεῖν, ἐμπρόθ. προσδ. δηλῶν αἰτίαν = ὅτι (=διότι) οὐδὲν ἤδη ποιεῖτε. — λήσετε, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ λανθάνω· ὑπομείναντες, μτχ. κτηγρμκ. ἐκ τοῦ λήσετε· ἢ μτχ. ἐκφράζει τὸ κύριον νόημα, τὸ δὲ ρῆμα τὸ δευτερευθὺν = λάθρα ὑπομνεῖτε. — ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀναφρκ. πρότ. — οὕτως, ἐπίρρ. ἐπιτατκ. ἀνήκει εἰς τὸ μείζον, ὅπερ σύστοιχον ἀντικμ. τοῦ ἰσχύει = μείζονα ἰσχὴν ἰσχύει· ἡ ἡδονὴ καὶ ἔρασιάνη, ὑποκμ. τοῦ ἰσχύει· ἢ παραντίκα, ἐπιθtk. προσδ. — τοῦ... μέλλοντος, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως. — συννοίσειν, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ συμφέρει· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ μέλλοντος· τὸ ἀπρμφ. ἐδῶ κατὰ μέλλ. χρόνον διὰ τὴν μελλοντικὴν σημασίαν τοῦ ρ. (μέλλω).

§ 28 - λέξω. Λοιπὸν περὶ αὐτῶν μὲν, τὰ ὅποια σεῖς πρέπει νὰ κάμετε (=περὶ μὲν τῶν ὑμῖν πρακτέων = περὶ τούτων μὲν, ἃ ὑμῖν πρακτέα ἐστί), θὰ σκεφθῆτε κατόπιν μεταξὺ σας μόνοι (=καθ' ὑμᾶς αὐτούς), ἂν εἴσθε συνεισὶ· ποῖα δὲ τώρα, ἐὰν ἀποκριθῆτε, ὀρθῶς ἠθέλετε ψηφίσει (: ποῖαν δὲ ἀπόκρισιν τώρα πρέπει νὰ δώσετε, διὰ νὰ ἔχετε ψηφίσει ὀρθῶς), εὐθὺς θὰ (σᾶς) εἴπω.

Παράτηρήσεις.

ὑμῖν, ποιητκ. αἴτιον τοῦ πρακτέων (γνκ. πληθ. τοῦ ρ. ἐπιθ. πρακτέος, α, ου) ἐπὶ τῶν εἰς -τος καὶ -τέος ρηματικῶν ἐπιθ., ὅπως καὶ ἐπὶ τοῦ πθτκ. πρκμ. καὶ πθτκ. ὑπερσυντλκ., τὸ ποιητικὸν αἴτιον ἐκφέρεται διὰ δτκ.—ὑστερον, δηλ. μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἀναχώρησιν τῶν πρεσβέων τοῦ Φιλ. καὶ τῶν Πελοπον.—ἀποκρινάμενοι, μτχ. ὑποθτκ. ἄ, ἀντικμ. τοῦ ἀποκρινάμενοι· τὰ δέοντα, ἀντικμ. τοῦ ἂν εἴητε ἐψηφισμένοι.

§ 28 ἦν μὲν - 29 λεγόμενα. Ἦτο βεβαίως (= μὲν οὖν) δίκαιον, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νὰ προσκαλέσετε (= καλεῖν [ὑμᾶς]) (διὰ νὰ σᾶς εἴπουν, τί πρέπει νὰ ἀποκριθῆτε) ἐκείνους, οἱ ὅποιοι (μᾶς) ἔφεραν τὰς ὑποσχέσεις (τοῦ Φιλίππου), μὲ τὰς ὁποίας ἐπέιοθητε νὰ κάμειε τὴν εἰρήνην· διότι οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος (= [ἐγὼ] αὐτός) θὰ ἐδεχόμεν ποτὲ νὰ λάβω μέρος εἰς τὰς πρεσβείας (= πρεσβεύειν), οὔτε σεῖς βεβαίως (= οἷδ' οὐκ) θὰ ἐπαύατε τὸν (κατὰ τοῦ Φιλίππου) πόλεμον, ἐὰν ἐνομίζετε διὸ δ Φίλιππος, ἀφοῦ ἐπέτυχε τὴν εἰρήνην, θὰ ἔπραττε τοιαῦτα (ὅποια δηλ. βλέπετε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν σας)· ἀλλὰ τὰ τότε λεγόμενα ἦσαν ἐντελῶς διάφορα (= ἦν πολὺ ἀφαιρετικῶτα) ἀπὸ αὐτὰ (πὸν γίνονται τῶρα).

Παράτηρήσεις.

ἦν δίκαιον, ἀπρὸς. ἔκφρασις· ὑποκμ. αὐτῆς καλεῖν· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐν. ὑμᾶς· τοὺς ἐνεγκόντας, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ φέρω· ἢ μτχ. ἐπιθτκ. χρῆσιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ καλεῖν=ἐκείνους, οὗ ἦνεγκαν· νοοῦνται οἱ ὑποκρῆται Ἀριστόδημος καὶ Νεοπτόλεμος, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Κτησιφῶν, οἱ ὅποιοι ἐκόμισαν παρὰ τοῦ Φιλ. πρὸς τοὺς Ἀθην. τὰς πρώτας φιλικὰς διαβεβαιώσεις αὐτοῦ καὶ ἐνήργησαν νὰ σταλῆ πρὸς τὸν Φίλ. πρεσβεία περὶ εἰρήνης.— ἐφ' αἷς (= δι' ὧν)... τὴν εἰρήνην, ἀναφρκ. πρὸτ. ποιήσασθε, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἐπέιοθητε τὴν εἰρήνην, δηλ. τὴν Φιλοκράτειον (346).— αὐτός, κτγρμτκ. προσδ. τοῦ ἐνκ. ὑποκμ. ἐγὼ.— πρεσβεύειν, πρὸς τὸν Φίλ. ἀπεστάλησαν δύο πρεσβείαι τῶν Ἀθηναίων ἢ πρώτη, διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὰ πράγματα πρὸς συνομολόγησιν εἰρήνης καὶ συμμαχίας μετὰ τοῦ Φιλ. ἢ δὲ δευτέρα, διὰ νὰ λάβῃ τὸν ὄρκον τοῦ Φιλ. καὶ εἰς τὰς δύο πρεσβείας ἔλαβε μέρος ὁ Δημοσθ.— οἷδ' οὐκ, κυρ.—γνωρίζω, οὐκ· ἔπειτα, ὅπως ἐδῶ=βεβαίως.— πολεμοῦντες, μτχ. κτγρμτκ. ἔφαρ. ἐκ τοῦ ἐπαύσασθε ὡς ρ. λήξεως σημαντικοῦ.— εἰ... φέσθε (παρτκ. τοῦ οἶμαι), ὑποθτκ. πρὸτ. ἢ ἀπόδοσις: οὐτ' ἂν ὑπέμεινα... οὐτ' ἂν ἐπαύσασθε (β' εἶδος σημ. τὸ ἀπραγματοποίητον).— πράξειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ φέσθε ὡς δοξαστικοῦ· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. Φίλιππον.— τυχόντα, μτχ. χρόνκ.= ἐπεὶ ἔτυχε· εἰρήνης, ἀντικμ.— ἦν ἀφαιρετικῶτα, περιφραστικὸς ὑπερσυντλκ. τοῦ ἀφίσταμαι = ἀφαισθήκει· τὰ τότε λεγόμενα· τούτων, τὸ α' εἶναι ὑποκμ., τὸ β': ἀντικμ. τοῦ ἦν ἀφαιρετικῶτα.

§ 29 καὶ πάλιν - 31 ὑπήχθητε. Καὶ πάλιν ἄλλους βεβαίως (ἦτο δίκαιον) νὰ προσκαλέσεται. Ποίους; *Εκείνους, οἱ ὅποιοι—διε ἐγὼ μετὰ τὴν σύναψιν πλέον τῆς εἰρήνης (= *γεγονυίας ἤδη τῆς εἰρήνης*) κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου (= *ἦκων*) ἀπὸ τὴν δευτέραν πρεσβείαν, ἢ ὅποια ἐστάλη διὰ (νὰ λάβῃ) τὸν ὄρκον (τοῦ Φιλίππου) (= *τῆς ἐπὶ τοὺς ὄρκους*), ἀντιληφθεὶς ὅτι ἡ πόλις (μας) ἐξηπατᾶτο, (τὲ) ἔλεγα (αὐτὸ) δημοσίᾳ (= *προούλεγον [τοῦτο]*) καὶ τοὺς θεοὺς ὡς μάρτυρας ἐπεκαλούμην (: καὶ ἐνόρκως τὸ διεβεβαίωνον = *καὶ διεμαρτυρούμην*) καὶ δὲν (σᾶς) ἄφηνα νὰ ἐγκαταλείψετε τὰς Θερμοπύλας οὔτε τοὺς Φωκεῖς (: καὶ προσεπάθουν νὰ σᾶς ἀποτρέψω ἀπὸ τοῦ νὰ ἐγκαταλείψετε τὰς Θερμοπύλας καὶ τοὺς Φωκεῖς) — ἔλεγον, ὅτι ἐγὼ μὲν ὡς ὕδροπότης (= *ὔδαρ πίνων*) φυσικὰ εἶμαι ἄνθρωπος πολὺ (= *τις*) δύστροπος καὶ ἰδιότροπος, ὁ δὲ Φίλιππος, ἐὰν εἰσέλθῃ (εἰς τὰς Θερμοπύλας) (= *ἐὰν παρέλθῃ [εἰς] Πυλῶν*), θὰ ἐκτελέσῃ, ὅσα σεῖς ἠθέλετε ἐνχηθῆ, καὶ τὰς μὲν Θεσπιᾶς καὶ τὰς Πλαταιᾶς θὰ περιτειχίσῃ, τὴν δὲ ὑπεροψίαν τῶν Θηβαίων θὰ καταλύσῃ (: θὰ θέσῃ τέρατα εἰς τὴν ὑπεροψίαν τῶν Θηβαίων), διὰ μέσον δὲ τῆς Χερρονήσου μὲ ἰδικὰς του δαπάνας (= *τοῖς αὐτοῦ τέλεσι*) θὰ κατασκευάσῃ διώρυγα, τὴν δ' Εὐβοίαν καὶ τὸν Ὠρωπὸν ἀντὶ τῆς Ἀμφιπόλεως θὰ σᾶς ἀποδώσῃ διότι ἐνθυμεῖσθε (= *μνημονεύετε*) βεβαίως (= *οἶδ' ὅτι*), ὅτι ὅλα αὐτὰ ἐλέχθησαν ἐδῶ εἰς τὸ βῆμα αὐτό, ἂν καὶ δὲν εἴσθε ἱκανοὶ νὰ ἐνθυμῆσθε (: ἂν καὶ πολὺ ἐυκόλως λησμονεῖτε) ἐκείνους, οἱ ὅποιοι (σᾶς) ἀδικοῦν. Καὶ τὸ πλέον ἐπινοεῖσθαι ἀπὸ ὅλων (εἶναι, ὅτι) ἀποβλέποντες εἰς τὰς ἐλπίδας (τὰς ὁποίας σᾶς ἐνέβαλον οἱ πρόσβεις περὶ τῶν ἐκ τῆς εἰρήνης ἀγαθῶν) ἐψηφίσατε νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἰδίᾳ ἀκρίβως εἰρήνη (= *τὴν αὐτὴν ταύτην εἰρήνην*) καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους σας (: νὰ ἰσχύῃ.. καὶ διὰ τοὺς ἀπογόνους σας) τόσον τελείως ἐξηπατήθητε.

Παρατηρήσεις.

καλεῖν, ὑποκμ. τῆς νοουμένης ἀποσ. ἐκφράσεως δίκαιον ἦν.—τούς, ἀνήκει εἰς τὸ: λέγοντας (σχῆμα ὑπερβατόν) ἢ μτχ. ἐπιθτικ.—ἐκείνους, οἱ ἔλεγον ἐννοοῦνται οἱ συμπρεσβεῦται τοῦ Δημοσθ., ἰδίως ὁ Αἰσχίνης καὶ ὁ Φιλοκράτης.—διε... προούλεγον καὶ διεμαρτυρούμην καὶ οὐκ εἶων, χρονκ. πρότ.—γεγονυίας (πρην. μτχ. τοῦ γίγνομαι) τῆς εἰρήνης, γνκ. ἀπόλυτος (χρονικὴ).—ἀπὸ τῆς ὑστερας πρεσβείας, περὶ τῶν δύο πρεσβειῶν, αἱ ὅποια ἐστάλησαν πρὸς τὸν Φίλ., βλ. ἀνωτέρω.—ἦκων, μτχ. χρονκ.—αἰσθόμενος, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ αἰσθάνομαι ἢ μτχ. αἰτλγκ. φενακίζομένην, μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ αἰσθόμενος ὡς αἰσθητικὸς ρ. τὴν πόλιν, ὑποκμ. τοῦ φενακίζομένην—ὅτι ἡ πόλις φενακίζετο.—εἶων, παρτικ. τοῦ εἶω' ἐδῶ ὁ παρτικ. ἀποπειρατικός.—προέσθαι, μέσ. ἀόρ. β' ἀπρμφ. τοῦ προΐεμαι' τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ οὐκ εἶων' ὡς ὑποκμ.

τοῦ προσέσθαι ἐνν. ὑμᾶς.—ὡς ἐγὼ μὲν κτλ., ειδικ. πρότ. ἐκ τοῦ τοὺς λέγοντας. —πίνων, μτχ. αἰτλγκ.—ὔδωρ πίνων, οἱ ἀρχαῖοι τοὺς ὑδροπότας ῥήτορας καὶ ποιητὰς ἐθεώρουν ὡς ἀνθρώπους ὄχι εὐφρεῖς, διότι δὲν ἐξήγειρον τὴν φαντασίαν τῶν μὲ τὸν οἶνον. — τις, ἐνισχύει τὴν ἐννοίαν τῶν ἐπιθ. *δύστροπος καὶ δύσκολος*.—*Φίλιππος δὲ* κτλ., ἐξακολουθεῖ ἢ ἐξάρτησις ἐκ τοῦ ὡς.—*ἅπερ εὐξαισθ' ἂν ὑμεῖς*, ἀναφρκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *πράξει*.—*ἐὰν παρέλθῃ*, ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: *πράξει* (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον).—*καί... καί... δέ... δέ... δέ... καί*, πολυσύνδετον.—*Θεοσιάς καὶ Πλαταιῶν τειχιεῖ*, αἱ πόλεις αὐταὶ ἀποστατήσασαι ἀπὸ τῶν Θηβαίων ἐτιμωρήθησαν ὑπ' αὐτῶν καὶ κατεστράφησαν τὸ 373 ἢ ἀνοικοδόμησις καὶ ὄχρωσις αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Φιλ. θὰ ἠγαράριτε τοὺς Ἀθηναίους, τρέφοντις ἄσπονδον μῖσος κατὰ τῶν Θηβαίων.—*Θηβαίους τῆς ὕβρεως*, ἀντικείμενα τοῦ *παύσει*.—*Χερρόνησον διορύξει*, ἢ θρακικὴ χερσόνησος κατείχето τότε ἀπὸ Ἀθηναίους ἀποίκους, τοὺς ὁποίους ἐβλαπτον οἱ Θραῖκες μὲ ἐπιδρομάς· τὸ καλύτερον μέσον διὰ νὰ ἐξασφαλισθοῦν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ αὐτὰς ἦτο νὰ χωρίσουν τὴν Χερρόνησον ἀπὸ τὴν ξηρὰν διὰ διώρουχος· τὴν διώρουχα αὐτὴν ὑπεσχέθη ὁ Φίλιππος· κατὰ τοὺς λόγους τῶν συμπροσβεβητῶν τοῦ Δημοσθένους· νὰ κατασκευάσῃ μὲ ἰδικὰ του ἐξοδα.—*τοῖς τέλεσι*, δικ. ὄργανκ.—*Ἔρωπος*, πόλις κειμένη μεταξὺ Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς διαμνησθητομένη καὶ ἀπὸ τοὺς Θηβ. καὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθην.—*οἷδ' ὅτι*, καὶ ἐδῶ μὲ ἐπιρρ. σημ. = βεβαίως.—*ξηθέντα*, πθκ. ἀόρ. μτχ. τοῦ *λέγομαι* ἢ μτχ. κτγρμτκ. ἐκ τοῦ *μνημονεύετε*.—*ὄντες*, μτχ. ἐνδκτ. ἢ σημασία τῆς καθίσταται σαφεστέρα μὲ τὴν προσθήκην τοῦ *καίπερ* = *εἰ καὶ ἐστέ*.—*δεινοί*, κτγρμ. τοῦ *ὑμεῖς*, τὸ ὅποιον εἶναι ὑποκμ. τοῦ *ὄντες*· *μεινῆσθαι*, ἀπρμφ. πρμ. μὲ σημ. ἐνεστ. τοῦ *ἀναμνησκομαι* (*ἐμνησκόμην*, *μνησθήσομαι*, *ἐμνήσθην*, *μémνημαι*, *ἐμμνήμην*).—*τὸ πάντων αἰχιστονον*, προεξαγγελτικὴ παράθεσις.—*εἶναι*, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ *ἐψηφίσασθε*· *τὴν εἰρήνην*, ὑποκμ. τοῦ *εἶναι*· *τοῖς ἐκγόνοισι*, δικ. προσωπκ.—*οὕτω*, ἐπιρρ. ἐπιτακτ.—*ὑπήχθητε*, πθκ. ἀόρ. ὀρισκ. τοῦ *ὑπάγομαι* = ἀπατῶμαι.

§ 31 τί δὴ - 34. Διαιτί λοιπὸν (τὰ) λέγω τώρα αὐτὰ καὶ ἰσχυρίζομαι διὸ ἐπρεπε νὰ προσκαλέσεται αὐτούς; Ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς τὴν ἀλήθειαν μετὰ παρηγοίας θὰ σᾶς εἶπω καὶ δὲν θὰ (σᾶς τὴν) ἀποκρούσω. Ὅχι ἵνα, παρεκτραπείς εἰς ὕβρεις (κατὰ τῶν ἀντιπάλων μου), εἰς τὸν ἑαυτὸν μου μὲν πκράτχω εὐκαίριον νὰ ὁμιλήσῃ ἐνώπιόν σας (=ποιήσω λόγον παρ' ὑμῖν) ὁμοίως (: ὄχι ἵνα διὰ τῶν λοιδοριῶν μου ἐγὼ μὲν κατορθώσω νὰ λάβω τὴν ἄδειαν νὰ ὁμιλήσω ἐνώπιόν σας, τὴν ὅποιαν ἄδειαν ἐπίσης παρέχετε καὶ εἰς τοὺς ἀντιπάλους μου), εἰς ἐκείνους δέ, οἱ ὅποιοι ἐξ ἀρχῆς συνεκρούσθησαν πρὸς ἐμὲ (: ἦσαν ἀντίπαλοί μου), δώσω καὶ τώρα ἀφορμὴν νὰ λάβουν πάλιν κατὰ (: χρήματα) ἀπὸ τὸν Φίλιππον, οὔτε ἵνα μάτην (: ἀτκόπως=ὡς ἄλλως) φλυαρῶ ἀλλὰ (τὰ λέγω αὐτὰ, διότι) νομίζω διὸ περισσότερον κάποτε παρὰ τώρα (=μᾶλλον ποθ' ἢ τὰ νυνὶ [= ἢ νῦν]) θὰ σᾶς λυπήσουν ἐκεῖνα, τὰ ὅποια διαπράττει ὁ Φίλιππος· διότι βλέπω, διὸ τὸ πρᾶγμα (: ὁ κίνδυνος προ-

χωρεῖ, καὶ δὲν θὰ ἤθελα μὲν αἱ εἰκασίαι μου νὰ ἦσαν ὀρθαί (=εἰκά-
 ζειν ὀρθῶς), φοβοῦμαι ὅμως, μήπως αὐτὸ (: ὁ κίνδυνος) εἶναι πλέον
 πολὺ πλησίον. Ὅταν λοιπὸν δὲν (θὰ) σᾶς εἶναι δυνατὸν πλέον (=μη-
 κέθ' ὑμῖν ἐξουσία γίνηται) ν' ἀδιαφορῆτε διὰ τὰ συμβαίνοντα (=ἀ-
 μελεῖν τῶν συμβαινόντων), καὶ (ὅταν) δὲν (θὰ) ἀκούετε (πλέον) ἀπὸ
 ἐμὲ μήτε ἀπὸ ἄλλον τινὰ (=μηδὲ τοῦ δεῖνος), ὅτι αὐτὰ στρέφονται
 ἐναντίον σας, ἀλλὰ (ὅταν) σεῖς οἱ ἴδιοι ὁλοὶ (θὰ) ἰδῆτε (αὐτὸ) καὶ κα-
 λῶς (θὰ τὸ) ἀντιληφθῆτε, νομίζω ὅτι (τότε) θὰ ὀργισθῆτε καὶ θὰ ἀγα-
 νακτῆσθε. Φοβοῦμαι λοιπὸν μήπως, ἐπειδὴ οἱ πρόσβεις ἔχουν ἀποσιω-
 πῆσει (ἐκεῖνα), διὰ τὰ ὅποια συναισθάνονται (=αὐτοῖς συνίσσασι) ὅτι
 ἔχουν δωροδοκηθῆ, (μήπως, λέγω), συμβῆ νὰ περιπέσουν εἰς τὴν ὀρ-
 γὴν σας οἱ προσπαθοῦντες νὰ ἐπανορθώσουν κάτι ἀπὸ αὐτά, τὰ ὅποια
 ἐξ αἰτίας ἐκείνων ἔχουν καταστραφῆ· διότι βλέπω, ὅτι μερικοὶ συνήθως
 (=ὡς τὰ πολλὰ) ἐσκοποῦν τὴν ὀργὴν τῶν (: ὀργίζονται) οὐχὶ ἐναντίον
 τῶν αἰτίων, ἀλλὰ πρὸ πάντων (=μάλιστα) ἐναντίον ἐκείνων, τοὺς
 ὁποίους ἔχουν εἰς χεῖρας τῶν (: εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν) (=εἰς τοὺς ὑπὸ
 χεῖρα [όντας]).

Παρατηρήσεις.

τί, ἡ αἰτ. ἐδῶ λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς καὶ δηλοῖ αἰτίαν=διατί;—δεῖν)
 εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρχ. ἐκ τοῦ φημί (=ὅτι ἐδει). ὑποκμ. τοῦ ἀπρσο. δεῖν εἶναι
 τὸ καλεῖν, τοῦ ὁποίου ὑποκμ. εἶναι τὸ ἐνν. ὑμᾶς· τούτους, ἀντικμ. τοῦ καλεῖν·
 —ἐρῶ (μελλ. τοῦ λέγω) καὶ οὐκ ἀποκρένομαι, ἡ αὐτὴ ἔννοια πρὸς περισσο-
 τέραν ἔξαρχιν αὐτῆς δηλοῦται καὶ καταφατικῶς καὶ ἀποφατικῶς· σχῆμα ἐκ πα-
 ράλληλου (πρβλ. § 5 «ῥαδίον καὶ πόνος οὐδεὶς»).—ἴνα... ποιήσω... παρά-
 σχω, οὐδ' ἴνα... ἀδολεσχῶ, τελκ. προτάσεις· οἱ Ἄθην., ὡς γνωστόν, καθ' ὑπερ-
 βολὴν ἠρέσκοντο ν' ἀκούουν τοὺς ρήτορας νὰ ἀλληλοὑβρίζωνται καὶ νὰ ἀλλη-
 λοκατηγοροῦνται.—ἐμπεσῶν, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ ἐμπίπτω· ἡ μτχ. τροπκ.—ἐμαν-
 τῶ λόγον, ἀντικείμενα τοῦ ποιήσω.—τοῖς προσκρούουσι πρόφασιν, ἀντικείμε-
 να τοῦ παράσχω (ἀόρ. β' ὑποκτκ. τοῦ παρέχω)· ἐμοί, ἀντικμ. τοῦ: τοῖς
 προσκρούουσι.—τοῦ λαβεῖν, ἐναρθρον ἀπρμφ. χρησιμεῖον ὡς γνκ. ἀντικμκ.
 τοῦ πρόφασιν· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. χρησιμεῖει τὸ: τοῖς προσκρούουσι
 (ἐπιθκ. μτχ.=ἐκείνοις, οἱ προσέκρουσαν).—ὡς ἄλλως, τὸ ὡς μὲ ἐπίρρ. θετι-
 κοῦ βαθμοῦ τίθεται πρὸς ἐνίσχυσιν αὐτοῦ· ὥστε τὸ ὡς ἄλλως κυρ.=ὄλος δια-
 φορητικὰ (ἡ ὡς ἔρπετ)· ἔπειτα=μάτην, ἀσκόπως.—λυπήσειν, εἰδικ. ἀπρμφ.
 ἔξαρχ. ἐκ τοῦ οἴομαι· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. χρησιμεῖει ἡ ἀναφρχ. πρότ.: ἢ
 Φίλιππος πράττει· ὑμᾶς, ἀντικμ. τοῦ λυπήσειν· ἢ τὰ νυνί (=ἡ νῦν), β' ὄρος
 τῆς συγκρίσεως· ὁ α': ποτέ.—προβαῖνον, μτχ. κτηρικ. ἐκ τοῦ ὀρῶ=ὅτι προ-
 βαίνει· ὑποκμ. τῆς μτχ. εἶναι τὸ πράγμα· ὁ ρήτωρ ἀποφεύγει νὰ ἐκφράσῃ σα-
 φῶς τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖος ἀπειλεῖ τοὺς Ἄθην. (δηλ. τὴν προέλασιν τοῦ Φιλ.
 εἰς αὐτὴν τὴν Ἀττικὴν καὶ τὴν ὑποδούλωσιν τῶν Ἀθηναίων), καὶ ὀνομάζει αὐ-
 τὸν ἐδῶ «τὸ πράγμα» καὶ εὐθέως κατωτέρω «τοῦτο» (ἐγγὺς ἢ τοῦ τ' ἤδη)· ἢ

συγκάλυψις δὲ αὕτη ἐνέχει τρόμον καὶ ἔκπληξιν.— *εἰκάσειν*, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ βουλοίμην ἄν.— *μὴ λίαν ἐγγὺς ἢ τοῦτ' ἤδη*, ἐνδοιαστικῆ πρότ. ἔξαοτ. ἐκ τοῦ φοβοῦμαι.— *ὅταν μηκέτι... γίγηται, μὴ' ἀκούητε, ἀλλ' (ὅταν) αὐτοὶ ὄρατε* (ὑποτικ.) *καὶ εὖ εἰδήτε*, χρονικαὶ πρότ.— *ἐξουσία*, ὑποκμ. τοῦ γίγηται ὑμῖν, διτ. προσωπκ. ἄμελεῖν, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἐξουσία γίγηται (= ἐξῆ) ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἢ διτ. ὑμῖν τῶν συμβαινόντων, ἀντικμ. τοῦ ἄμελεῖν.— *ἐμοῦ μηδὲ τοῦ δεῖνος*, ἀντικμ. τοῦ ἀκούητε τοῦ δεῖνος, γνκ. πτ. τῆς ἀορ. ἀντωνυμ. ὁ δεῖνα (τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι κτλ.) ἢ ἀντων. αὐτῆ λαμβάνεται καὶ ἄκλιτος (ὁ δεῖνα, τοῦ δεῖνα, τῷ δεῖνα κτλ.) εἶναι δὲ εὐχρηστος, ὅταν δὲν δύναται ἢ δὲν θέλη τις νὰ ὀνομάσῃ πρόσωπον ἢ πράγμα.— *αὐτοί*, κτηρικτ. προσδ. τοῦ ἐνν. ὑμεῖς.— *ὄργιλους καί... νομίζῶ*, ἀπόδοσις τῶν χρονκ. πρότ. *ὅταν μηκέθ'* κτλ.— *ἔσεσθαι*, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ νομίζω ὑμᾶς, ὑποκμ. τοῦ ἔσεσθαι ὄργιλους καὶ τραχεῖς, κτηρικμ.— *μη... τῇ παρ' ὑμῶν ὄργῃ περιπεσεῖν συμβῆ*, ἐνδοιαστικῆ πρότ.— *τῶν πρέσβων οσειωπηκότων*, γνκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ.)= *ἐπειδὴ οἱ πρέσβεις οσειωπήκασι* ἐννοοῦνται οἱ πρέσβεις οἱ ἀποσταλέντες πρὸς τὸν Φίλ., τὸ 346 διὰ τὴν εἰρήνην, ἰδίως ὁ Λισχίνης καὶ ὁ Φιλοκράτης οὗτοι πράγματι ἐδωροδοκῆσαν ἀπὸ τὸν Φίλ., διὰ τὰ ἀποκρῦφον ἀπὸ τοῦς Ἀθην. τὰ σχέδιά του.— *δεδωροδοκῆότες*, πρκμ. μτχ. τοῦ δωροδοκῶ ἢ μτχ. κτηρικτ. ἐκ τοῦ συνίσασι (γ' πληθ. πρόσ. τοῦ συνοῖδα) ἢ κτηρικτ. μτχ. ἡδύνατο νὰ τεθῆ καὶ κατὰ διτ. πῶσιν (νὰ συμφωνήσῃ δηλ. μὲ τὴν αὐτοπαθῆ ἀντιωνυμ. αὐτοῖς): *δεδωροδοκῆκοσι*.— *τοῖς πειρωμένοις*, διτ. προσωπκ. τοῦ συμβῆ καὶ ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. *περιπεσεῖν*, τὸ ὅποιον εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. *συμβῆ*.— *ἐπανορθοῦν*, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ ἐπανορθόω -ω' τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἔξαοτ. ἐκ τοῦ τοῖς πειρωμένοις τῶν ἀπολωλότων (μτχ. ἐπιθτκ.), γνκ. διαιρικτ. τοῦ τι=τι τούτων, ἃ ἀπόλαλε.— *ἐνίους*, ἀντωνυμ. ἀορ. μόνον ἐν τῷ πληθ. *ἐνιοι*, αἰ, α=μερικοί ἢ αἰ. *ἐνίους* εἶναι ὑποκμ. τῆς μτχ. *ἀφιέντας* ἢ μτχ. κτηρικτ. ἐκ τοῦ ὄρω=δτι ἐνιοι ἀφίᾳσι (τοῦ ρ. ἀφίημι) τὴν ὄργην, ἀντικμ.

§ 35-36. Ἐφόσον λοιπὸν ἀκόμη τὰ πράγματα βραδύνουν καὶ εἶναι ἐν τῷ γίγνεσθαι (: θολώνει ὁ πολιτικὸς ὀρίζων: συσσωρεύονται τὰ νέφη=συνίσταται τὰ πράγματα) καὶ ἀκούομεν (ἀκόμη) καλὰ (=κατακούομεν [ἔτι]) ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, εἰς καθένα ἀπὸ οἷς, μολονότι ἀκριβῶς (τὸ) γνωρίζει, ὅμως θέλω νὰ ξανακενθυμίσω (=ἐπαναμνήσαι), ποῖος (εἶναι) ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος οἷς ἔπεισε νὰ ἐγκαταλείψετε (=προέσθαι) τοὺς Φωκεῖς καὶ τὰς Θερμοπύλας, τῶν ὁποίων γεγόμενος κύριος ἐκεῖνος ἔχει γίνει (ἐπίσης) κύριος τῆς ὁδοῦ (ἢ ὁποῖα φέρει) πρὸς τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον, καὶ (ποῖος) οἷς ἔχει κάμει (: οἷς ἔχει φέρει εἰς τὴν ἀνάγκην) νὰ σκέπτεσθε (=ὑμῖν τὴν βουλήν εἶναι) ὄχι διὰ τὰ δικαιώματά (σας) οὔτε διὰ τὰς ἐξωτερικὰς ὑποθέσεις (σας), ἀλλὰ διὰ τὰς ἐσωτερικὰς (=ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ [πραγμάτων]) καὶ διὰ τὸν κατὰ τῆς Ἀττικῆς πόλεμον, ὁ ὁποῖος θὰ λυπησῇ μὲν τὸν καθένα, ὅταν ἐκραγῇ (=ἐπειδὴν παρῆ), ἔχει ὅμως ἐκραγῇ

(πράγματι) τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Διότι, ἐὰν δὲν ἐξηπαιῶσθε τότε σεῖς, καμία δυσχέρεια (= πρᾶγμα) δὲν θὰ παρουσιάζετο (τόρα) εἰς τὴν πόλιν· διότι βεβαίως (= δήπου) ὁ Φίλιππος οὔτε ὑπερισχύσας κατὰ θάλασσαν (= κρατήσας ναυσί) θὰ ἤροχοτο ποτὲ μὲ στόλον εἰς τὴν Ἀττικὴν, οὔτε διὰ ξηρᾶς (: μὲ στρατὸν τῆς ξηρᾶς) βαδίζων πέραν τῶν Θερμοπυλῶν καὶ τῆς Φωκίδος (θὰ ἐπήροχοτο κατὰ τῆς Ἀττικῆς), ἀλλ' ἢ θὰ ἔκαμνεν ὅ,τι εἶναι δίκαιον καὶ τηρῶν τὴν εἰρήνην θὰ ἠσύχαζεν (= ἡσυχίαν [ἄν] εἶχεν), ἢ ἀμέσως θὰ περιεπλέκετο εἰς πόλεμον ὁμοιον μὲ ἐκείνον (= ἄν ἦν ἐν ὁμοίῳ πολέμῳ [ἐκείνῳ]), ἔνεκα τοῦ ὁποίου τότε ἐπεθύμησε τὴν εἰρήνην.

Παρατηρήσεις.

Ὡς μέλλει καὶ συνίσταται... καὶ κατακούομεν ἀλλ., χρονκ. πρότ.— τὰ πράγματα, ὑποκμ. τοῦ μέλλει καὶ συνίσταται (ἀττ. σύντ.).— ἀλλήλων, ἀντικμ. τοῦ κατακούομεν.— ἕκαστον, ἀντικμ. τοῦ ἐπαναμνήσαι.— καίπερ εἰδότα, μτχ. ἐνδοκτ., τῆς ὁποίας ἡ σημασία καθίσταται σαφεστέρα μὲ τὴν προσθήκην τοῦ καίπερ=εἰ καὶ οἶδε.— ἐπαναμνήσαι, ἀόρ. α' ἀπρμφ. τοῦ ἐπαναμνήσκω' τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ βούλομαι· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. ἐγὼ (ταυτοπροσωπία).— τίς (ἐστὶ) ὁ πείσας κτλ., πλαγία ἐρωτητκ. πρότ. ὁ Δημοσθ. ὑπονοεῖ τὸν ἀντιπάλον τοῦ Αἰσχίνην.— προέσθαι, μέσ. ἀόρ. β' ἀπρμφ. τοῦ προῖμαι' τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ ὁ πείσας· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. τὸ ὑμᾶς.— ὦν... γέγονε, ἀναφρκ. πρότ. καταστάς, μτχ. χρονκ. ἢ τροπκ. ἐκείνος (δηλ. ὁ Φίλ.), ὑποκμ. κύριος, κτηρμ. ὦν, γγκ. ἀντικμκ. τοῦ κύριος.— ἐπὶ τὴν Ἀττ., εἰς τὴν Πελοπ., περὶ τῶν δικαίων, ὑπὲρ τῶν ἔξω πραγμ., ἡ ποικιλία τῶν προθέσεων δι' εὐρυθμίαν καὶ εὐφωνίαν.— καὶ πεποίηκε = καὶ τίς πεποίηκε (πλαγία ἐρωτητκ. πρότ. ἐκ τοῦ ἐπαναμνήσαι).— ὑμῖν, δτκ. προσωπκ. τοῦ εἶναι, ὅτε τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ πεποίηκε· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. εἶναι τό: τὴν βουλήν.— περὶ τῶν δικαίων, δίκαια ἐννοοῦνται τὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν οἱ Ἀθην. ἐπὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ κτήσεών των.— ἐπειδὴν παρῆ (ἐνεστ. ὑποκτκ. τοῦ πάρεμι), χρονκ. πρότ. ὑποκμ. ὁ πόλεμος.— ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐννοεῖ τὴν 16ην Σκιροφοριῶνος (= 10ην Ἰουλίου) τοῦ 346, ὅτε ἐπανεληθῆσα ἡ β' πρεσβεία, ἡ ὁποία εἶχε σταλῆ διὰ νὰ λάβῃ τὸν ὄρκον τοῦ Φιλ., ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀποστολῆς τῆς.— εἰ μὴ παρεκρούσθητε, ὑποθτκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: οὐδὲν ἂν ἦν (β' εἶδος σημ. τὸ ἀπραγματοποιήτων).— παρεκρούσθητε, πθτκ. ἀόρ. ὀριστκ. τοῦ παρεκρούομαι· περὶ τούτου βλ. § 23 (σελ. 69).— ναυσί, δτκ. τοῦ τρόπου.— κρατήσας, μτχ. χρονκ.— στόλω, δτκ. τῆς συνοδείας ὁ Φίλ. ἂν καὶ εἶχε στόλον καὶ ἐπεχειρεῖ δι' αὐτοῦ τομηράς τινας προσβολάς, δὲν ἠδύνατο ὁμως ἀκόμη νὰ ἀντιταχθῆ πρὸς τοὺς Ἀθην. κατὰ θάλασσαν.— οὔτε περὶ ἢ βαδίζων..., δηλ. ἤλθεν ἂν εἰς τὴν Ἀττικὴν βαδίζων, ἄγων, μτχ. τροπκ.— ἡσυχίαν εἶχεν, ἐνν. ὁ ἄν.— ἦν, ὑποκμ. ὁ Φίλιππος.— ἐν ὁμοίῳ πολέμῳ (ἐκείνῳ), δηλ. ὁλεθρίῳ διὰ τὸν Φίλ., καθόσον τὰ παράλια τῶν κτήσεών του ἐβλάπτοντο ὑπὸ τῶν Ἀθην.— δι' ὄν... ἐπεθύμησε, ἀναφρκ. πρότ.

§ 37. Ἀυτὰ λοιπόν, πρὸς ὑπενθύμισιν (= ὡς ὑπομνήσαι) μὲν, ἐπὶ τοῦ παρόντος (= νῦν) ἀρκούντως ἔχουν λεχθῆ, εἴθε δὲ νὰ μὴ συμβῆ (= μὴ γένοιτο δέ), ὃ θεοὶ πάντες, ἐξετασθέντα (αὐτὰ) νὰ ἀποδειχθοῦν ἀκριβέστατα (: νὰ ἐπαληθεύσουν)· διότι ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ τιμωρηθῆ (= δίκην ὑποσχεῖν) κανείς, οὔτε καὶ ἂν εἶναι ἄξιος ἀπωλείας, μαζὶ μὲ τὸν κίνδυνον καὶ τὴν ζημίαν ὄλων (: τῆς πατρίδος).

Παρατηρήσεις.

ταῦτα, ὅσα δηλ. εἶπον περὶ τῶν προδοτῶν.— εἴρηται, προκμ. ὀριστικ. τοῦ λέγομαι· ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ εἴρηται (ἀπτ. σύντ.).— ὡς ὑπομνήσαι, τὸ ἀπρμφ. μετὰ τοῦ ὡς ἐτέθη ἀπολύτως καὶ ἀνεξαρτήτως.— ὡς ἂν ἐξετασθῆ, τελικὴ πρότ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ μὴ γένοιτο· ἐδῶ ἢ τελκ. πρότ. ἐτέθη ἀντὶ τελκ. ἀπρμφ.= ἐξετασθῆναι· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἐξετασθῆ ἐνν. τό: ταῦτα (ὅσα δηλ. εἶπον περὶ τῶν προδοτῶν).— μὴ γένοιτο, εὐχετικὴ εὐκτικὴ ἐκφράζουσα εὐχὴν, ἢ ὁποῖα δύναται νὰ ἐκπληρωθῆ.— οὐδένα, ὑποκμ. τοῦ ὑποσχεῖν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀορ. β' ἀπρμφ. τοῦ ὑπέχω· τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ βουλοίμην ἂν· δίκην, ἀντικμ. τοῦ ὑποσχεῖν.— οὐδ' εἰ δίκαιός ἐστι ἀπολωλέναι, ἐνδοτικὴ πρότ. εἰσαγομένη μὲ τὸ οὐδὲ εἰ (= οὔτε καὶ ἂν), διότι ἡ κυρία πρότ. εἶναι ἀρνητικὴ (οὐδένα βουλοίμην ἂν).

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Β' ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΥ (*)

A. Προοίμιον (§ 1-5).

1. Ὑπόδειξις ὑπὸ τοῦ ρήτορος τῆς ἀθλίας καταστάσεως τῶν πραγμάτων (§ 1-2).

Εὐχαριστεῖσθε πάντοτε, ἄνδρες Ἀθην., ν' ἀκούετε ἀπὸ τοὺς ρήτορας τὰς βιαιοπραγίας καὶ ἀδικίας τοῦ Φιλίπ., τίποτε ὁμως δὲν κάμνετε, διὰ νὰ ἐμπροδίσετε αὐτάς. Ἄλλ' ἤδη ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων εἶναι τόσο ἀθλία, ὥστε ὅσον πειστικώτερον ἀποδεικνύει κανεὶς τὸν Φίλιπ., ὅτι παραβαίνει τὴν συναφθεῖσαν μὲ σᾶς εἰρήνην καὶ ὅτι ἐπιβουλεύεται ὅλους τοὺς Ἕλληνας, τόσο δυσκολώτερον εἶναι νὰ σᾶς συμβουλεύσῃ κανεὶς, τί πρέπει νὰ κάμνετε.

2. Αἷτια, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ παρούσα κατάστασις τῶν πραγμάτων εἶναι ἀθλία, καὶ τὸ ἐκ τούτων ἀποτέλεσμα (§ 3-4).

Ἡ δὲ παρούσα κατάστασις τῶν πραγμάτων εἶναι ἀθλία, διότι

α) ἡμεῖς οἱ ρήτορες ἐκ φόβου μὴ περιπέσωμεν εἰς τὸ μῖσος σας δὲν ὑποδεικνύομεν διὰ τίνων ἔργων θὰ ἐμποδίσωμεν τὰς πλεονεξίας καὶ ἀδικίας τοῦ Φιλίπ., ἀλλὰ διηγούμεθα τὸ μέγεθος αὐτῶν

β) σεῖς οἱ ἀκροαταὶ εἰσθε ἐπιτήδειοι μὲν εἰς τὸ νὰ λέγετε δικαίους λόγους καὶ νὰ ἐννοῆτε ἄλλον λέγοντα τοιούτους, κωθροὶ δὲ εἰς τὸ νὰ ἐμποδίζετε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ὁ Φίλιπ. πράττει (§ 3).

Λοιπὸν τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ὅτι, εἰς ὅσα ὁ Φίλιπ. καὶ σεῖς προθύμως ἀσχολεῖσθε, εἰς αὐτὰ καὶ οἱ δύο εὐδοκιμεῖτε, δηλ. ἐκείνος μὲν εἰς τὰς πράξεις, σεῖς δὲ εἰς τοὺς λόγους (§ 4).

3. Ὑπόδειξις τοῦ τί ὀφείλου νὰ πράττουν καὶ οἱ λέγοντες καὶ οἱ ἀκούοντες (§ 5).

Πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς παρούσης καταστάσεως τῶν πραγμάτων ὀφείλομεν πάντες, καὶ οἱ ρήτορες καὶ οἱ ἀκροαταὶ, νὰ προτιμῶμεν τὰ ὠφελιμώτατα καὶ τὰ δυνάμενα νὰ μᾶς σώσουν ἀπὸ τὰ εὐκολώτατα καὶ τὰ πλέον εὐχάριστα.

(*) Βλ. ὑποσημείωσιν, εἰς σελ. 46

B. Διήγησις (§ 6-27).

I. Ἡ πρὸς τοὺς Ἀθην. ἐξ ἰδιοτελείας ἐχθρότης τοῦ Φιλίπ.
(§ 6 - 12).

1. Παράκλησις τοῦ ρήτορος πρὸς τοὺς Ἀθην. (§ 6).

Σὰς παρακαλῶ, ἄνδρες Ἀθην., νὰ μὲ ἀκούσετε ἀποδεικνύοντα δι' ὀλίγων ὅτι ὁ Φίλιπ. εἶναι ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς τῶν Ἀθηναίων.

2. Ἀποδείξεις, ἐκ τῶν ὁποίων ἐμφαίνεται ἡ πρὸς τοὺς Ἀθην. ἐχθρότης τοῦ Φιλίπ. (§ 7 - 10 εὐνοίαν).

Ὁ Φίλιπ., ἄνδρες Ἀθην., εἶναι ἐχθρὸς μας· τοῦτο δὲ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ ἑξῆς:

α) ἀπὸ τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν μετὰ τὸ τέλος τοῦ Φωκικοῦ πολέμου πρὸς σᾶς καὶ πρὸς τοὺς Θηβαίους: οὗτος δηλ. μετὰ τὸ τέλος τοῦ Φωκικοῦ πολέμου ἔπραξε πᾶν ὅ,τι συνέφερεν εἰς τοὺς Θηβαίους — τοὺς ἐχθροὺς μας — καὶ ὄχι πᾶν ὅ,τι συνέφερεν εἰς σᾶς· τοῦτο δὲ ἔπραξε, διότι ἐνόησε καλῶς, ὅτι ἡμεῖς μὲν, ἐπειδὴ εἰμεθα φιλοδίκαιοι καὶ φιλότιμοι, θὰ ἐναντιωθῶμεν κατ' αὐτοῦ, ἐὰν ἐπιχειρήσῃ νὰ ὑποτάξῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του μερικὸς ἐκ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων (§ 7 - 8), οἱ δὲ Θηβαῖοι θὰ ὑποστηρίξουν αὐτὸν (§ 9 κελεύθ).

β) ἀπὸ τὴν παροῦσαν διαγωγὴν τοῦ Φιλίπ. πρὸς τοὺς Μεσσηνίους καὶ Ἀργεῖους· ὁ Φίλιπ. δηλ. τώρα εὐεργετεῖ τοὺς Μεσσηνίους καὶ Ἀργεῖους — μετὰ τῶν ὁποίων ἡμεῖς δὲν συμμάχομεν — τοῦτο δὲ πράττει, διότι ἐλπίζει ὅτι θὰ ὑποσηριχθῇ παρ' αὐτῶν, ὡς παρὰ τῶν Θηβαίων (§ 9 τέλος - 10 εὐνοίαν).

3. Ἄλλη αἰτία — πλὴν τῶν ἐν α' καὶ β' δηλωθεισῶν — ἀναγκάσασα τὸν Φίλιπ. νὰ δεῖχθῇ τοιοῦτοτρόπως πρὸς τοὺς Ἀθην., Θηβαίους καὶ Ἀργεῖους (§ 10 καὶ ταῦτα - 11).

Ὁ Φίλιπ. ἐδείχθη τοιοῦτοτρόπως πρὸς σᾶς, πρὸς τοὺς Θηβαίους καὶ τώρα πρὸς τοὺς Ἀργεῖους (§ 10 τέλος), διότι ἐπισκοπῶν καὶ τὸ παρελθὸν ἐμάνθανεν ὅτι:

α) οἱ ἰδικοὶ σὰς πρόγονοι τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Μαρδονίου, τὸν προτείναντα εἰς αὐτοὺς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ εἶναι ὑπήκοοι τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ἀπέπεμψαν ἐκ τῆς χώρας των καὶ ἐπέτελσαν μετὰ ταῦτα τὸ λαμπρὸν ἐν Πλαταιαῖς κατόρθωμα (§ 11 ἀν εἰποι).

β) ἐκ τῶν προγόνων τῶν Θηβαίων καὶ Ἀργεῖων ἐκεῖνοι μὲν ἐξεστράτευσαν μαζὶ μὲ τὸν βάρβαρον, οὗτοι δὲ δὲν ἀντεστάθησαν εἰς αὐτὸν (§ 11 τέλος).

4. Τὸ ἐκ τῶν ἡγουμένων συμπέρασμα (§ 12).

Λοιπὸν ὁ Φίλιπ. ὄφειλε νὰ πεισθῇ ἐκ τούτων, ὅτι οὐχὶ σᾶς, ἀλλὰ τοὺς Θηβαίους καὶ Ἀργεῖους θὰ ἔχῃ συνεργούς πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν πλεονεκτητικῶν του σχεδίων.

II. Ἡ οὐχὶ ἐκ δικαιοσύνης ἢ ἐξ ἐξωτερικῆς ἀνάγκης ἐχθρότης τοῦ Φιλίπ. πρὸς τοὺς Ἀθην. (§ 13 - 16).

1. Ἀνασκευὴ ἐνδεχομένης ἀντιρρήσεως, ὅτι ὁ Φίλιπ. ἐκ δικαιοσύνης ἐνήργησε κατὰ τῶν Ἀθην. ὑποστηρίζας τὰ συμφέροντα τῶν Θηβαίων (§ 13).

Ἵσως δισχυρισθῆ κανεὶς ὅτι ὁ Φίλιπ. ἐκ δικαιοσύνης ἐπραξε πᾶν ὅτι συνέφερεν εἰς τοὺς Θηβαίους, τοὺς ἐχθροὺς μας· ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές· διότι καθὼς τώρα οὗτος ἀδίκως διατάττει τοὺς Λακεδ. ν' ἀφήσουν τὴν Μεσσηνίην αὐτόνομον, τοιοῦτοτρόπως πρέπει ἀδίκως νὰ θεωρηθῆ ἢ ὑπ' αὐτοῦ παράδοσις εἰς τοὺς Θηβαίους τῶν Βοιωτικῶν πόλεων Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωνείας.

2. Ἀνασκευὴ ἄλλης ἐνδεχομένης ἀντιρρήσεως, ὅτι ὁ Φίλιπ. ἐξ ἀνάγκης ὑπεστήριξε τὰ συμφέροντα τῶν Θηβαίων (§ 14 - 16).

Ἵσαύτως δὲν εἶναι ἀληθὴς καὶ ὁ δισχυρισμὸς, ὅτι ὁ Φίλιπ. ἐξαναγκασθεὶς παρεχώρησεν εἰς τοὺς Θηβαίους τὰς Βοιωτικὰς πόλεις Ὀρχομενὸν καὶ Κορωνεϊαν· διότι, ἐὰν ὁ Φίλιπ. πράγματι ἐξηναγκάσθη νὰ παραδώσῃ εἰς τοὺς Θηβαίους τὰς πόλεις αὐτάς, δὲν θὰ ἐπεδίωκε τώρα μετὰ τῶν Μεσσηνίων καὶ Ἀργείων τὴν καταστροφὴν τῶν Λακεδ., τῶν ἐχθρῶν τῶν Θηβαίων.

III. Ἡ ἐξ ἐσωτερικῆς—ἠθικῆς—ἀνάγκης ἐχθρότης τοῦ Φιλίπ. πρὸς τοὺς Ἀθην. (§ 17 - 19 προόφρασαι).

Ἀπόδειξις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐμφαίνεται, ὅτι ὁ Φίλιπ. ἐξ ἠθικῆς τρόπον τινὰ ἀνάγκης εἶναι ἐχθρὸς τῶν Ἀθην.

Ὁ Φίλιπ. ὀφείλει νὰ εἶναι ἐχθρὸς μας· τοῦτο δ' ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐξῆς σκέψεως: οὗτος θέλει νὰ ἀρχῇ καὶ εἰς τοῦτο εὐρίσκει ἡμᾶς ὡς ἐμπόδιον· ὡς ἐκ τούτου ἀδικεῖ ἀρπάζων τὰς κτήσεις σας, διὰ τῶν ὁποίων ἐξασφαλίζει πάσας τὰς λοιπὰς κτήσεις του· τοῦτο δὲ — ὅτι δηλ. σᾶς ἀδικεῖ — σεῖς ἐννοεῖτε· συνεπῶς ὀφείλει οὗτος νὰ προφυλάσσεται μὴ πάθῃ ἀπὸ σᾶς κακόν τι καὶ ἐπιζητεῖ νὰ μᾶς βλάβῃ προσελκύνων πρὸς ἑαυτὸν διὰ μερικῶν παραχωρήσεων καὶ ὑποσχέσεων τοὺς Θηβαίους καὶ τοὺς ὁμοφρονούντας μὲ αὐτοὺς Πελοπ., οἱ ὅποιοι δὲν προβλέπουν τὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας θὰ ἔχῃ ἢ μετὰ τοῦ Φιλίπ. συμπλοχίαν τῶν.

IV. Ἀνακεφαλαίωσις τῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους ἐν Πελοποννήσῳ λεχθέντων πρὸς τοὺς Μεσσηνίους καὶ Ἀργεῖους καὶ ἀποτέλεσμα τούτων (§ 19 τέλος - 27).

1. Δήλωσις ὑπὸ τοῦ ρήτορος περὶ τοῦ τί κρίνει οὗτος ἀφέλιμον ν' ἀναφέρῃ πρὸς τοὺς Ἀθην. (§ 19 τέλος).

Ἐν τούτοις καὶ οἱ ἐλάχιστον νοῦν ἔχοντες δύνανται νὰ ἀντιληφθοῦν σαφῆ παραδείγματα τῆς δολίας πολιτικῆς τοῦ Φιλίπ., τὰ ὅποια ἀνέφερα κάποτε ἐν

Πελοπ. πρὸς τοὺς Μεσσηνίους καὶ Ἀργεῖους, καὶ τὰ ὅποια κρίνω ὠφέλιμον ν' ἀναφέρω τώρα καὶ πρὸς σᾶς.

2. Ἡ πρὸς τοὺς Ὀλυνθίους διαγωγή τοῦ Φιλίπ. (§ 20 - 21).

Ὁ Φίλιππος—εἶπον τότε πρὸς τοὺς Μεσσηνίους—κατὰ πρῶτον διὰ νὰ προσελκύσῃ τοὺς Ὀλυνθίους ἀφῆκεν εἰς αὐτοὺς τὸν Ἀνθεμοῦντα καὶ τοὺς παρέδωκε τὴν Ποτειδαίαν ἐκδιώξας ἐξ αὐτῆς τοὺς ἀποίκους Ἀθην. βραδύτερον ὁμως αἰσχροῶς κατέστρεψεν αὐτοὺς.

3. Ἡ πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς διαγωγή τοῦ Φιλίπ. (§ 22).

Ὡσαύτως καὶ πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς τὴν αὐτὴν διαγωγὴν ἔδειξεν ὁ Φίλιπ. κατ' ἀρχὰς δηλ. ἠλευθέρωσεν αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς τυράννους καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν Νίκαιαν καὶ τὴν Μαγνησίαν· ἔπειτα ὁμως ἐγκατέστησεν ἐκεῖ δεκαρχίαν καὶ ἀφῆρεσε τὰς ἰδίας τῶν προσόδους.

4. Ἡ πρὸς τοὺς Μεσσηνίους παραίνεσις τοῦ ρήτορος (§ 23 - 25).

Τὰς μὲν ὑπὸ τοῦ Φιλίπ. καὶ πρὸς σᾶς, ἄνδρες Μεσσηνιοί, παρεχομένας τώρα δωρεὰς καὶ ὑποσχέσεις τὰς βλέπετε· προφυλαχθῆτε ὁμως κατὰ τῆς δολιότητος καὶ ἀπάτης αὐτοῦ διὰ τῆς δυσπιστίας τόσοσιν μᾶλλον, καθόσον οὗτος τώρα διὰ τῶν τίτλων του (*βασιλεὺς τυράννος*) χαρακτηρίζεται ὡς ἐχθρὸς τῆς ἐλευθερίας.

5. Ἀποτέλεσμα τῆς πρὸς τοὺς Μεσσηνίους καὶ Ἀργεῖους ἀγορεύσεως τοῦ ρήτορος καὶ παραίνεσις αὐτοῦ πρὸς τοὺς Ἀθην. (§ 26 - 27).

Οἱ Μεσσηνιοὶ καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Πελοπ. παρὰ τὴν θορυβώδη ἐπιδοκιμαστικὴν τῶν δήλωνσιν ὅτι ὀρθῶς ὠμίλησα, δὲν θ' ἀποκρούσουν, ὡς φαίνεται, τὴν φιλίαν καὶ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Φιλίπ.· σεῖς ὁμως, ἄνδρες Ἀθην., ὀφείλετε νὰ ὠφελῆθῃτε ἐκ τῶν πρὸς ἐκείνους συμβουλῶν μου καὶ εὐθύς νὰ ἐξεγερθῆτε κατὰ τοῦ Φιλίπ.

Γ. Πρόθεσις (§ 28 - λέξω).

Ἀήλωσις τοῦ ρήτορος περὶ τίνος τώρα θὰ ὁμιλήσῃ.

Περὶ μὲν τῶν ληπτέων μέτρων κατὰ τοῦ Φιλίπ. ὕστερον μόνον σᾶς θὰ σκεφθῆτε, ἄνδρες Ἀθην.· τώρα δ' ἐγὼ θὰ σᾶς εἴπω ποίαν ἀπόκρισιν ὀφείλετε νὰ δώσετε εἰς τοὺς πρέσβεις.

[Τὸ περιεχόμενον τῆς ἀποκρίσεως αὐτῆς, τὸ ὅποιον ὁ Δημοσθένης μετὰ τὸ τέλος τοῦ λόγου του παρέδωκεν εἰς τὸν γραμματεῖα πρὸς ἀνάγνωσιν ἢ ὁ ἴδιος ἀνέγνωσε, λείπει ἀπὸ τὸν λόγον· κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἦτο τοιοῦτον περίπου: οἱ Ἀθην. θεωροῦν καθήκον τῶν νὰ προστατεύσουν τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν πάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ ν' ἀποκρούσουν ἐνόπλιως πᾶσαν ἐξωθεν ἀνάμειξιν. Ἐάν δὲ ὁ Φίλιπ. παραπονῆται, ὅτι οἱ Ἀθην. κατηγοροῦν

αὐτὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας ὡς μὴ ἐκτελέσαντα τὰς ὑποσχέσεις του, τὰς δοθείσας κατὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης, ἀδίκως παραπονεῖται· τὰ παραπὸνὰ του ὀφείλει νὰ στρέψῃ οὕτως κατ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐκόμισαν τὰς ὑποσχέσεις καὶ ἔπεισαν δι' αὐτῶν τὸν δῆμον νὰ δεχθῆ τὴν εἰρήνην.]

4. Πίστις (§ 28 ἦν μὲν - 36).

1. *Δήλωσις ὑπὸ τοῦ ρήτορος περὶ τοῦ τίνες ἔπρεπε νὰ κληθοῦν διὰ τὴν ἀπόκρισιν (§ 28 ἦν μὲν - 31 ὑπήχθητε).*

Δίκαιον ἦτο, ἄνδρες Ἀθην., νὰ κληθοῦν ὅπως δώσωσιν τὴν ἀπόκρισιν εἰς τοὺς πρέσβεις τοῦ Φιλίππου

α') ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐκόμισαν τὰς ἀπατηλὰς ὑποσχέσεις τοῦ Φιλίπ., διὰ τῶν ὁποίων ἐπίσθητε σεῖς νὰ συνάψετε μετ' αὐτοῦ τὴν εἰρήνην (§ 28 ἦν μὲν - 29 τὰ τότε λεγόμενα)

β') ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι, ὅτε ἐγὼ μετὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης ἐνοήσας ὅτι ἡ πόλις μας ἐξηπατάτο, ἔλεγον τοῦτο δημοσίᾳ καὶ ἐνόρκως τὸ διεβεβαίωσαν καὶ προσεπάθουν νὰ σᾶς πείσω νὰ μὴ ἀφήσετε τὰς Θερμοπύλας καὶ τοὺς Φωκεῖς, ἀπεκάλουν ἐμὲ ὑδροπότην καὶ δύστροπον καὶ παρίστανον τὸν Φίλιπ. εὐνοῦστατον πρὸς τοὺς Ἀθην. καὶ — τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα — ἐνήγγησαν, ὥστε νὰ ψηφίσετε ἡ ἰδία ἀκριβῶς εἰρήνην νὰ ἰσχύῃ καὶ διὰ τοὺς ἀπογόνους σας (§ 29 καὶ πάλιν - 31 ὑπήχθητε).

2. *Σκοπός, διὰ τὸν ὁποῖον ἀξιοὶ ὁ ρήτωρ νὰ κληθοῦν διὰ τὴν ἀπόκρισιν οἱ προμνημονευθέντες ἄνδρες (§ 31 τί δὴ - 34).*

Ἀξιῶ δὲ νὰ κληθοῦν διὰ τὴν ἀπόκρισιν οἱ ἄνδρες οὗτοι:

α') ὄχι ἵνα διὰ τῶν λοιδοριῶν μου κατὰ τούτων κατορθώσω νὰ τύχω ἐκ μέρους σας ἀκροάσεως, εἰς δὲ τοὺς ἀντιπάλους μου δώσω ἀφορμὴν νὰ δωροδοκηθοῦν πάλιν παρὰ τοῦ Φιλίπ. οὔτε ἵνα μάτην φλυαρῶ,

β') ἀλλ' ἵνα, ἐὰν ἐπέλθῃ ἡ κατὰ τῆς πόλεως συμφορὰ, τὴν ὁποίαν βλέπω προσεγγίζουσαν, καὶ σεῖς ὀργισθῆτε, μὴ ἀφήσετε νὰ ἐσπᾶσῃ ἡ ὀργή σας κατὰ τῶν ἀθῶν, τοὺς ὁποίους ἔχετε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σας, ἀλλὰ κατ' ἐκείνων, οἱ ὅποιοι πράγματι εἶναι ἔνοχοι.

3. *Ὑπόμνησις τοῦ ρήτορος πρὸς τοὺς Ἀθην. (§ 35 - 36).*

Ὅθεν ὀφείλω, ἐφόσον τὰ πράγματα ἀκόμη εἶναι ἐν τῷ γίνεσθαι, νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω πάλιν τοὺς προδότας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι

α') σᾶς συνεβούλευσαν νὰ ἐγκαταλείψετε τοὺς Φωκεῖς καὶ τὰς Πύλας καὶ νὰ καταστήσετε τοιοῦτοτρόπως τὸν Φίλιπ. κύριον τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ Πελοπ., καὶ

β') σᾶς ἠνάγκασαν νὰ σκέπτεσθε ὄχι πλέον περὶ τῶν ἐξωτερικῶν συμφερόντων σας, ἀλλὰ περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς χώρας σας καὶ περὶ τοῦ κατ' αὐτῆς πολέμου.

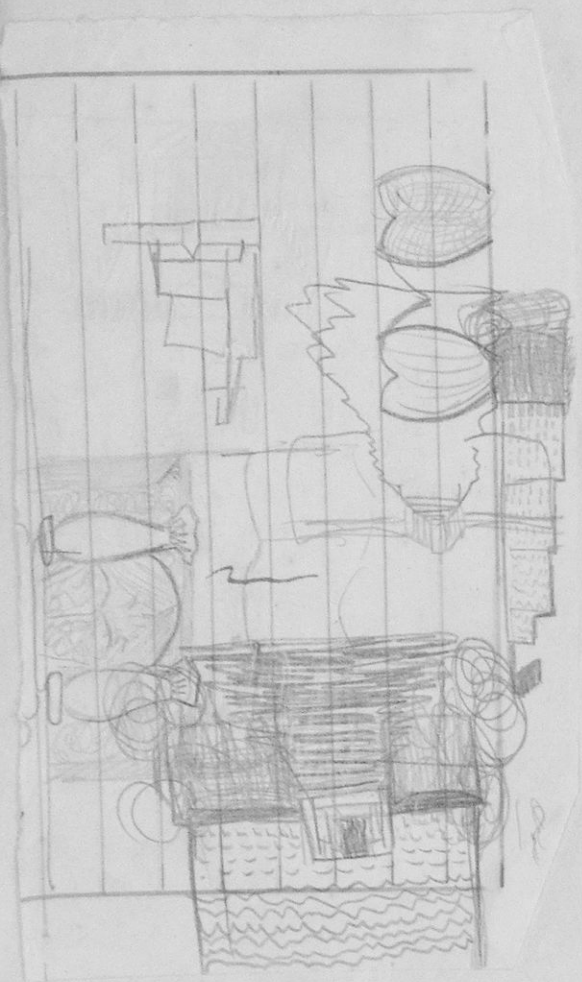
Ὑπὸ τούτων ἐὰν σεῖς τότε δὲν ἐξηπατάσθε, ὁ Φίλιπ. δὲν θὰ ἐπῆρχετο

κατά τῆς Ἀττικῆς, ἀλλ' ἢ θά ἐτήρει τὴν εἰρήνην ἢ εὐθὺς πάλιν θά περιπλέκετο εἰς πόλεμον ὀλέθριον.

E. Ἐπίλογος (§ 37).

Ἐὐχὴ τοῦ ρήτορος.

Λοιπὸν ἀρχετὰ εἶπον περὶ τῶν προδοτῶν εἶθε δὲ οἱ περὶ τούτων λόγοι μου νὰ μὴ ἐπαληθεύσουν, ὃ θεοί· διότι ἢ ἐπαλήθευσαι τούτων θά ἐπιφέρῃ μὲν τὴν ἀπώλειαν τῶν προδοτῶν, ἀλλὰ μετ' αὐτῆς καὶ τὴν ἀπώλειαν τῆς πατρίδος.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

- *Ἐκλογαὶ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν τοῦ Ξενοφῶντος (I - II)*. Σχολικὴ μετάφρασις, μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μὲ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- *Ἐκλογαὶ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν τοῦ Ξενοφῶντος (III - IV)*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μὲ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- *Ἐκλογαὶ ἐκ τῶν Ἱστοριῶν τοῦ Ἡροδότου*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς).
- *Ἀναγνωστικὸν τῆς Λατινικῆς γλώσσης*. Μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς).
- Δημοσθένους Α' καὶ Β' Ὀλυμπιακός*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μὲ ρητορικὰς ἀναλύσεις.
- Δημοσθένους Α' καὶ Β' Φιλιππικός*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μὲ ρητορικὰς ἀναλύσεις.
- Δοσίτου λόγοι (περὶ τοῦ σηκοῦ ἀπολογία, ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου, κατὰ τῶν αἰσιπολῶν)*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς καὶ μὲ ρητορικὰς ἀναλύσεις.
- *Ἐκλογαὶ ἐκ τῆς Θουκυδίδου ξυγγραφῆς*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μὲ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- *Ὀμήρου Ὀδυσσεύς α*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μὲ ἀνάλυσιν.
- *Ὀμήρου Ὀδυσσεύς ζ*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μὲ ἀνάλυσιν.
- Κορηθίου Νέπωτος βίαι*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μὲ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- Πλάτωνος Ἀπολογία Σωκράτους*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μὲ ἀνάλυσιν.
- Πλάτωνος Κριτών*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μὲ ἀνάλυσιν.
- *Ὀμήρου Ἰλιάς (Ἐκλογαὶ)*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γλωσσικὰς, πραγματικὰς, αἰσθητικὰς) καὶ μὲ ἀναλύσεις.
- *Ὀμήρου Ἰλιάς (στ. 237 - 529 τοῦ Ζ)*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γλωσσικὰς, πραγματικὰς, αἰσθητικὰς) καὶ μὲ ἀνάλυσιν.
- Μάρκου Τυλλίου Κικέρωνος ὁ τρίτος κατὰ Κατιλίνα λόγος*. Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ μὲ ρητορικὴν ἀνάλυσιν.
- Βεργιλίου Αἰνεΐας* (Ἐκλογαὶ ἐκ τοῦ πρώτου βιβλίου). Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γλωσσικὰς, πραγματικὰς, αἰσθητικὰς) καὶ μὲ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- Βεργιλίου Αἰνεΐας* (Ἐκλογαὶ ἐκ τοῦ δευτέρου βιβλίου). Σχολικὴ μετάφρασις μὲ παρατηρήσεις (γλωσσικὰς, πραγματικὰς, αἰσθητικὰς) καὶ μὲ ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.
- Θουκυδίδου ὁ ἐπιτάφιος τοῦ Περικλέους (II, 34 - 46)*. Κείμενον, μετάφρασις παρατηρήσεις, ἀναλύσεις.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ Τῷ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙῶ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ Α.Ε.